

De Opstanding der Doden

N° 7.

HET IN- EN UITWONEN.

2 Cor. 5:1-4 *“Want wij weten, dat zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede die uit den hemel is, overkleed te worden. Zo wij ook overkleed en niet naakt bevonden zullen worden. Want ook in deze tabernakel zuchten wij, bezwaard zijnde, nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde.”*

Ook deze tekst wordt telkens aangevoerd om te bewijzen, dat men na het sterven bewust voort leeft en dat de gelovige dan “juicht voor de troon” of “in het Vaderhuis is ingegaan”. Voor we over de tekst zelf handelen, is het niet ondienstig op te merken, dat 2 Cor. 5:1-4 aansluit bij 4:16-18. We kunnen daarop niet uitvoeriger ingaan, doch merken op, dat het “want” van 5:1 een redengevend voegwoord is, dat aansluit bij het vorige. Vs. 18b luidt :”... *want de dingen die men ziet, zijn voor een tijd (zelfde woord als in Mt. 13:21, Mk. 4:17 en Heb. 11:25), maar de dingen die men niet ziet, zijn aionisch.*” Dan begint Paulus daar nader over te spreken.

Het woord “gebroken” komt nog een aantal keren voor in het N.T. Het is o.a. ook vertaald door “afbreken” (Mt. 24:2, 26:61, 27:40). Paulus bedoelt er mee: indien wij sterven. “Ons aardse huis dezès tabernakels” betekent: ons aardse huis, namelijk of dat is: deze tabernakel.

Uit vers 1 maakt men op, dat de gelovige direct na het sterven bij God is, voor Zijn troon juicht, enz. Dit zegt Paulus niet. Feitelijk het tegendeel. Want hij spreekt van twee dingen : van de tabernakel en het gebouw. Hij denkt hierbij mogelijk aan de woestijnreis van Israël, waarop zij de verplaatsbare, afbreekbare tabernakel meevoerden, waarin de ark stond. Later kwam deze in de tempel, een vast gebouw. De tabernakel nu is ons aardse *lichaam, het gebouw uit God moet dus ook een lichaam zijn.* En wel het opstandingslichaam.

De tabernakel in de woestijn bevatte de ark; deze is te vergelijken met de inwendige mens. Later kwam de ark in de tempel en kreeg zo als het ware een nieuw “lichaam”. Zo nu ook hier bij Paulus’ vergelijking. De aardse tabernakel is het lichaam dat verdorven wordt, het gebouw is het nieuwe lichaam. Wanneer verkrijgt hij dat nu? Niet als zijn “ziel” volgens Westerse leer het lichaam verlaat, maar vanzelf sprekend in de opstanding. Paulus spreekt hier dus over twee lichamen; anders heeft de tegenstelling geen kracht. Hij zegt verder niet, dat hij vlak na het sterven het nieuwe lichaam verkrijgt, maar dat hij weet, dat hij het zal verkrijgen.

In dit verband wijzen we meteen op vs. 6 en 8:

“Wij hebben dan altijd goede moed en weten, dat wij inwonende in het lichaam uitwonen van den Heere. ...Maar wij ... hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen en bij den Heere in te wonen...”

Het lidwoord “het” heeft in het Grieks meer dan eens de betekenis van een aanwijzend voor-naamwoord en kan hier zonder bezwaar vertaald worden door: “dit”. Het lichaam is maar niet

eenvoudig een lichaam maar het lichaam waarin we nu leven, dus: “dit” lichaam. Nu zijn er twee huizen: de tabernakel en het huis aionisch in de hemelen, d.i.: het ziellijke en het geestelijke lichaam. We zijn nu niet in het laatste maar in het eerste, zegt Paulus, en wonen nu uit van de Heere, omdat we nog in wonen in het aardse lichaam. Zodra we inwonen in het hemelse lichaam, zodra wonen we ook in bij de Heere. Nu is het beter bij de Heere in te wonen, dus, een hemels lichaam te hebben dan een aards, want daarin wonen we nog van Hem uit.

Wanneer verkrijgt men nu dat lichaam? kan men Paulus vragen. Hij heeft dat reeds geleerd in 1 Thess. 4. Voor hen die gestorven zijn, is het eerst bij de opstanding. Hij zegt immers: **“Die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan”**, vs. 16. **“Daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden... en also zullen wij altijd met de Heere wezen,”** vs. 17. Paulus leert dus dat men eerst moet opstaan. Voor die tijd is men niet met de Heere, woont dus niet bij Hem in, heeft men niet het gebouw uit God.

Paulus leert hier dat er twee huizen zijn waarin men leven kan. Wel is er een derde toestand, het naakt zijn, maar dit wordt door hem geen huis genoemd. Evenals de ark buiten de tabernakel “naakt” was doch toch maar twee gebouwen had waarin hij geplaatst kon worden: de tabernakel en de tempel, zo ook hier. Als er een bewuste “zalige” tussentoestand was buiten het lichaam om, had Paulus dit zeker vermeld en dan had hij zeker niet kunnen schrijven, dat hij niét “naakt” gevonden wenste te worden. Met dit naakt zijn duidt hij aan het “zonder gebouw” zijn. Deze toestand wenst hij niet. De Christenheid wenst dat wèl en gaat daarmee lijnrecht in tegen. Paulus’ woord.

Een enkel woord over het “be-“, “over-“ en “ontkleden”. Het woord “bekleden” betekent letterlijk: “ingaan”, “overkleden” is “op ingaan”, “ontkleden” is “uit ingaan”. Bekleden is ingaan in klederen, overkleden ingaan in klederen en tegelijk in de hoogte geheven worden, ontkleden is het tegenovergestelde van bekleden, is uitgaan uit iets waarin men is.

Wat zegt Paulus nu? Dat men in deze tabernakel zucht. Wenst hij daarom nu maar te sterven om voor de troon te juichen? Neen, iets anders : met de woonstede uit de hemel overkleed te worden. Dus niet te sterven. Wat is dit overkleden dan? Dit kan niet anders zijn dan het ineen-punt-des- tijds-veranderd-worden van 1 Cor. 15. De woonstede is dan het lichaam der heerlijkheid. Paulus wenst dus de opname. Die opname is het op-ingaan. In het Vaderhuis. Wat is dan het naakt gevonden worden? Velen menen dat dit betekent: niet opgenomen te worden, het achtergelaten te worden bij Christus’ komst. We achten dit onjuist. Allereerst op grond van 1 Thess. 5:10. Zelfs zij die slapen d.i. geestelijk niet waken, zullen toch met Hem leven. Het naakt zijn is voor ons dan ook wat anders, n.l. het rusten in het graf, ontdaan van de zintuigen, het ontslapen zijn van 1 Thess. 4:14. Dat dit zo is, volgt uit vs. 4 van 2 Cor. 5: daar wordt, gesproken van het ontkleed zijn. Paulus wenst niet het ontkleed worden dus naakt zijn, maar het overkleed worden. Het ontkleed worden is het breken of afbreken van het aardse huis, het overkleed het zonder sterven verkrijgen van het gebouw uit God. Het overkleed worden is het verslinden van het sterfelijke door het onsterfelijke, het ontkleed worden is dus het tijdelijk overheersen van de dood.

We hebben dus: het breken of afbreken van de tabernakel, het lichaam, leidt tot het naakt zijn. Het overkleed worden is het geven van het gebouw uit God. Paulus weet, dat hij dit gebouw zeker eenmaal verkrijgt: wij weten, zegt hij. Echter, hij wil het liever hebben zonder eerst ontkleed te worden. **“Wij willen niet ontkleed maar overkleed worden”** zegt hij.

De tekst kan juister vertaald worden. Er staat eigenlijk zoveel als : **“Immers, indien wij overkleed worden, zullen wij niet naakt be-(of) gevonden worden.”** Dat is : als we levend de opname meemaken, worden wij niet naakt bevonden, d.i., rusten we niet in het graf. Het gaat hier niet over het al- of niet overkleed worden, dit staat reeds vast voor die groep **“wij allen**

veranderd”, maar over de mogelijkheid naakt bevonden te worden als die overkleding lang op zich laat wachten. M.a.w. als men in die tussentijd sterft. Het naakt zijn is dus de doods-toestand.

We willen hierbij op nog iets wijzen. 2 Cor. 5 is door vier woorden verbonden met 1 Cor. 15 n.l. door “bekleden”, dat in 1.Cor. 15:53 vertaald is door “aandoen”, door “naakt”, dat in 1 Cor. 15:37 vertaald is door “bloot” (een bloot graan, dat is een graan zonder uitgroei, zonder halm en aar, dus alleen in kiem) (1), door het woord “sterfelijke” en door het woord “verslonden”. 1 Cor. 15:53 leert ons, dat het sterfelijke verslonden wordt door het aandoen van het onsterfelijke. En dat is bij de opstanding en bij de verandering, zie vs. 51. Eerst dan wordt de dood verslonden tot overwinning. Niet eerder. Niet op het sterfbed. Dat is de weg tot naakt worden, dan komt men tot een zaadtoestand. Paulus wenst dat liever niet, wel dat hij in een punt des tijds veranderd mag worden.

Als het gebouw eeuwig in de hemelen betekent, dat de ziel direct bij de dood tot Christus gaat, is er geen opstanding. Dan toch behoudt die ziel “eeuwig” dat gebouw. Dan zouden er drie huizen zijn, de aardse tabernakel, het gebouw van God en nog één dat niet genoemd wordt, het opstandingsgebouw. Zo is het niet. Er zijn twee gebouwen. Wie niet levend in het tweede ingaat, wordt naakt bevonden. d.i. hij ligt onbewust in het graf.

Het verslinden van het sterfelijke heeft plaats bij de laatste bazuin. En dit geschiedt voor de hele groep. Niet persoonlijk. Er zijn twee toestanden. In en uitwonen, in deze tabernakel en in het gebouw. Paulus verwachtte in die tijd nog de opname. Dat deze nu uitgesteld is, was toen nog niet geopenbaard. 2 Cor. 5 moet verklaard worden in het licht van 1 Cor. 15, het vroeger geopenbaarde. Niet uit wat later als nieuwe openbaring gekomen is. (Zie hiervoor onze werkes “Van Adam naar Paulus” en “De gevangene voor de Heidenen”).

(1) Men zou de opmerking kunnen maken, dat het graan in de aarde moet vallen en sterven. Hoe moet dat hier overgebracht worden, zal men zeggen. We geloven, dat hier ten eerste het derde van vergelijking geldt, n.l. dat hierover in 1 Cor. 15 geen sprake behoeft te zijn van het letterlijk sterven omdat er later gezegd wordt dat niet allen zullen ontslapen. Het gaat over het geven van een ander lichaam. Niet over het proces hoe dat gaat. Bovendien is nog op te merken : Wie niet geestelijk gestorven is, kan geen hemels lichaam ontvangen. Daarom kunnen ook de levend overblijvende het ontvangen. Het sterven is er dus toch nog wel bij te pas te brengen maar in geestelijke zin.

De Doop

(Vervolg van Deel VIII)

DE DOOP IN DE GEEST, HET VERVULLEN MET DE GEEST EN HET VOLLEDIGEN DOOR DE GEEST.

In een poging om meer Schriftuurlijk te zijn en op de volheid des geestes te wijzen, heeft men soms het onderscheid doen uitkomen tussen het “ontvangen van de Heilige Geest” en de “volheid des Geestes”. Het eerste volgt op “bekering door geloof”, het tweede op “overgave door geloof”. Hoe goed ook bedoeld en hoe hoog we sommige dezer pogingen ook plaatsen boven wat het “christendom.” in het algemeen leert, toch betreuren we het, dat men in de meeste gevallen niet trouw genoeg de Schrift volgt in het gebruik der woorden en uitdrukkingen. Daarbij laat men ook vaak de Schrift niet tot haar recht komen voor wat betreft de bedelingen en de weg der behoudenis.

In het vorige nummer hebben we samengevat wat we menen de Schriftuurlijke volgorde te zijn. Er is een eerste “overgave” als een “kind” van God naar zijn positie begint te wandelen.

Het moet leren te komen tot geloof en bekering “tot- in” God en de Heere. Zie: “De Weg der Behoudenis”. Men leze b.v. wat Petrus hierover zegt in de hoofdstukken 2 en 3 van zijn eerste Brief tot de verstrooide Joden, die wedergeboren waren (1 Petr. 1:23). Zo kan dan ook de tegenwoordige gelovige komen tot het “zoonschap”, het der zonde gestorven zijn, het “tot-in” Christus gedoopt zijn. Deze zonen hebben niet alleen de heilige geest (de kracht) ontvangen, maar worden door de Geest Gods geleid (Rom. 8:14) en deze *woont* in hen (Rom. 8:9, 11; 1 Cor. 3:16).

Maar ook de “zoon” moet tot “overgave” komen: “Houdt u voor de zonde dood” (Rom. 6:11), “Stelt uzelve Gode” (Rom. 6:13), “Wij zijn schuldenaars” (Rom. 8:12), “Dat gij uwe lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande” (Rom. 12:1) enz.

God kan van die “zonen”, “volwassen mannen” maken (Ef. 4:13). Daarbij wordt weer gevraagd der roeping waardig te wandelen, dus nog verdere “overgave”. Christus is dan hun leven en Hij woont in hun hart. Zo werkt de Heilige Geest met Zijn kracht door van geloof tot geloof, van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Als men het vervullen met de Heilige Geest tegenover het ontvangen van de Heilige Geest plaatst, moet men acht geven niet on-Schriftuurlijk te worden. In Hand. 2:4 en 4:31 vinden we de uitdrukking: “*zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest*” (St.V.) .Er staat in het Grieks: “zij zijn allen vervuld des heiligen geestes”. Het is zeer belangrijk “heilige geest” in de betekenis van gave te onderscheiden van “Heilige Geest” in de betekenis van de Goddelijke “Persoon”. Volgens Hand. 1:4 moesten ze te Jeruzalem de belofte des Vaders verwachten. Dat was volgens Luk. 24:49 “kracht uit de hoogte” en stemt volgens Hand. 1:5 overeen met de doop in heilige geest. (Zie ook Joël 2:28; 3:2; Jes. 44:3). Hand. 1:8 zegt dan ook: “Gij zult ontvangen de *kracht* des Heiligen Geestes”. Op de Pinksterdag werd die belofte vervuld en in Hand.2:4 lezen, we dan, dat ze “vervuld” werden des heiligen geestes, d.i. met de kracht door de Heilige Geest gegeven. De uitwerking is in dit geval deze : Zij “begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf te spreken”. Zij spraken de grote werken Gods, vs. 11. In Hand. 4:31 is de uitwerking dat ze het Woord Gods met vrijmoedigheid spraken. Men ziet dat ze niet eens voor altijd vervuld waren met de kracht uit de hoogte, doch dat deze op hen kwam als de Heilige Geest dat goed vond en om te werken wat naar Zijn wil was. Ook Hand. 13:9 en andere plaatsen laten, door de gebruikte vorm van het werkwoord zien, dat de “vervulling” tijdelijk was en bij herhaling kon geschieden.

We geven hier de volledige lijst der teksten, (S.V.) waar “vervullen “ of “vol” gebruikt wordt in verband met “heilige geest”:

PLEROO (volledigen-vervullen)

Hand. 13:52 “*De discipelen werden vervuld met de Heiligen Geest*”.
Ef. 5:18 “*Wordt vervuld met de Geest*”.

PIMPLEMI (vullen)

Luk. 1:15 “*Hij/ zal met de Heilige Geest vervuld worden*”.
Luk. 1:41 “*Elizabeth werd vervuld met de Heilige Geest*”.
Lu. 1:67 “*Zacharias werd vervuld met de Heilige Geest*”.
Hand. 2:4 “*Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest*”.
Hand. 4:8 “*Petrus, vervuld zijnde met de Heilige Geest*”.
Hand. 4:31 “*Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest*”,
Hand. 9:17 “*Opdat gij met de Heilige Geest Vervuld zoudt worden*”.

Hand. 13:9 “*Saulus, vervuld met de Heilige Geest*”.
Hand. 13:52 “*De discipelen Werden vervuld met blijdschap en met de Heilige Geest*”.

PLERES (vol)

Luk. 4:1 “*Jezus, vol des Heiligen Geestes*”.
Hand. 6:3 “*Zeven mannen, vol des Heiligen Geestes*”.
Hand. 6:5 “*Een man vol des geloofs en des Heiligen Geestes*”.
(Zie ook Hand. 6:8 “*vol van geloof en kracht*”).
Hand. 7:55 “*Stefanus vol zijnde des Heiligen Geestes*”.
Hand. 11:24 “*Barnabas, vol des Heiligen Geestes en des geloofs*”

In al deze teksten kan “heilige geest “ zonder hoofdletters staan, daar het de kracht is van de Geest.

Ef. 5:18 maakt hierop uitzondering. Men ziet ook, dat behalve Ef. 5:18, dat we verder bespreken, alle teksten verwijzen naar de tijd van vóór Handelingen 28. Het vervullen met de heilige geest had even goed plaats vóór het kruis als daarna, al was het toen niet zo algemeen.

Het is belangrijk op te merken dat al deze teksten, behalve Ef. 5:18, de tweede naamval gebruiken. Al deze Schriftplaatsen vóór de tijd van Handelingen 28 zeggen, dat men *met* iets vervuld wordt : de kracht uit de hoogte. Daarentegen gebruikt Ef. 5:18 de derde naamval en duidt daarmee aan dat men *door* iemand (de Heilige Geest) volledig wordt.

Daar de wedergeboorte slechts eenmaal en het vervullen met de heilige geest meermalen kan gebeuren, is het zeker nodig die twee te onderscheiden. Maar men ziet, dat dit vervullen in de Schrift heel wat anders is dan wat men er nu soms van maakt: een blijvende en volle inwoning van die kracht. Wat men bedoelt is, dat de “zoon” in nauwe gemeenschap met de Vader staat, dat Gods Geest hem leidt (Rom. 8:14 en in hem *woont*, d.i. voortdurend blijft (Rom. 8:9, 11; 1 Cor. 3:16). Maar dat alles vindt men niet in het boek der Handelingen, waar over “vervullen” gesproken wordt.

Maar verder haalt men dan Ef. 5:18 aan en verwacht dit met Hand. 2:4 en 4:31 en onderscheidt de positie van Efeze niet van die van “zoon”. We hebben reeds gezien, hoe Ef. 5:18 van al de andere teksten verschilt door het gebruik van de derde naamval en hoe men hier niet *met* heilige geest (de kracht), doch *door* de Heilige Geest (de Persoon) vervuld wordt. Het woord plèroo heeft hier, zoals in de meeste gevallen bij Paulus, de betekenis van volledig, volmaakt gemaakt worden. Men zie in het bijzonder Ef. 3:19 “*Opdat gij vervuld wordt tot-in al de volheid (plèrooma) Gods*”. Verder ook Ef. 1:23; 4:10; Fil. 1:11; 2:2; 4:18, 19; Kol. 1:9, 25; 2:10; 4:17. Dat vervolledigen heeft tot doel het komen tot “een volkomen man”, tot “de mate van grootte der volheid (plèroomatos) van Christus” (Ef. 4:13), tot het “in Hem volmaakt (peplèroomenos)” zijn (Kol. 2:10).

Vraag en Antwoord

Vr. Is het waar dat de Schrift ons leert, dat Israël de “Vrouw” is en de Gemeente de “Bruid”?

Antw. U kent de moeilijkheden van hen, die absoluut de Gemeente voor de Bruid van Christus willen aanduiden. Ze hebben soms getracht er zich uit te helpen door te spreken van een aardse Bruid (Israël) en een hemelse Bruid (de Gemeente). Nu menen ze wat beters gevonden te hebben en bij mensen, die zelf de Schrift niet onderzoeken zal dat wel bijval hebben. Hoe

jammer toch dat zij, die door duizenden gelezen worden, er zo weinig om schijnen te geven, wat meer Schriftuurlijk te zijn.

De kwestie der Vrouw en Bruid hebben we reeds in het kort onderzocht in “Het Voornemen der Eeuwen”. De Hebreeuwse Schriften spreken van Israël als de Vrouw en de Bruid des Heeren. De uitdrukkingen “bruid” en “bruidegom” vindt men b.v. in Jes. 62:5. Het Hebr. gebruikt hier hetzelfde woord voor “bruid” dat ook in het Hooglied door “bruid” vertaald is. Men leest, ook dat Israël “ondertrouwd” was (Jer. 2:2).

De vraag is nu: Hoe kan Israël beide “Vrouw” en “Bruid” genoemd worden? De uitlegging is eenvoudig: een ondertrouwde maagd was reeds wettelijk “vrouw”. Men ziet dat heel duidelijk uit Mat. 1:18 en 20. Israël was dus in het verleden ondertrouwd en zal in de toekomst, gedurende de bruiloft in het bijzonder, de Bruid zijn. Zowel in het verleden als in de toekomst kan Israël daarbij als Vrouw aangeduid worden. In Op. 21:9 komen beide namen voor

Verder lette men er op dat de Gr. Schriften nooit spreken van de “Bruid van Christus”, maar alleen van de “Bruid des Lams”, dus Christus hier meer beschouwen naar Zijn aardse betrekkingen. Het huwelijk zelf is een aardse zaak en schijnt wel weinig geschikt om een hemelse verhouding af te beelden. Men verwijst voor de Gemeente naar Ef. 5 doch hier wordt voor eerst al “vrouw” gebruikt en niet “bruid”. Er wordt verder niet van de Vrouw of Bruid van Christus gesproken en nog minder dat de Gemeente zo kan genoemd worden. Integendeel, Christus is hier het Hoofd. De volmaakte gemeenschap en verhouding tussen Christus en de Gemeente wordt als voorbeeld gegeven voor de minder volmaakte betrekking tussen man en vrouw. Hieruit te besluiten dat nu de Gemeente ook de Vrouw of Bruid van Christus mag genoemd worden, is wel wat al te licht omspringen met Gods woord.

Zij die de Gemeente de “Bruid” noemen, hebben geen oog voor het volmaakte Lichaam waarvan Christus het Hoofd is. Het woord Bruid kan hier niet op toegepast worden.

Men ziet hoe de oplossing: Israël de Vrouw en de Gemeente de Bruid in alle opzichten mank gaat. Waarom het model der gezonde woorden niet gehouden (2 Tim, 1:13)?

Lampen of Fakkelen

De Statenvertaling vertaalt “lampas” door “lamp” (Mat. 25:1, 3, 4, 7, 8; Op. 4:5), door “fakkkel” (Joh. 18:3; Op. 8:10), en door “licht” (Hand. 20:8). Als het gaat over een gebeurtenis buitenhuis, is fakkkel de meest aangewezen vertaling. Bij de bruiloft in Palestina heeft men vele fakkelen, die nu en dan van olie voorzien worden. Deze olie bevindt zich in de “vaten” waarvan Mat. 25:4 spreekt. Een gewone lamp neemt men niet buiten en deze heeft meestal genoeg olie om een gehele nacht te branden. Een fakkkel kan uitgaan (Mat. 25:8).

UIT de SCHRIFTEN

Deel IX

Nr. 2

Feb. 1934

De Opstanding der Doden

N° 8.

EENMAAL GEZET TE STERVEN.

Heb. 9:27 wordt ook telkens weer genoemd, het is de mensen eenmaal gezet te sterven en daarna het oordeel. We merken op dat dat "daarna" niet behoef te betekenen vlak daarna, onmiddellijk daarop, zie b.v. Hand. 13:20; 15:16. Verder is het woord "gezet" in Luk. 19:20; Col. 1:5 en 2 Tim. 4:8 vertaald door: weggelegd. Het betekent dan ook gereserveerd. Dan wordt deze tekst geheel uit zijn verband genomen. Traditioneel verklaard behoort hij daar niet thuis; er staat immers dat gelijk het de mensen weggelegd is eenmaal te sterven en daarna het oordeel al zo ook Christus. We moeten die tekst lezen in het verband waarin hij staat. De mensen die hier bedoeld zijn, zijn niet de mensen in het algemeen, maar de hogepriesters. Daarover gaat het in vs. 25. Dezelfde woorden: "mensen" en "sterven" komen ook voor in Heb. 7:8 waar sprake is van het tienden nemen door mensen die sterven. Dit betreft het Aarोनietische priesterschap. Dit geldt ook 9:27. De dood der hogepriesters gaf de niet moedwillige doodslagers de vrijheid, Num. 35:24, 25. Er was die mensen, de hogepriesters, dus iets weggelegd, n.l. dat hun dood vrijheid gaf. Alzo ook Christus' dood. En meer dan dat: De vrijheid in het Oude Verbond lag vast in de dood van de hogepriesters, maar de hoop van het N. Verbond ligt vast in de verschijning tot behoudenis, de wederkomst vs. 28.

Deze tekst heeft dus niets te maken met de leer der onsterfelijke ziel. De mensen die sterven zijn de hogepriesters. Deze staan tegenover de ware Hogepriester Christus (alzo ook Christus). Zijn dood geeft vrijheid, Zijn wederkomst geeft de dingen die bij de behoudenis gevoegd zijn. Gaf de dood van de O.T. hogepriester de doodslager vrijheid en bezit weer, het leven van de meerdere Hogepriester geeft een "eeuwige" erve.

DE VADER DER GEESTEN.

In Heb. 12:9 ziet men een bewijs voor de schepping van de geest of de ziel in het lichaam van het verwekte kind. God is de Vader der geesten van alle vlees, zegt men. De vaders onzes vleses geven alleen het aanzijn aan de onpersoonlijke natuur.

Deze mening heeft weer zijn uitgangspunt in de leer, dat de ziel is ingeblazen en dat God telkens weer een aparte ziel schept. Deze leer bleek onjuist, vandaar dat ook deze tekst niet kan dienen tot staving. Als God de Vader van onze natuurlijke geest (of ziel) was, kon er geen tegenstelling gemaakt worden tussen de vaders des vleses en Hem. Dan zou God tevens ook onze Vader zijn in de natuurlijke verwekking. Dan zou elk mens twee vaders hebben: God die van zijn geest en de vader zijns vleses naar het lichaam. Dan zou echter de geest rein geschapen zijn, zou er geen erfzonde zijn en zouden we ook niet in Adam allen sterven.

De Schrift noemt de hele mens vaak vlees. Wat uit vlees geboren is, is vlees, Joh. 3:6. Dit is de mens naar "ziel en lichaam". Het vlees heeft wil, Joh. 1:13. Het kind is reeds in de lendenen des vaders, Hebr. 7:10. De mens verindividualiseert zijn soort telkens weer opnieuw. Uit een plant komt een nieuwe plant, uit een dier een nieuw dier, uit een mens een nieuwe mens. Die mens moet wedergeboren worden. Wat uit Geest geboren is, is Geest. In die zin nu noemt Heb. 12 God de Vader der geesten, d.i. der wedergeborenen.

DE GEESTEN DER VOLMAAKT RECHTVAARDIGEN.

Hetzelfde hoofdstuk spreekt over de geesten der volmaakt rechtvaardigen, zie vs. 18-24. Het gaat hierin over de tegenstelling van Oud en Nieuw Verbond. Tegenover de bedreiging van Sinai staat de zegen van het hemels Jeruzalem, tegenover de eis der wet de wandel des geloofs. Tot deze laatste moesten de Hebreëen overgaan. Niet gerechtvaardigd uit werken der wet, maar uit het geloof. De wet had rechtvaardig makingen des vleses, Heb. 9:10 maar bracht geen ding tot volmaaktheid. Dit kan alleen door het geloof.

Wie zijn nu de geesten der volmaakt rechtvaardigen? Men weet, dat geest meer dan één betekenis heeft. De geest is hier de nieuwgeboren mens. Deze mens nu kan tot volmaaktheid komen door het zien op de Voleinder des geloofs, Heb. 12. De volmaakt rechtvaardigen zijn gerechtvaardigden in Christus' bloed. Zij ontvangen een hemels lichaam. Zij heten volmaakt rechtvaardigen in tegenstelling tot de gerechtvaardigden naar het vlees, Luk. 1:6; Fil 3:9; Heb. 9:10. De volmaakt rechtvaardigen hebben een rechtvaardigheid die uit God is.

Tot deze volmaakt rechtvaardigen behoren ook de geloofshelden van Heb. 11.

Leven de geesten der volmaakt rechtvaardigen nu niet als zalige zielen in de hemel? Neen, want evenmin als het hemels Jeruzalem er al is (Heb. 12:22) en evenmin als God nu al als Rechter zit, evenmin zijn die geesten in de hemel waar men ze denkt. Het bewijs geeft de Schrift. Wat zegt ze van de geloofshelden van Heb. 11? Dat zij de belofte niet verkregen hebben. De Traditie meent, dat dit de hemel is. We zullen even in die lijn blijven. Dan staat er dus, dat zij niet in de hemel zijn. Dus precies wat wij leren. Ze worden niet volmaakt zonder ons, zegt de Schrijver. Er moeten dus nog anderen aan toegevoegd worden. Wanneer? Voor ons niet anders dan in de dag der opstanding. De geesten dier volmaakt rechtvaardigen rusten, wachtend op de voltooiing van de groep. Eerst dan zullen zij hun geestelijk lichaam ontvangen. Ze moeten, om met 1 Thess. 4 te spreken, eerst opstaan. Ze hebben de belofte niet verkregen. Deze belofte is: van in Zijn rust in te gaan, Heb. 4:9. En dat geschiedt voor hen eerst bij 's Heeren wederkomst. Dan brengt de meerdere dan Jozua hen in het "hemels vaderland", Heb. 11:16. Zij sterven wel in het geloof daar in, maar: *Deze allen hebben de beloften niet verkregen*, Heb. 11:13. Zij zijn alleen in het geloof volmaakte geesten.

Gemengde Gesprekken

1.

A. — Maar ik ben toch een gelovige, wat verlangt u nog meer van mij?

X. — Ik verzoek u, zoals de Griekse filosoof, uw woorden nader te bepalen. Wat verstaat u onder : "gelovige"?

A. — Dat is toch eenvoudig, het is iemand, die in God gelooft.

X. — Goed, maar wat is : "geloven" en wat is "God"?

A. — U verwacht me met al die vragen, ik ben slechts een eenvoudig man.

X. — Eenvoudig zijn wil toch niet zeggen, dat men zijn natuurlijke gaven niet moet gebruiken en niet duidelijk moet inzien waarover men spreekt? U vraagt me wat ik nog meer van u verlang dan geloof. Ik zou er u toe willen brengen zelf in te zien wat u ontbreekt. Daartoe is het nodig uw gedachten beter te bepalen en duidelijk uw toestand in te zien. Ik wil u daartoe helpen. Is uw God het heelal, de natuur, het mensdom, een supermens of wel de Schepper van alle dingen, de almachtige, persoonlijke, levende God?

A. — Ik ben noch pantheïst, noch materialist, noch communist, noch fascist. Ik geloof in

- de enige, ware, persoonlijke God, Schepper van alle dingen.
- X. — Goed. Maar gelooft u werkelijk in God, d.w.z., is Hij een werkelijkheid in uw leven, rekent u met Hem, ziet u overal Zijn werking, is u bewust dat Hij u ziet en kent en van u misschien heel wat verlangt? Kunt u voor die levende God bestaan? Ik vraag u niet of u godsdienstige gewoonten hebt.
- A. — Ik moet bekennen, dat mijn vaag geloof niet zo ver reikt. Ik geloof zoals iedereen dat doet.
- X. — Maar ziet u dan niet in, dat u onredelijk bent en niet voldoende gebruik maakt van Gods natuurlijke gaven? U gelooft in een ware, levende God, maar uw leven is ingericht alsof Hij niet bestaat of minstens doof en blind is. U neemt er genoeg mee enkele godsdienstige gebruiken waar te nemen, misschien meer uit gewoonte dan door bewuste overtuiging.
Veronderstel eens, dat uw kinderen ook zo zouden handelen en zouden leven alsof u niet bestond, uitgezonderd dan misschien 's Zondags om zich te verenigen en enige woorden te horen uitspreken, die u min of meer betreffen.
- A. — Ja maar, zij *zien* me toch!
- X. — Juist, in dit opzicht is mijn vergelijking niet juist. Uw kinderen zien u, doch u ziet God niet. Maar zeg me eens, is het dan omdat u God niet *ziet* dat u handelt alsof Hij niet bestaat? Is Hij dan niet minstens even werkelijk aanwezig als u dat bent voor uw kinderen? Betreft het geloof wat men *ziet*, of is het integendeel een overtuiging en bewijs der dingen die werkelijk, logisch en waar zijn, doch die men *niet ziet*?
- A. — Ik begin in te zien dat “in God geloven” heel wat meer wil zeggen dan ik dacht en dat het inderdaad nodig is de vaagheid onzer gedachten op te geven voor meer bepaalde begrippen.
Maar, als ik dan niet werkelijk geloof, ben ik dan niet verloren?
- X. — Niets laat u toe te veronderstellen, dat u behouden bent. Het begrip behoudenis zouden we echter ook nader moeten onderzoeken. Wellicht hebben we daar later gelegenheid toe. Voorlopig slechts dit: al is God niet verre van ons, toch zijn we door geboorte in vijandschap met Hem, zonder gemeenschap dus. In die zin is onze verwijdering van God een verloren zijn. Als God hèt Wezen is, Hij Die IS, hoe kunnen we dan bestaan als we van Hem gescheiden zijn? Als Hij de levensbron is. Moeten we geen gemeenschap met Hem hebben? Het leven dat we van Adam over hebben, is slechts voldoende om te sterven.
- A. — Maar wat moet ik dan doen?
- X. — Werkelijk geloven in God. Daarbij behoort een volledige verandering van uw houding, een bekering tot God. Als ge u rekenschap begint te geven dat u uit uzelf niets bent en niets kunt, dan moet er bij u een omkering plaats vinden van het ijdele tot God, de bron van al wat IS.
- A. — Ik wil wel, maar ik kan niet. U verlangt te veel. Hoe zou een eenvoudig mens niet door zijn omgeving beïnvloed worden. Hoe zouden wij een heldere kijk hebben op de zaken waar zovelen, die zeer geleerd zijn, er niet toe komen de waarheid te onderscheiden en over alles met elkaar redetwisten?
- X. — Laat me toe u te onderbreken. U wijkt van ons onderwerp af. Ik spreek u over uzelf en u doet een poging u te verontschuldigen door naar anderen te wijzen. U zegt dat u wilt maar niet kunt? Ik vrees dat u uzelf misleidt. Als u wilt, dan kunt u, als u niet kunt, dan is dat omdat u niet wilt. Neem dit echter niet in de zin alsof ooit iemand in staat zou zijn iets naar Gods wil te doen uit zich zelf. Ik bedoel alleen dat God u de mogelijk-

heid gegeven heeft te doen wat Hij van u verlangt. Anders zou Hij het niet verlangen. Als u dus niet kunt is dat, omdat u geen gebruik maakt van wat God u aanbiedt. Let er op dat er vele dingen zijn, die u inderdaad niet kunt. U kunt b.v. de geestelijke dingen niet verstaan en ook b.v. niet “met Christus sterven”. Daartoe is eerst een bijzonder ingrijpen van God nodig. Maar u kunt zeer wel, wat vóór dit alles moet komen: u tot God keren om hulp, geloven dat Hij u zal helpen, Hem als God verheerlijken en danken. In deze dingen moet u niet zeggen, dat u niet kunt. Dat is een uitvlucht en zelfbedrog omdat u niet wilt. Onderzoek uzelf eens voor God of u werkelijk *wilt*. Tot morgen, de nacht brengt raad.

- A. — U hebt gelijk : ik *wil* niet. Als ik er aan denk wat er op dat willen zou moeten volgen, voel ik dat ik niet werkelijk wil. Een der voornaamste redenen daarvoor is, dat een levende God, zoals de Schrift ons die voorstelt mij verschrikt. Ik begin er bij verder nadenken zelfs aan te twifelen of die God wel bestaat. Hoe zou een God van liefde zoveel ongerechtigheden, kwaad en lijden kunnen dulden?
- X. — Gisteren hebt u een poging gedaan om uw verantwoordelijkheid te verminderen, door op uw omgeving te wijzen. Heden begint u in te zien dat dergelijke verontschuldigen niet baten voor een alwetende God. Liever dan rechtuit uw zonde te bekennen is uw neiging nu het bestaan van een rechtvaardig God te loochenen. U hebt vele belangrijke vragen aangeraakt : de vrijheid en verantwoordelijkheid der mensen, de invloed van opvoeding en kennis, de gerechtigheid Gods tegenover de liefde Gods. En daarbij komt dan nog het probleem van het kwaad. Ik wil met u genoegen al deze kwesties met u onderzoeken. Ondertussen vraag ik u slechts redelijk te zijn: zolang u die vragen niet op zeer ernstige wijze onderzocht hebt, moogt u ze ook niet gebruiken om uw ongeloof te verontschuldigen.
- A. — Ziet u wel, dat ik tot niets bepaalds kan komen. Om te willen geloven zou ik allerlei moeten onderzoeken, kennen, bespreken, enz. Daartoe ben ik niet in staat. Van de meeste mensen kunt u dit alles niet verlangen, dus ook geen vast geloof.
- X. — Steeds pogingen om aan de verantwoordelijkheid te ontsnappen? Heb *ik* dan al die vraagstukken opgeworpen? Ik toonde u alleen, dat u niet logisch bent als u verontschuldigen zoekt in vage gevolgtrekkingen, afgeleid van moeilijke vragen, die niet ernstig onderzocht werden. Als u die weg ingaat vraag ik eerst een nauwkeurig onderzoek. Ik heb echter niet beweerd dat men die weg moest opgaan en zonder dit onderzoek niet kan geloven. Als u meent niet in staat te zijn dergelijke zaken zorgvuldig te onderzoeken, laat ze dan geheel ter zijde. Denk niet, dat ik het onderzoek dezer vragen vrees. Ik hoop ze in de naaste toekomst te behandelen met onze andere vrienden. Intussen is er voor u, en anderen, een gemakkelijker weg.
- A. — Ik ben benieuwd welke weg er zou kunnen zijn.
- X. — Ik kom dan terug op uw kinderen. In menig opzicht kunnen ze ons tot voorbeeld dienen. Ze zien tot u op als tot een wezen met hoger macht, zijn dikwijls ongehoorzaam, zoeken zich te verontschuldigen, in het kort, handelen tegenover u min of meer zoals u tegenover God. Ze kennen uw gerechtigheid en hun eigen zonde en toch zijn ze niet bevreesd voor u en trachten u niet te loochenen als vader. Zij weten dat u ze tuchtigt en ook vreemden soms straft, ze kennen ook uw liefde en toch vinden ze daarin geen tegenstelling. Er is ook voor hen een probleem van het kwaad en toch hebben zij u lief en keren zich tot u. Zij hebben geen behoefte eerst al die vraagstukken op te lossen, maar handelen naar de mogelijkheid, die God hen gegeven heeft. De oudsten beginnen reeds in te zien dat hetgeen hun soms kwaad toeschijnt in werkelijkheid nuttig en goed kan zijn. Maar dat komt na hun geloof in u. Neem hen dan tot voorbeeld. God vraagt van u erkenning van onmacht en bekering tot

Hem. Dat kunt ge, omdat Hij u daartoe reeds de mogelijkheid gegeven heeft. Doe het dan. Zeg niet dat ge niet kunt, laat alle verontschuldigen ter zijde en doe wat God van u verlangt. Dat is de korte weg. Keer u tot God op even eenvoudige wijze als uw kind zich tot u keert.

- A. — Wat u zegt treft me wel, maar nu die vragen opgeworpen zijn, vind ik het moeilijk ze geheel ter zijde te laten. Sta me toe uw gesprekken met B. en onze andere vrienden te volgen.

De Doop

(Vervolg).

DE DOOPSFORMULE.

Mat. 28:19 zegt : *“dopende tot-in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes”*. Door de invloed van de grote meerderheid, die zich in de eerste eeuwen van Paulus afgewend en het Woord der waarheid niet recht gesneden heeft, worden die woorden gewoonlijk geheel verkeerd toegepast. Laat ons terug gaan tot de feiten, zoals de Schrift die geeft.

1. Die woorden waren alleen gericht tot de 11 apostelen (v. 16).
2. Alle macht is aan de Heere Jezus gegeven, doch Hij heeft tot nu toe nog geen gebruik gemaakt van die macht (Heb. 2:8). Het is nog steeds de dag der genade en der verzoening. De dag des Heeren, als Hij van die macht wel zal gebruik maken, is nog niet aangebroken. Zie Op. 5:12; 11:17.
3. Het gaat hier over Volken in tegenstelling met het Volk Israël. In de wedergeboorte zullen de 12 Apostelen zitten op 12 tronen en de 12 stammen Israëls leiden (Mat. 19:28). Dan zal Israël tot een licht der volken zijn en tot behoudenis tot aan het einde der aarde (Hand. 13:47. zie ook Jes. 49:6; 66:19). De grondoorzaak van al de verwarring is het miskennen van Israëls toekomst.
4. De volken worden “gediscipeld” volgens de Griekse tekst. Paulus spreekt van een heel andere verhouding dan die van “discipelen”.
5. Van water is geen sprake. Zij worden gedoopt tot-in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Zij worden met de drie-enige God in gemeenschap gebracht. Dat is Israëls taak gedurende het Koninkrijk.
6. Het is geen “doopsformule” die bij de waterdoop van afzonderlijke mensen moet uitgesproken worden.
7. Nooit hebben de Apostelen die opdracht uitgevoerd. Zij doopten mensen “op de naam van Jezus Christus” (Hand. 2:38), “tot-in de naam van de Heere Jezus” (Hand. 8:15). Petrus beval “in de naam des Heeren” te dopen (Hand. 10:48), velen werden “tot-in Christus Jezus” gedoopt (Rom. 6:3). Nooit vindt men een geval waar volken “tot-in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes” gedoopt worden. Daarbij vergete men niet, dat Paulus heel beslist zei: “Want Christus heeft mij *niet* gezonden om te dopen” (1 Cor. 1:17).
8. “Jezus” was niet met hen tot aan de voleinding der eeuw (aioon). Het Gr. legt de nadruk op “Ik”. Het is Jezus Zelf die persoonlijk lichamelijk in hun gezelschap zal

zijn. Het gaat hier niet over de Heilige Geest. In de toekomstige aïoon zal Hij op aarde “met” hun zijn Ezech. 43:7; 48:35; Zef. 3:15-17.

Wij moeten besluiten, dat die opdracht geheel in de toekomst ligt en geheel letterlijk door de 12 Apostelen zal uitgevoerd worden. Om Gods goede boodschappen te verkondigen, moet men zich nu niet op deze teksten beroepen. We hebben hiervoor onder meer Kol. 1:28 en 2 Tim. 4:2. Vóór men de mensen leert “onderhouden alles, wat Ik u geboden heb” moet men zelf een goede blik hebben op de weg der behoudenis en b.v. geen geloof in het kruis vragen van hen die nog niet in God geloven, zich niet tot Hem bekeerd hebben en nog niet wedergeboren zijn.

Honderd-drie-en-vijftig

Johannes vergenoegt zich niet te vermelden hoeveel vissen er ongeveer waren. Hij geeft zich de moeite het juiste aantal op te geven (Joh. 21:11) en men kan dus veronderstellen dat in dit getal een diepere betekenis ligt.

Men heeft het aantal mensen opgeteld, die rechtstreeks door de Heere Jezus gezegend werden en uitdrukkelijk in de Schrift aangehaald worden. Men vond er 153.

Verder is het merkwaardig dat de getalwaarde van “vissen” en “het net” 8 x 153 is.

“Zonen Gods” heeft in het Hebreeuws de waarde van 153 en in het Grieks 3 x 7 x 153.

De “Kerk” der Eerste Eeuwen

Men heeft misschien gemeend, dat we in onze brochure “De Strijd” overdreven hebben toen we schreven, dat de Christenen der eerste eeuwen weinig schenen te kennen of te geloven van wat Paulus in zijn Brieven doet kennen en het daarom ook zo gevaarlijk is te steunen op overleveringen uit die tijden.

Ziehier wat Dr. Van Leeuwen, in leven Hoogleraar aan de Rijks Universiteit te Utrecht er van zegt in “De Brief aan de Romeinen” (Korte Verklaring der H. S.) blz. XXXIII :

“Want van invloed b.v. van de grondgedachten van Romeinen op de dogmatische ontwikkeling van de Griekse en Latijnse kerk der eerste eeuwen is niets te bespeuren. In het Westen begint eigenlijk eerst Augustinus de betekenis van dezen brief in te zien. En aan hem aanknappend treedt later Luther op”.

Van Paulus’ openbaringen, waarvan in Ef. Pil. Kol. sprake is, was er nog minder te bespeuren. Daarentegen had men alles van Israël overgenomen, inbegrepen een deel der ceremoniën. De gedachte dat de “Gemeente” met Pinksteren begint en Israëls plaats inneemt komt van dien tijd. Het is niet te verwonderen dat het christendom, dat op zo’n on-Schriftuurlijke basis rust, weldra geheel zal ineensorten. De rechtzinnigen weten meestal geen weg met allerlei vragen. Laat ons die mensen ter hulp komen met Gods Woord, recht gesneden, opdat ook zij volmaakt gesteld worden in Christus, Kol. 1 : 28.

UIT de **SCHRIFTEN**

Deel IX

N° 3

Maart 1934

De Opstanding der Doden

N° 9

DE RIJKE MAN EN LAZARUS.

Ten slotte Luk: 16:19-31, de rijke man en Lazarus. Telkenmale wordt er op dit deel der Schrift gewezen om aan te tonen, dat er een bewuste toestand na de dood is. Heeft Christus dat Zelf niet geleerd, zo vraagt men. En is dit geen openbaring van de toestand in de Hades. Zijn er geen twee delen in, een voor de gelovigen, en dit is dan het paradijs, aldus zegt men, en een voor de ongelovigen, de “hel”? Is er nog meer bewijs nodig?

Laat ons zien of een en ander afdoende is.

We merken op, dat zij die dit niet voor een gelijkenis houden maar voor de realiteit zelf, betonen inconsequent te zijn. De rijke man en Lazarus hebben volgens de traditie het lichaam verlaten. Het zijn aflijvige zielen, zoals men ze wel noemt. Toch vinden we ze in de gelijkenis met lichaamsdelen: een oog, een tong, een vinger, een schoot, enz. Dus met een lichaam. Men voelt, dit klopt al niet in de traditie leer. Wat zegt men nu: O, dat is inkleding, uitbeelding, zielen hebben geen lichaam, maar de Heere Jezus geeft ze een lichaam als uitbeelding, anders kan men er niet over spreken. Toch openbaart de Heere hiermee echter wel degelijk iets van het bewust voortleven der doden. Het komt uit Zijn eigen mond en al is het een gelijkenis, daarom is er niet minder een realiteit die er aan ten grondslag ligt.

Wat moet hierop geantwoord worden? Dit: Waar ligt de grens tussen de inkleding en de werkelijkheid? Mag men die maar willekeurig trekken. En als men het één als werkelijkheid aanneemt, waarom neemt men dan in hetzelfde verband ook het ander niet als werkelijkheid aan. Men ga slechts na.

In de gangbare leer acht men het inkleding dat aan de ontlichaamde zielen een lichaam toegekend wordt. Maar is het dan geen inkleding, dat de zielen van de “zaligen” en de “verlorenen” van over een kloof waarin water is, met elkaar spreken? Leert de Schrift dat in enige andere plaats? Is het ook geen inkleding dat Lazarus vertroost wordt door Abraham en niet door God? Is het Schriftleer om ontbonden en bij Abraham te zijn? Is hij de aangewezen persoon om de “zaligen.” te troosten. Is het ook geen inkleding, dat een “verlorene “ nog zoveel liefde heeft, dat hij om zijn broeders denkt en hen voor de plaats der pijniging wil bewaren? Is het tevens geen inkleding, dat Abraham macht heeft over de “zaligen” en hun een opdracht kan geven. En is het ook geen inkleding dat we in het z.g. paradijs waarin Abraham en Lazarus heten te zijn, van God niets horen, noch Christus zien?

En dat we in die z.g. “Hel” (men vergeet dat er sprake is van de Hades) geen Satan noch zijn engelen zien die grijnzen om de verloren rijke man. En is het niet merkwaardig dat deze niet verloren gaat vanwege zijn ongelooft, maar vanwege zijn rijkdom. En dat Lazarus wordt behouden omdat hij het kwade gehad heeft.

Al die dingen kloppen niet met het overige van de Traditie- leer. Daarin wordt heel wat anders geleerd. Daarom vragen we nogmaals: Waar ligt nu de grens, wat is nu werkelijkheid en wat slechts voorstelling, omdat het een gelijkenis is. Als men hierop antwoord: Alleen het, bewuste voortleven is werkelijkheid, het andere niet, dan is daaruit op te merken, dat men dan vastloopt.

1 Met het gehele O.T.

Dit leert o.a.:

- (a) dat de doden niet-met al weten, dat hun liefde en hun haat vergaan is en dat zij geen deel meer in deze eeuw hebben in alles wat onder de zon geschiedt. De rijke man had nog een soort liefde en dacht na over wat onder de zon geschiedde. Dus of Pred. 9:5 en 6 strijdt met Luk. 16 of de gangbare verklaring van Luk. 16 deugt niet;
- (b) dat de hades een land is der duisternis en zonder ordeningen. Job. 10:21. 22. Dus ook zonder kloof met water.
- (c) dat de doden de Heere niet prijzen, noch die in de stilte zijn nedergedaald. Ps. 115:17.
- (d) dat de doden slapen en wel in het stof der aarde, Dan. 12:2.

2. Met Christus' eigen woorden.

- (a) Hij zegt, dat de doden in de graven zijn, Joh. 5:28 en dat zij daar uit gaan bij de opstanding, vs. 29;
- (b) Hij leert ons in hetzelfde evangelie, dat de doden opgewekt moeten worden, Luk. 20:37 en dat er is een opstanding uit de doden, vs. 35.
- (c) Hij leert ons dat de doden slapen als hij zegt: Lazarus, onze Vriend slaapt, Joh. 11:11.
- (d) Hij leerde, dat Hij Zelf in het hart der aarde zou zijn, Mt. 12:40.
- (e) Hij was tot na Zijn opstanding niet opgevaren, Joh. 20:17. Worden zijn volgelingen dan wel door de engelen in Abrahams, schoot gedragen?

3. Met het overige N.T.

- (a) Paulus leert, dat het dood zijn een ontkleed zijn is, dat hij liever niet wenst, 2 Cor. 5. Is dat het van de engelen weggedragen worden?
- (b) Paulus leert, dat de doden, willen ze bij de Heere (niet bij Abraham) zijn, eerst op moeten staan, 1 Thess. 4:14.
- (c) Paulus leert, dat de onsterfelijkheid eerst aangedaan wordt bij de opstanding, 1 Cor. 15:51-54.
- (d) Johannes leert, dat de doden eenmaal komen uit zee, hades en dood, Op. 20:13. Hier wordt dus geleerd, dat de zee doden heeft. En tevens dat de hades slechts een der terreinen des doods is, waarmee de leer vervalt, dat allen naar de hades gaan en daarmee zijdelings het bewust voortleven, want in de zee zullen de doden toch zeker niet die gesprekken houden die ons hier in Luk. 16 getekend worden.

Lukas 16:19-31 staat, alles samengevat, vierkant tegenover de hele Schriftopenbaring in O. en N.T. Dit moet eerst gezien worden. En het tweede, dat men, door aan te nemen dat de zielen bewust voortleven leert, dat de dood een voortgezet leven is, wat de Schrift mede verwerpt, daar hij voor haar juist afsnijding van het leven is, wat het tegenovergestelde is.

Maar hoe dan met Luk. 16:19-31?

Voor ons is Luk. 16:19-31 een gelijkenis. Of liever: een deel van een gelijkenis. Die begint in Luk. 15 en loopt door in Luk. 16. Het zijn als het ware vijf akten van een gelijkenis reeks.

In Luk. 15:3 lezen we : **“En Hij sprak tot hen deze gelijkenis”**. Maar dan volgen er drie. En als we dit in Luk. 16 voortzetten, vijf. Luk. 15:3-32 is een toespraak tot de Farizeeër, 16:1-13 tot de discipelen, 16:15-31 tot de Farizeën, 17:1-4 tot de discipelen. Luk. 16 heeft dus twee delen, 1-13 en 15-31. Dit laatste deel heeft weer twee onderdelen, vs. 15-18 : wat de Farizeeërs deden, en vs. 19-31 : En dat is niet wat Christus als waarheid of werkelijkheid leert, maar wat de Farizeeërs leerden. We zien in Luk. 16 dus geen waarheid, maar **weergave van de**

leer der Farizeën. En deze benut Christus om zich tegen hen te keren.

In Luk. 16:19-31 zien we twee klassen: de tollenaars en zondaars- en de Farizeën klasse. Die tekende de Heere reeds in Luk. 15 in de gelijkenis der 100 schapen (1 verloren en 99 “rechtvaardigen”) en in die van de verloren zoons (één weg, één thuis). In de verloren penning zien we één groep, het verlorene, in de rentmeester ook één groep, de Farizeën groep. In vs. 19-31 zien we beide weer: de tollenaars groep zien we aangenomen, de Farizeën groep verworpen. En dat door hun eigen vader Abraham op wie zij hoopten.

We zeiden dat we geloven dat het laatste deel der gelijkenis ontleend is aan de leer der Farizeën. De leer der onsterfelijkheid is gaandeweg ingezogen. In Babel en reeds eerder was Israel daarmee besmet. Men kwam ertoe de onbewuste toestand der doden tot een bewuste te maken en vond allerlei termen uit om die te illustreren. Mozes en de Profeten werden niet meer geloofd, evenmin als ze beoefend werden. De Farizeeën dachten zich de sheool of hades in tweeën verdeeld (Job zegt dat hij zonder ordening is, Job 10:22) en noemden het een deel, dat voor de vromen, het paradijs of Abrahams schoot. Het andere was de “hel”, een plaats van grote hitte of verzengende koude of van duisternis.

In de Talmud vinden we deze dingen nog terug. “Paradijs”, “hel”, door de engelen gedragen worden, Abrahams schoot zijn daar bekende termen. Er zijn ook voorbeelden dat de doden met elkaar spreken. Ook van de kloof wordt gerept.

Luk. 16:19-31 kan men niet letterlijk nemen. Dan loopt men vast. Wie het gedeeltelijk letterlijk neemt, is willekeurig. Hij legt uit behept met de traditieleer. We nemen het geheel symbolisch. Ter typering dus. De rijke man typeert de Farizeeërs klasse. Zij worden door Abraham naar de pijniging verwezen wat voor ons is het uitwerpen uit het koninkrijk in de toekomstige eeuw. Lazarus typeert de tollenaars groep. Die krijgt erfdeel met Abraham. De kloof is de scheiding in de toekomstige eeuw. Het is een tijds kloof. Niemand der verworpenen kan dan overgaan, zie ook Mt. 12:31, 32.

Waarom kiest Christus nu deze vorm? Omdat de Farizeën voor hem de neus optrekken zoals er staat (beschimpten, zegt de S.V.). Zij wilden Hem niet meer aanhoren. Welnu, Christus dwingt ze ertoe door een greep te doen uit hun leer: En nu luisteren zij wel. En gaan zwijgend heen. Zij zeiden niets meer. In Abrahams mond legt Christus het woord der waarheid: **“indien zij Mozes en de Profeten niet horen”** (en die spreken niet Van een bewuste staat, niet van een paradijs, niet van een schoot van Abraham, integendeel die leren duidelijk: Abraham, weet van ons niet, Jes. 63:16), zo zullen zij ook, al ware het dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen. Volgens Christus zijn de gestorvenen dood, leven dus niet voort want dood is geen andere vorm van leven. Volgens Christus liggen zij neder: zij moeten eerst opstaan om een zending te kunnen volbrengen. Zo draagt Hij door de leugenleer der Farizeën heen de waarheid glansrijk naar voren. De rijke man meent nog, dat iemand van de doden kan heengaan. Christus snijdt dat ook nog af: zij moeten eerst opstaan.

Christus verwijst naar Mozes en de Profeten. Naar hen moet men horen. Ook t.o.v. de toestand van de dood. Luk. 16 keert zich met deze verwijzing juist tegen de leer der onsterfelijkheid. Christus geloofde Mozes en de Profeten. Daarheen moet men dus ook om de toestand na de dood te leren kennen. De Farizeën geloofden niet in een slapen der doden, de Sadduceeën niet aan een opstanding. Beiden waren dus ongelovig.

Christus verwerpt beider leer. Hij betoont zich hier de Meerdere dan Simson. Simson sloeg eenmaal met een vochtig ezelskinnebakken een onrein been van een onrein dier, twee. hopen Filistijnen. Deze dood vindt in Luk. 16 haar figuurlijk antitype. Christus slaat met een onrei-

ne, onzuivere heidense leer twee hopen tegenstanders: Farizeën en Sadduceeën. De eersten leerden, dat de doden niet dood waren, de tweeden dat zij niet opstonden. Christus leert: de doden zijn dood, want zij moeten eerst opstaan, er is een opstanding der doden, dus zij blijven niet dood. Christus aanvaardt geen van beide meningen, maar laat het woord der waarheid uit Mozes en de Profeten zegevierend voortrijden over het slagveld der meningen. Inderdaad, meer dan Simson stond hier. En Hij bevestigt Mozes en de Profeten.

De Doop

(Vervolg)

IS DE WATERDOOP VOOR ONZE BEDELING?

We hebben die vraag reeds beantwoord doch willen ze nog eens in het bijzonder onderzoeken. Voor zover het de periode der Handelingen betreft, is het duidelijk, dat niet alleen Joden doch ook "heidenen" in water gedoopt werden. Bij deze laatste spreekt de Schrift echter meestal over Jodengenoten. In die tijd, toen Israël nog Gods Volk was, paste ook een uitwendige ceremonie. De Schrift zegt echter, dat het water op zich zelf geen kracht heeft en ook niet ontbeerlijk is voor wedergeboorte, noch om Gods kracht, heilige geest, te ontvangen. De waterdoop was toen naar Gods wil en de Heere zelf onderwierp zich aan deze vorm (Mat. 3:15). De opdrachten te dopen waren gericht tot Israël. Christus was een diensknecht der besnijdenis geworden (Rom. 15:8). Wie Mark. 16:16 wil toepassen moet dan ook aan vs. 17 en 18 voldoen en duivelen (demonen) uitwerpen, met nieuwe tongen spreken, slangen zonder schade opnemen, vergif kunnen drinken zonder te sterven, zieken door handoplegging genezen.

Voor hen die inzien welk groot verschil er bestaat tussen de periode der Handelingen en de tegenwoordige tijd, moet de vraag opgelost worden of die uitwendige vorm nu ook nog naar Gods wil is.

Ter herinnering geven we een kort overzicht aangaande het verschil tussen deze twee tijdperken en verwijzen voor meer uitvoerige behandeling naar onze andere geschriften.

Gedurende Handelingen	Na Handelingen
Vervulling der profetie	Van alle tijden verborgen in God
Het Koninkrijk aangekondigd	Een nieuw Lichaam geschapen
Wonderen, krachten, tekenen	Geloof alleen
Tussenkoms van engelen	Geen engelen zichtbaar
Uitwendige vormen	Geen ceremoniën
Waterdoop en geestesdoop	Geestesdoop tot einddoel gekomen
Tempel	Tempel verwoest
De 12 Apostelen	Paulus
Israël Gods Volk	Israël terzijde gezet
In het Land	Uit het Land
Israël de eerste plaats	Geen verschil
Zegening door Israël	Geen tussenpersonen

Met Israël is al het zichtbare verdwenen. De wedergeboorte wordt nu niet gevolgd door uitwendige tekenen en bijzondere gaven: talen, krachten enz. Zou het water dan wel blijven? Nooit spreekt Paulus er meer over in zijn Brieven, na Hand. geschreven (Ef. Fil. Kol. 2 Tim.). Als de waterdoop een opdracht was en in zichzelf een zegen of kracht had, hoe kon Paulus dan God danken dat hij er slechts enkelen doopte (1 Cor. 1:14) en waarom was hij dan niet gezonden om te dopen (v. 17)?

Daarbij komen dan de vragen: wie zal ons dopen, wanneer, hoe? Waar spreekt de Schrift van een kerkorganisatie buiten Israël? Waar omschrijft zij die ceremonie zo, dat we ze geheel naar Gods wil kunnen uitvoeren?

Maar er is meer. Niet alleen doet alles ons zien, dat die vorm niet in onze bedeling past, er is ook een positief argument. De 12 spraken vooral over bekering en wedergeboorte, daarbij paste toen het water. Paulus sprak vooral over rechtvaardigheid en verzoening. We zien dan, dat zelfs gedurende Handelingen Paulus kon zeggen, dat Christus hem niet gezonden had om te dopen (1 Cor. 1:17). Het water behoorde bij het begin van de weg der behoudenis, niet bij het verdere deel.

In die tijd waren er twee geheel afgescheidene dopen: in water en in geest. De waterdoop kon, zoals we gezien hebben, aan de doop in heilige geest voorafgaan of er op volgen. De twee gingen wel gepaard, maar waren toch twee afzonderlijke zaken.

Bij de doop in geest kon men ook nog verschillende stadiën onderscheiden en het is dus duidelijk, dat er gedurende Handelingen méér dan één doop was.

Na Handelingen verandert alles. Nu Israël voor een tijd terzijde gezet is, spreekt Paulus in zijn hoogste openbaringen over de gemeente der verborgenheid, het samenlichaam. Hij “vervult, vervolledigt of voleindigt Gods Woord (Kol. 1:25). Hier nu is het volmaakte bereikt (Kol. 2:10), het einddoel van de weg der behoudenis: er is vereenzelving met de verheerlijkte Zoon van God. De verscheidenheid in de dopen houdt nu op en de enigheid des geestes staat nu op de voorgrond (Ef. 4:3). Er is één doop (Ef. 4:5). De doop in water is geheel vervallen.

Voor hen die menen in water te moeten dopen, levert Ef. 4:5 een grote moeilijkheid op. Men heeft die trachten te ontkomen door te zeggen, dat inderdaad de doop van Johannes moet onderscheiden worden van de latere doop der Apostelen, dat bij de eerste geen heilige geest gegeven werd, terwijl bij de laatste dit wel het geval was. De latere doop, inbegrepen de uitwendige vorm, zoals we die in Handelingen vinden, zou dan de éne doop van Efeze zijn. Dit is echter geen Schriftuurlijke oplossing. Zoals we aangetoond hebben, is de doop van Johannes wel af te scheiden van de doop in heilige geest, maar ook de doop der Apostelen is van deze laatste onderscheiden. Beide de doop van Johannes en die der Apostelen hebben betrekking op wat vóór de wedergeboorte en vóór de doop in heilige geest plaats heeft: bekering “op” de Heere met het oog op de wedergeboorte. Er bestaat geen verschil tussen de doop van Johannes en die der Apostelen. Tenzij dan in een enkel opzicht. Toen Johannes doopte, was de Heere Jezus nog niet verheerlijkt en werd de heilige geest (de kracht) nog niet zo in het algemeen gegeven (Joh. 7:39). Die kracht konden ze eerst na hun wedergeboorte ontvangen. Bij de Apostelen konden ze onmiddellijk heilige geest krijgen want de meesten waren wedergeboren en de Heilige Geest werkte nu krachtiglijk. In geen van beide gevallen lag echter de kracht in de water doop.

De “doop van Johannes” wil niet zeggen, dat het een doop was door Johannes zelf toegepast. Dat zien we b.v. uit de geschiedenis van Apollos (Hand. 18:24 e.v.). Hij kende alleen de doop van Johannes. Bij onze noot over Hand. 19 zetten we reeds uiteen, dat de discipelen van Hand. 19:3 door Johannes gedoopt werden.

De kenmerken van de doop van Johannes vindt men ook bij die van Petrus in Hand. 2:38 : bekering en vergeving van zonden. Daarna zouden ze de gave des heiligen geestes ontvangen. De doop in de geest, door Christus, zou dus volgen op de doop in water door Petrus of een ander mens toegediend.

Men denkt gewoonlijk dat de waterdoop de besnijdenis des vleses vervangt. We hebben vroeger reeds opgemerkt, dat dit niet het geval is. De Joden die in Christus geloofden, waren besneden en werden, gedurende Handelingen, daarbij nog in water gedoopt. Ook in de toekomst is er voor hen besnijdenis des vleses (Ezech. 44:7, 9). Na Handelingen en tot op de tijd der verdrukking, die aan het koninkrijk voorafgaat, vervallen beide uitwendige vormen (zoals alle andere, inbegrepen het Pascha waarvan het “avondmaal” deel uitmaakt). Kol. 2:11 spreekt van een besnijdenis *zonder handen*, vs. 12, van een met Hem begraven zijn in de doop. Dit is dan vanzelf ook een doop zonder handen, want op de geestelijke besnijdenis kan in het verband geen stoffelijke waterdoop volgen. En wil men het toch zo nemen, dan verliest men de werkelijke doop, die des geestes, want er is nu slechts één doop, Ef. 4:5, 6. Men kiese dus tussen water en geest.

De doop van Kol. 2:12 is de doop tot-in Christus' dood, waardoor we met Christus begraven waren (Rom. 6:3, 4) en die nu zijn volle doel bereikt heeft. We zijn niet medeopgewekt in die doop, maar wel medeopgewekt in Christus. (Zie Ef. 2:5, 6 en Kol. 3:1). Men leze dus: ***“in Wien gij ook medeopgewekt zijt”*** en niet: “in welken (doop) gij ook met (Hem) opgewekt zijt”. De waterdoop, noch enige andere doop, heeft op zichzelf iets te stellen met een opstanding of opwekking. Deze kan alleen een gevolg zijn. Rom. 6:4 toont dat zeer duidelijk: ***“Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood”***. Tot zo ver reikt die doop. Daarna komt de opwekking. Zo ook in vs. 5.

De naam Jehovah in het boek Esther

Op het eerste gezicht komt de naam “Jehovah” niet voor in dit boek. Israël had Hem verlaten en nu werkt Hij in het verborgen. Ook Zijn naam is verborgen. Men vindt hem in het Hebreeuws in de beginletters der opvolgende woorden als volgt:

- Vers 1:20: de beginletters van achter naar voor.
- 5:4: de beginletters van voor naar achter.
- 5:13: de eindletters van achter naar voor.
- 7:7: de eindletters van voor naar achter.

In 7:5 vormen de eindletters van voor naar achter gelezen de naam Ehyh (Ik ben).

UIT de SCHRIFTEN

Deel IX

N° 4

April 1934

De Opstanding der Doden

N° 10

DE EERSTE BELOFTE DER OPSTANDING.

De Schrift leert nergens de onsterfelijkheid der ziel, evenmin als het bewuste voortleven na de dood. De doden gaan, in het algemeen genomen, naar het graf en rusten daar tot de dag der opstanding (zie ook Job. 3:14-19). De Schrift leert geen zielsverhuizing, geen onmiddellijke zaligheid, geen spiritualistisch voortleven. Ze leert de opstanding der doden. Deze liggen voor haar neder in het stof der aarde en moeten opgewekt worden, willen ze weer een taak kunnen verrichten, of een loon of straf kunnen ontvangen.

De hoop der opstanding wordt in de Schrift direct en zijdelings geleerd. Direct in bepaalde teksten waarin duidelijk over de opstanding wordt gesproken. Zijdelings in al de beloften voor hen die in het geloof gestorven zijn en die beloften niet ontvangen hebben.

De eerste aanwijzing voor de opstanding vindt men in

Gen. 13:15 “... *al dit land dat gij ziet, zal Ik u geven en uw zaad tot in eeuwigheid*”, d.i. de duur der toekomstige eeuw. Abraham heeft het nog nimmer ontvangen. God gaf hem niet tot één voetstap. Hij beloofde het hem tot een bezitting, Hand. 7:5. Abram woonde er dan ook als in een vreemd land, Heb. 11:9. Zal Abram dus deze belofte verkrijgen, dan moet hij eerst opstaan. Dan eerst kan hij het land bezitten tot in eeuwigheid, d.i. de duur der toekomstige eeuw onafgebroken door. Zo ook Isaak en Jakob zijn mede erfgenamen. In dat licht is dan ook Christus' woord te verstaan, dat Hij sprak tot de Sadduceeën, Luk. 20:37: “*En dat de doden zullen opgewekt worden, heeft ook Mozes aangewezen bij het doornenbos als hij de Heere noemt den God Abrahams, Isaaks en Jakobs. God nu is geen God der doden, maar der levenden*”. Mt. 22:31 bewijst dat het niet geldt het heden, maar dit gezegd is t.o.v. de opstanding “*En wat aangaat de opstanding der doden*”, enz. De doden leven voor God met het oog op en in hun opstanding. Niet nu.

Gen. 13:15 geeft ook de sleutel om te verstaan, wat het “*eeuwige leven*” is. We wezen er reeds op, dat dit aanvangt in de toekomstige eeuw, Mk. 10:30; Luk. 18:30. Ook dit berust op de belofte van Gen. 13:15. Het “*eeuwige leven*” begint bij de opstanding. Het is niet nu *in* de gelovige. Deze heeft het alleen doordat hij Christus heeft. Niet in zichzelf. Het “*eeuwige*” (= aionische) leven is in de Zoon. 1 Joh. 5:11.

VERDERE BELOFTEN.

We bespraken reeds Job 19:25-26. Job weet, dat zijn Verlosser ten laatste op het stof zal staan. Dan zal hij God aanschouwen vanuit zijn vlees.

Ps. 17:15 zegt: “*Ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met Uw Beeld als ik zal opwaken*”.

Ps. 37:29- “*De rechtvaardigen zullen de aarde (of het land) erfelijk bezitten en in eeuwigheid daarop wonen*”. Dat geldt vele O.T. rechtvaardigen. Men lette er op, dat zij “*in eeuwigheid*” er op zullen wonen. Dit kan allen gelden in de opstanding.

Ez. 37:12, 13: *“Zie, Ik zal uw graven openen en ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk. Ik zal u brengen in het land Israëls en gij zult weten, dat Ik de Heere ben als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o mijn volk.”*

Dan. 12:2: *“En velen dergenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing”.*

Men ziet ook hier weer dat het eeuwige leven bij de opstanding aanvangt. Zo ook de afgrijzing. En wanneer die plaats heeft, zegt ons het verband: na de grote verdrukking, zie 12:1 en 11:45, na de Antichristus. Uit deze plaats ziet men duidelijk, dat de doden slapen, in het stof der aarde en eerst moeten opstaan, willen zij het leven of hun straf ontvangen.

In het N.T. geeft Christus de belofte van het opwekken ten uitersten (= laatsten) dage, Joh. 6:39, 40, 44, 54. De opstanding die dan plaats heeft, verwachtte Martha en zeer zeker ook Maria. Deze omvat mede wel de eerste opstanding van Op. 20. Ze ligt in de toekomst.

Paulus leert, dat er een opstanding zal zijn van rechtvaardigen en onrechtvaardigen, Hand. 24:15. Hij zegt ook, dat de ontslapen gelovigen van de Thessalonicenzengroep eerst moeten opstaan, willen zij bij de Heere kunnen komen, 1 Thess. 4:16.

Niemand hunner is dus nu bij de Heere. Dat heeft eerst plaats na de opname en deze is toekomstig. Zie ook 2 Tim. 4:1.

De Heere Jezus spreekt ook over de opstanding ten oordeel. Dan zullen de mannen van Ninevé en de koningin van Scheba opstaan met Israëls geslacht en het veroordelen, Mt. 12:41, 42. Joh. 5:29 spreekt ook over deze opstanding ten oordeel. De S.V. zegt in Joh. 5:29: verdoemenis. Dit is beslist onjuist; er staat oordeel. In dat oordeel is zelfs een opstanding tot leven moge lijk. Op. 20:15, Joh. 5:29. We komen op de volgorde nog terug. Uit bovenstaande blijkt voldoende, dat de Schrift de opstanding leert. Geen bewust voortleven na de dood.

CHRISTUS' OPSTANDING.

Christus' opstanding vraagt een aparte behandeling. Velen toch ontkennen, dat dezelfde Jezus Die gestorven is, ook is opgestaan. Zij leren, dat Hij een geheel ander lichaam heeft aangenomen en het afgelegde lichaam nog ergens bewaard wordt (Russellisten). Dit nu is de opstanding bij de grond afsnijden. Zo komen we op de lijn der zielsverhuizing.

Ps. 16:10 zegt, dat 's Heeren Heilige in de sheool niet verlaten zou zijn en dat Zijn vlees geen verderving zou zien, dit betekent niet, dat het vleselijk lichaam tot op nu bewaard zou worden, maar dat de dood geen vat op Hem zou hebben, dat Zijn lichaam niet tot vertering zou overgaan. Het zou onaangestast bewaard worden tot de dag der opstanding. Dezelfde Die nedergedaald is in de benedenste delen der aarde, is ook opgevaren ver boven (over boven) al de hemelen, Ef. 4:9, 10. Dit is de onverwrikbare zuil der opstanding. Zonder dat is alles ijdel. De Zoon des mensen zou ten derden dage opgewekt worden, Mt. 16:21; 17:22, 23; 20:18, 19. Dezelfde Jezus Die stierf, stond weder op! Zie Mt. 28:5, 6, 9, 10. Hij was het Zelf, getuigt Hij, Luk. 24:39, 40. En dat Hij hetzelfde lichaam had, bewijst de verschijning aan Thomas. Deze moest zijn vinger en handen komen leggen in de kruiswonden. Kan het sterker? Men zegge niet, dat het een schijnlichaam was dat de Heere slechts aannam: Het was hetzelfde lichaam dat God hem door de vleeswording had voorbereid, hetzelfde, dat aan het kruis had gehangen. Alleen, Hij had de dood verslonden tot overwinning. Zij die menen, dat Christus' lichaam nog ergens bewaard wordt, moeten feitelijk leren, dat de dood Hem gehouden heeft. En alle leer die zegt dat Hij een ander lichaam heeft aangenomen, is een soort van theosofie. Joh. 10:17 zegt in de grondtekst, dat Hij Zijn ziel d.i. hele persoon, gesteld heeft om die weer te nemen.

Bewijs voor een en ander is ook nog Fil. 3:21. Het lichaam der gelovigen kan wel veranderd en gelijkvormig worden aan het lichaam zijner heerlijkheid, maar dat betreft dan het lichaam hunner vernedering. God bewaart dat lichaam ook niet. Het wordt veranderd. Zo is Christus eigen, tot de dood vernederde lichaam ook veranderd. Hij kreeg er geen ander lichaam voor in de plaats, maar hetzelfde in het graf liggende lichaam verslond de dood tot overwinning en met dat lichaam ging Hij uit het graf om Zich de Vader voor te stellen als de opgewekte Christus.

GEEN OPSTANDING DES VLESES.

We keren nu terug tot de hoofdlijn: de opstanding der doden. Eerst staan we nader stil bij het hoe dier opstanding.

Velen menen, dat er een opstanding des vleses is. Hieronder verstaat men dan, dat alle beenderen die men gehad heeft, weer bij elkaar moeten komen, dat het vlees, dat tot stof vergaan is, weder over en om het gebeente moet gelegd worden, dat de huid er weer overgetrokken moet worden. Zulks wellicht mede door Ez. 37.

Wij geloven niet dat er een opstanding des vleses in die zin zal plaats hebben. De Schrift zegt dit niet. Ezechiël 37 betreft een visionaire voorstelling. Een been typeert daar een Israëliet, de overkleding met vlees en een huid typeert het nationale bestaan. De Geest die er inkomt, wil zeggen de ware herleving van het volk in de toekomstige eeuw.

De Schrift leert de opstanding der doden: Dit is een vernieuwing van het lichaam in een ogenblik. Het in het graf bewaarde wezen des mensen, dat in de moederschoot negen maanden nodig had om kind te worden en daarna nog een 20 jaar om volwassen mens te worden, groeit nu in een ogenblik uit tot het, lichaam dat worden moet. De opstanding is dus een zeer snel groeiproces. Althans van hen die "naakt" bevonden worden.

In 1 Cor. 15:36 e.v. geeft Paulus ons enig inzicht daarin. Hij spreekt van het graan dat in de aarde sterft en waaruit nochtans een nieuw lichaam voortkomt. Het graan, de korrel sterft en staat als zodanig niet weer op. Er is dus geen opstanding des vleses. Wel van het wezen, want het graan herleeft in hogere vorm; in halm en aar. Zo is de opstanding der doden. De doden krijgen in de opstanding een nieuw lichaam.

Het opstandingslichaam houdt verband met het vorige leven. Zij die als gelovigen sterven, ontvangen een verheerlijkt lichaam. Zij die als ongelovigen sterven, derven dat en zullen weder een gewoon lichaam hebben. Die als kinderen stierven, staan als kind op, Op. 20:12. In allen dele is er dus aansluiting bij het bereikte in het vorige lichaam. Ook hier gaat de stroom niet boven de bron. Met de gesteldheid waarmee men in het graf gaat, komt men er weer uit. Maar dit houdt niet in, dat er opstanding van hetzelfde vlees is. Wel van dezelfde persoon. We spreken daarom niet van de opstanding des vleses maar van die der doden. En die gelijkt op het sterven en ontkiemen van het zaad. Alleen is het proces ontelbaar veelvoudig versneld.

Gemengde Gesprekken

2.

B. — Ik kan niet geloven, want er zijn te veel argumenten tegen het bestaan van God. U zou me eerst vele tegenstrijdigheden moeten verklaren en vele moeilijkheden moeten oplossen. (Daarbij zou ik vele dingen moeten kennen, onder meer de Hebreeuwse en Griekse talen.

X. — Denkt u dan, dat men veel moet kennen vóór men kan geloven?

B. — Natuurlijk. Een redelijk geloof kan toch maar alleen steunen op kennis?

X. — Sta mij toe u te vragen of we van iets een juiste kennis kunnen hebben.

B. — Nu ja, absoluut juist is ze nooit, maar dan toch voldoende.

X. — Zeg me dan, wanneer de kennis juist genoeg is om te geloven?

B. — ?

X. — En hoeveel dingen moet men kennen voor men mag geloven?

B. — ?

X. — En geloven dat God niet bestaat, is dat ook geen geloof? Welke kennis is juist genoeg om daartoe te besluiten.

B. — ?

X. — Als u redelijk wilt zijn, kunt u dus niets geloven, van niets een bepaalde mening hebben, U ziet, dat gedeeltelijke kennis u niet kan voeren tot een waar geloof, dat is: een zekerheid betreffende iets. Onze kennis is steeds gebrekkig en omvat slechts een zeer

klein deel van wat er te kennen valt. Als u er eens goed op letten wilt, zult u bemerken, dat ieder vooral acht geeft op de kennis die voor of tegen iets pleit, naar gelang hijzelf *wil* of *niet wil* geloven. Men gelooft dus, omdat men wil geloven en men gelooft niet, omdat men niet wil geloven. Het is niet de kennis die beslist, maar het willen of niet willen.

B. — Maar hoe dan met iemand, die een zaak slechts van één kant heeft horen behandelen. Als hij nooit argumenten hoort in het voordeel van het geloof, zal hij dan nooit geloven? Als u dat aanneemt, hangt zijn geloof dus wel degelijk af van zijn kennis.

X. — Ik sprak in het algemeen. Laat ons nu een bijzonder geval nagaan. We willen veronderstellen, dat iemand die wil geloven zonder er bewust van te zijn, door zijn omgeving wordt tegengehouden. Zijn eigen intieme neiging blijft hem onbekend. Met de mond zal hij misschien herhalen wat hij door allen hoort uitspreken, maar inwendig zal hij zich niet voldaan gevoelen. De kennis dringt hem tot zekere conclusies en hij zal ze schoorvoetend aannemen, maar hij mist een vaste overtuiging.

B. — U stemt er dus wel degelijk in toe, dat zijn gedachten afhangen van zijn kennis.

X. — Maar dat is geen geloof, in de zin die we nu aan dit woord hechten. Hij heeft geen geloof, of beter: hij heeft het slechts in kiem, maar het heeft zich niet kunnen ontwikkelen. Zijn opgedrongen gedachten zijn in strijd met wat zijn geloof zou zijn, daarom voelt hij zich onbehaaglijk en onvoldaan. Hij loopt met de anderen mee, doch heeft geen overtuiging. Die verkeerde toestand kan hem heel goed drijven tot handelingen die geheel in tegenstelling zijn met wat zijn geloof zou kunnen zijn als het zich kon ontwikkelen. Iemand, die vurig van geest is, kan dan met nauwgezetheid handelen vlak tegen wat later zijn geloof zal zijn.

Maar die toestand blijft niet duren, want u zult toch wel niet veronderstellen, dat er, tenminste in de beschaafde wereld, iemand bestaat, die nooit gelegenheid zou gehad hebben iets te horen ten voordele van zijn geloof? Zelfs als er een groot overwicht van argumenten tegen is, blijven argumenten in het voordeel nooit lang uit. En zodra deze zich voordoen, worden ze gretig aanvaard. De reactie kan hevig zijn. De man wordt dan bewust van zijn innige neiging en zijn geloof ontwikkelt zich.

B. — Dus was de kennis toch weer nodig om tot het geloof te komen!

X. — Neen. U hebt het verschil nog niet ingezien : kennis brengt het geloof niet voort, maar

is wel nodig om *bewust* te worden dat men bereid is te geloven. Als u dat inziet, is het ook duidelijk dat de kennis, nodig om ons tot dat bewustzijn te brengen, zeer gebrekkig kan zijn, en vele schijnbare argumenten tegen ons geloof weinig invloed op ons zullen hebben. Het willen ligt in de diepte van de mens, vormt zijn persoonlijkheid. Naarmate de mens zich ontwikkelt, komt hij tot het bewustzijn van zich zelf en gaat geloven. De kennis heeft de wil niet voortgebracht maar alleen aan het geloof gelegenheid gegeven zich te ontwikkelen. Een christen filosoof heeft gezegd: Ieder gelooft niet wat hij wil, maar niemand gelooft zonder te willen geloven. Ik meen dat dit juist is, als men het toepast op het geloof in God, als men tenminste het "wil" verstaat in de zin dat hij BEWEERT te willen.

Gebrekkige kennis van wat tegen het geloof schijnt te zijn, kan dus de ontwikkeling tegenhouden voor een tijd. Maar de drang blijft bestaan en zodra er iets komt ten voordele, kan er in korte tijd verbazende wasdom komen. Men zal ten slotte niets verliezen.

B. — Maar wat zegt u dan van hen die van geloof veranderen?

X. — Zij bevestigen wat ik beweer. Hun eerste gedachte was kunstmatig voortgebracht en het intieme geloof heeft een gelegenheid gevonden de tijdelijke vergissing te herstellen.

B. — Maar men kan meermalen van overtuiging veranderen?

X. — Zeker, maar niet in de zin, dat men terug komt tot juist dezelfde overtuiging. Al onze redeneringen beschouwen slechts vereenvoudigde gevallen. Gewoonlijk zijn de dingen veel ingewikkelder dan we hierboven verondersteld hebben. Ter oorzaak van de omgeving en van de boosheid dezer eeuw stemt onze overtuiging nooit geheel overeen met wat ons geloof zou moeten zijn. Onze innige gesteldheid drijft ons wel in de richting, maar de uitwendige invloeden doen ons steeds afwijken. Als ons geloof zich ontwikkeld heeft en we tot een zekere overtuiging komen, wil dit niet zeggen, dat deze nu geheel met de waarheid overeenstemt.

Laat ons een voorbeeld nemen. Iemand, die in een ongelovige familie grootgebracht is, komt in contact met een protestantse sekte. Voor hem, die wil geloven, schijnt die sekte de waarheid te bezitten. Hij is tenminste verzekerd, dat de waarheid in die richting ligt en daar hij geen ander midden kent, zal hij voorlopig menen, dat zij de ganse waarheid bereikt hebben. Nu is dit misschien wel juist voor een belangrijk punt, maar later kan hij inzien dat die groep in andere dingen verkeerd is. Hij kan dan tot een andere groep overgaan, van geloof "veranderen". Echter niet in de zin, dat hij weer ongelovig wordt zoals in den beginne, maar wel zo, dat hij niet kan meegaan met de verkeerde dingen. Zijn geloof wordt zuiverder, meer gereinigd.

B. — Ik moet bekennen, dat dit alles heel consequent is. Toen ik begon met te zeggen, dat ik niet kon geloven, was ik eigenlijk niet geheel oprecht. Ik had moeten zeggen, dat ik wat beschaamd was te geloven, omdat zoveel geleerde mensen ernstige tegenwerpingen maken en ik bevreesd was voor een onwetende sul aangezien te worden. U hebt me nu wat gerustgesteld. Ik zal echter met belangstelling uw gesprekken met onze geleerde vriend C volgen.

X. — Intussen wil ik er uw aandacht op vestigen, dat ik in genen dele de kennis versmaad. Maar ze komt na het geloof. Een gelovige moet ten volle gebruik maken van zijn natuurlijke gaven en kan dat soms nog beter dan een ander, omdat zijn verstand verlicht wordt. Meer kennis is daarbij nodig om geen gevaar te lopen anderen te hinderen. Denk er aan dat het geloof nooit in tegenstelling gestaan heeft met de rede. Ons geloof

is redelijk. Er zijn zienlijke dingen en onzienlijke. De eerste kennen we door onze natuurlijke middelen, door God gegeven. De tweede door het geloof, door God mogelijk gemaakt. Alle zijn redelijk, als ze met de waarheid overeen stemmen. De onzienlijke dingen moeten we van God leren, onder meer door Zijn geschreven Woord.

De Opstanding

In verband met onze reeks over de opstanding geven we hier enkele beschouwingen van Dr. H. Bavinck, die heel betekenisvol zijn. Men vindt ze in “Gereformeerde Dogmatiek”, deel IV.

Blz. 573. *“De onsterfelijkheid der ziel schijnt van de grootste betekenis te zijn voor godsdienst en leven; en de Schrift maakt er nooit met even zovele woorden gewag van; zij kondigt haar nooit als een Goddelijke openbaring af en stelt haar nergens op den voorgrond...”*.

Blz. 576. *“Voor een beschouwing, die alleen het lichaam sterven laat en zich troost met de onsterfelijkheid der ziel, is in het Oude Testament geen plaats. De ganse mens sterft...”*.

Blz. 587. *“Luther zelf stelde den tussentoestand der vromen nog dikwijls als een slaap voor, waarin zij rustig en stil de toekomst des Heeren verbeiden”*.

Blz. 593. *“Alles schijnt er dus voor te pleiten, dat de zielen na de dood in een slapende, bewusteloze toestand verkeren. En de Heilige Schrift is er, naar het zich oppervlakkig laat aanzien, zoverre van af, dat zij deze leer van de zieleslaap veroordeelt, dat zij veeleer haar aanprijst en begunstigt. Immers noemt zij niet alleen in het Oude, maar ook in het N.T. het sterven meermalen een slapen... Jezus spreekt van den nacht des doods, waarin niemand werken kan. Joh. 9:4...”*.

Blz. 592. *“Omdat het lichaam geen kerker der ziel is, maar tot het wezen van den mens behoort...”*.

Blz. 594. *“De toestand des doods is een slaap, de gestorvene slaapt, omdat het verkeer met de diesseitige (d.i. de wereld hier, Red. U. d. S.) wereld opgehouden heeft; maar nergens zegt de Schrift, dat de ziel van de gestorvene slaapt, integendeel stelt zij deze altijd na de dood als meer of minder bewust voor; en als de openbaring voort gaat, treedt het hoe langer hoe duidelijker in het licht, dat, terwijl in de dood alle relaties tot deze wereld worden afgesneden, er terstond daarvoor andere verhoudingen tot een andere wereld in de plaats treden”*. Haalt aan: Luk. 16:23; Joh. 11:25, 26; Luk. 23:43; Hd. 7:59; 2 Cor. 5:8; Fil. 1:23; Op. 6:8; 7:9.

uit “De Macht van het Gebed” door S. D. Gordon.

“Als een nieuwe waarheid voor u openbaar wordt laat die dan uw leven en uw gewoonten veranderen. Wie het licht, dat hem gegeven wordt gehoorzaamt, zal meer licht ontvangen ; wie ongehoorzaam is, komt in de duisternis. En wie zal ons kracht geven het goede te doen, als het licht verdwenen is?”

De Opstanding der Doden

VOLGORDE IN DE OPSTANDING.

De kerkelijke belijdenis geschriften kennen slechts één algemene opstanding. Eenmaal staat de hele mensheid voor Christus' rechterstoel. Dit nu is tegen de Schrift. Paulus leert in 1 Cor. 15 dat er orden zijn. We geloven dat ook en achten deze voort te komen uit de geestelijke doorleiding.

We zagen reeds, dat er een opstanding ten laatste dage is. Deze geldt o.i. de O.T. rechtvaardigen in het algemeen. Zij zagen uit naar het leven in Kanaän "tot in der eeuwigheid". Zij verwachtten de opstanding ten laatsten dage en de ingang in het door God op te richten Koninkrijk. Daarnaast zien ook uit de gelovigen in de toekomstige verdrukking, Op. 20:4. Zij verkrijgen *de eerste opstanding*. Deze opstanding verschilt duizend jaar van de tweede, die der niet in God gelovigen. Deze worden geoordeeld naar hun werken. Zij worden niet alle veroordeeld, er is hierbij een uitgaan tot de opstanding des levens mogelijk, Joh. 5:29. De anderen komen tot de opstanding des oordeels, grondtekst Joh. 5:29. Zo vinden we reeds, twee hoofdopstandingen als we de opstanding ten laatste dage en de eerste laten samenvallen.

Vele gelovigen menen, dat dit alles is, dat er nu niet méér is. Wij menen, dat zij hierin onjuist zijn en zien nog meer opstandingen. Vooreerst die van 1 Thess. 4. Voor hen die menen dat deze groep (die zij, alhoewel onjuist, houden voor het Lichaam van Christus) opgenomen wordt vóór de grote verdrukking komt, moet logischerwijze daaruit volgen, dat de opstanding daaraan verbonden voor de ontslapenen, reeds moet vallen vóór die ten laatsten dage. Voor hen die geloven dat de opname plaats heeft na de grote verdrukking, schijnt de zaak moeilijker. Toch blijkt ook dan dat de groep van 1 Thess. 4 en 1 Cor. 15 een vooropstanding heeft. Immers, zij gaan de Heere *tegemoet*. Hij is dan nog niet op aarde teruggekomen, de laatste dag is nog niet aangebroken. Die laatste dag toch is het plaats nemen op Zijn troon, Op. 3:21, Mt. 25:31. En dat heeft bij de opname nog niet plaats gehad. Zo komt er in de Paulinische lijn nog een opstanding bij. Deze noemt de Schrift in Hebreen o.i. de betere opstanding, Heb. 11:35. We vinden op deze wijze de dingen beziende dus drie grote opstandingen:

- 1 de betere, die van 1 Thess. 4 — 1 Cor. 15.
- 2 de eerste opstanding.
- 3 de tweede opstanding.

DE UITOPSTANDING.

Hiermee is echter het hoogste niet gegeven. God heeft méér dan dat geschonken. Waar Christus' komst menselijkerwijs door Israëls verharding is uitgesteld, is hiermee ook de opstanding van 1 Thess. 4 uitgesteld, daar wij niet anders kunnen zien dan dat de opname plaats heeft uit de toekomstige toorn, 1 Thess. 1:10 (grondtekst); 2 Thess. 1:7. Hiermee zou dus niemand 's Heeren lof kunnen vermelden, want in het stille graf zingt niemand 's Heeren lof. Dat nu duldt Gods eer niet. Vandaar dat Hij Satan overheerst heeft. Hij heeft na Israëls verharding en terzijde zetting een nieuwe bedeling geopend, de bedeling der verborgenheid en daarin een nieuwe hoop gegeven. Nu is het niet de opname, maar het komen tot de uitopstanding, een woord, dat de S.V.. in Fil. 3:11 overgezet heeft door wederopstanding. Deze uitopstanding nu heeft plaats als men gejaagd heeft om Christus' dood gelijkvormig te worden. Dit is: als men

zoals Hij korte tijd in het graf is. Aan wie dat mag te beurt vallen, wordt het bereid, dat hij reeds nu opstaat, niet hoeft te wachten op 's Heeren wederkomst en dat hij reeds nu Gods veelvuldige wijsheid kan verkondigen aan de overheden en machten in het overhemelse, Ef. 3:10. Dit is dan het ontbonden worden en bij Christus te zijn, Fil. 1:23. en dat is verreweg het beste.

Onder het ontbonden worden verstaat men thans algemeen, dat de ziel het lichaam verlaat. Deze leer is vanzelf gevolg van de leer der onsterfelijkheid die onjuist bleek. De verklaring van Fil. 1:23 is dus ook onjuist. In de grondtekst staat een woord, dat ook voorkomt in Luk. 12:36, n.l. wederkomen. De heer kwam weder van de bruiloft. Als we deze betekenis ook in Fil. 1:23 aan het woord geven, dan zegt Paulus dus, dat hij wenst weder te komen en dit zal dan hier moeten betekenen: uit het graf om bij Christus te zijn. Het ontbonden worden is dan niet de scheiding van lichaam en ziel, maar de losmaking van de gehele persoon uit het graf. Eerst zo komt Paulus dan bij Christus. Paulus acht dit verreweg het beste. Dus beter dan iets anders, b.v. 1 Thess. 4. Fil. 1 en 3 gaan daarmee uit boven zijn eerste verwachting. Vandaar dat hij jaagt naar de prijs der roeping Gods die boven is en deze nog niet verkregen had, wat met de opname wel het geval was. Zo vinden we dus ook nog een aparte persoonlijke vooropstanding.

UIT FIL. 1 en 3.

We gaan verder nog iets na uit Fil. 1. Paulus wordt van deze twee gedrongen, zegt de S.V.. Het Grieks zegt: uit de twee samengehouden, bevangen gehouden. Wat hij nu verkiezen zal, weet hij niet, zegt de S.V.. Het Gr. heeft: maak ik niet bekend. Het woord door "weten" vertaald, komt 24 maal in het N.T. voor. Hiervan is het 22 maal vertaald door bekend maken of worden, 1 maal door kond doen, dus ook bekend maken en alleen in Fil. 1 door weten! We menen, dat dit onjuist is en er moest staan: dit maak ik niet bekend. Het waarom volgt dan in het volgende: hebbende begeerte om ontbonden te worden en bij Christus te zijn want dat is verreweg het beste. Paulus maakt niet bekend of hij het leven of het sterven voor Christus verkiest. Beide waren gewin. Niet voor hem, maar voor Christus. Men lette er op dat het "hem" van vers 21 cursief staat, dus niet in de grondtekst. Het leven is hem Christus en het sterven is gewin, n.l. voor Christus. En door die beide nu bevangen gehouden, wil hij als derde liever "ontbonden" worden en bij Christus zijn. Dat ontbonden worden is niet het sterven, want hij heeft juist gezegd dat hij niet bekend maakte wat hij verkoos. Ook niet het leven op aarde. Ook dat maakte hij niet door de keuze bekend. Het moet iets anders zijn, dat de twee vorige overtreft. En dat is het ontbonden worden, d.i. weder keren uit de hadès, uit de doodsmacht om dan bij Christus te zijn. Daartoe moet hij dan Diens dood gelijkvormig worden en komen tot de uitopstanding uit de doden, Fil. 3:10, 11.

Om daartoe te komen jaagt Paulus. Hiertoe moet hij Christus op een bijzondere wijze leren kennen en tevens de kracht Zijner opstanding. Dat had hij nog niet gegrepen. Hij was nog niet volmaakt. Hij zag nog een wit voor zich dat bereikt moest worden, vs. 13, 14. Eerst als hij dat bereikt had, kon hij zeggen de prijs verkregen te hebben.

Uit 2 Tim. 4:6-8 weten we, dat Paulus de prijs behaald heeft en tot de uitopstanding gekomen is. Hij zegt daar immers, dat de tijd zijner ontbinding aanstaande was. Dat kan toch niet betekenen, dat hij nog 1900 en meer jaar in het graf zou liggen. Die dat gelooft, moet ronduit zeggen, dat Paulus zich vergist heeft. En dat aanvaarden we niet. We geloven daarom, dat hij tot de uitopstanding gekomen is en "ontbonden" is, d.i. wedergekeerd uit de "hades" en door een verborgen hemelvaart tot Christus gevoerd is. Of beter nog: dat Christus Zelf eerst van de hemel is nedergedaald om het lichaam van Paulus' vernedering te veranderen en dat Hij het gelijkvormig gemaakt heeft aan Zijn heerlijk lichaam (Fil. 3:20, 21). Zo is Paulus bij Christus gekomen en opgevaren boven al de hemelen om mede te zitten aan Gods rechterhand.

VII. BESLUIT.

SAMENVATTING.

Hiermee menen we de hoofdlijn en de voornaamste bijzonderheden te hebben gegeven. Dood is geen andere vorm van leven, geen voortleven na de dood. De doden zijn onbewust in de Hades. Alleen door de opstanding komen zij tot en in het leven terug. Deze opstanding is echter geen algemene maar heeft zijn orden. De hoogste, beter die welke in onze bedeling kan plaats hebben, is de uitopstanding. Deze is, voor de Leden van het Lichaam van Christus die de prijs der roeping Gods behalen. Een andere is de betere opstanding die plaats heeft bij het gaan ter ontmoeting van de Heere in de lucht. Dan volgt de eerste opstanding. Dan 1000 jaar later de tweede. De opstanding is dus meervoudig. Er is niet een algemene opstanding. Het oordeel heeft niet plaats bij de dood maar voor de meerderheid bij Christus' verschijning en in Zijn koninkrijk, 2 Tim 4:1. Met bovenstaande voor ogen, staan we sterk tegen alle andere meningen en zijn we consequent in de doorvoering van het door God onderwezene. We wensen de lezer gaarne toe met Paulus te komen tot de uitopstanding uit de doden. Dat is verreweg het beste. Want dit verheerlijkt God het meest, omdat Hem daardoor nu reeds lof en eer wordt toegebracht voor alles wat Hij in Christus geschonken heeft.

De Doop (Vervolg)

DE WATERLOOP EN HET GOEDE GEWETEN.

Men zegt dikwijls, dat de waterdoop een kwestie is van gehoorzaamheid en van een goed geweten. Men denkt dan vanzelf aan 1 Petr. 3:21. Wat zegt nu deze tekst?

1. Dat acht zielen doorheen of door middel van het water volkomen behouden werden. In deze zin staat "dia" in de tweede naamval en de grondbetekenis is "doorheen", zoals b.v. in Mat. 12:1; 19:24 enz. (Zie ook "Wat de Konkordantie leert"). De wateren stellen dan het middel voor waardoor Gods oordeel over de wereld kwam. Daar doorheen werd Noach volkomen behouden (diasozoo). Men kan ook de betekenis "door middel van" nemen voor "dia". Wat God gebruikt om een deel Zijner schepselen te oordelen, kan een ander deel uit dat oordeel behouden.

2. Dat door dit water nu een doop wordt voorgesteld. "Antitupon" komt nog alleen voor in Hebr. 9:24, waar het ook vertaald is door "tegenbeeld". Het water stelt van zelf geen water voor, maar iets anders. In deze tekst kan dus geen waterdoop bedoeld worden. Wat nog nader blijken zal.

3. Dat met die doop geen uitwendige reiniging van het vlees bedoeld wordt, dus geen waterdoop, doch dat hij is de vraag van een goed geweten tot-in God. Het tweede en derde hoofdstuk van de eerste brief van Petrus betreft de wandel van de wedergeboren Israëliet (1 Petr. 1:23). Petrus spreekt hier van de doop in heilige geest (Hand. 1:5; 11:16; 1 Cor. 2:13), die hun toelaat naar Gods wil te handelen. Zie ook Deel VIII.

4. Dat deze doop die Israëlieten behield. Hij doelt hier op de behoudenis van Israël waarvan hij in 1 Petr. 1:5; 2:2 spreekt. (Zie ook "De Weg der Behoudenis"). Het Koninkrijk was toen nog nabij en zij konden er deel aan hebben als zij nu maar hun ziel verloren (Mat. 10:39; 16:25; Mark. 2:35; Luk. 9:24; 17:33; Joh. 12:25). Zij moesten namelijk niet terugschrikken voor lijden en verdrukking, dat aan het Koninkrijk zou voorafgaan. De dag des Heeren zou komen, waarin God door Zijn kracht de wereld zou gaan oordelen. Door dit oordeel heen en door middel van dezelfde goddelijke kracht zouden ze behouden worden evenals

Noach door het water behouden werd. In al die beproevingen zou de kracht uit de hoogte hen helpen en behouden tot het Koninkrijk. Petrus sprak zojuist over het lijden (1 Petr. 3:14) en het goede geweten (v. 16). Zij moesten goeddoende lijden (v. 17). Christus had eenmaal voor de zonde geleden (v. 18). Ook Hij had Zijn ziel verloren. De doop in heilige geest, het ontvangen van die kracht kon hen toelaten een goed geweten te hebben, doordat ze alles deden wat de Heere nu van hen verlangde.

Als men er op let dat “niet die een aflegging is van... maar voor een goed geweten tot God”, een tussenzin is, ziet men dat de behoudenis steunt op de opstanding: “Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt... door de opstanding van Jezus Christus”.

Men ziet uit bovenstaande hoe het miskennen van Israëls herstel en der bedelingen ook deze zaak erg in de war gestuurd heeft. Israël is ook hier weer de sleutel tot opening der dingen.

Natuurwetten en Wonderen

De “natuurwetten” zijn alleen toepasselijk op het grote. Gaat men terug tot de moleculen en hun bestanddelen, elektronen, protonen, positronen, neutronen, dan heeft men geen wet meer: alles wordt onbepaald. De wet drukt de waarschijnlijkheid uit, dat iets zo en zo zal geschieden. Als men dan een grote massa elektronen, fotonen en andere “deeltjes” heeft, is voor het geheel de uitkomst wel bepaald, dus waarlijk een “wet”. Bij alle verschijnselen van het gewone leven zijn er steeds zeer grote hoeveelheden kleine “deeltjes” betrokken en kan men dus steeds van “wetten” spreken. Afzonderlijk genomen geschieden bij die deeltjes de dingen echter ook in zekere mate anders.

Nu zal wel niemand beweren, dat die afzonderlijke gebeurtenissen, die van de “wet” afwijken, afbreuk doen aan die wet of onmogelijk zijn omdat die wet er is, of bovennatuurlijk zijn. Die buitengewone gebeurtenissen zijn even “natuurlijk” als de andere, alleen zijn ze veel onwaarschijnlijker.

Waarom van waarschijnlijkheid spreken? Als men alles weet over die “deeltjes”, kan men dan ook niet voorzien wat er zal gebeuren? De wetenschap schijnt nu te erkennen, dat het onmogelijk is alles te kennen van die deeltjes. Niet alleen praktisch onmogelijk, maar ook theoretisch. Niemand kan voorzien hoe een op zich zelf staande gebeurtenis zal verlopen. Niemand kan dan ook weten of er geen buitenstoffelijke invloed die gebeurtenissen controleert. Wij zien slechts het globale resultaat.

Het is van belang hier op te merken, dat de wetenschap dus aantoonde, dat er een buitenstoffelijke invloed kan bestaan, die de verschijnselen controleert, zonder aan de “natuurlijke” eigenschappen der stof iets te veranderen.

Hier nu hebben we een eenvoudige en zeer wetenschappelijke uitlegging van het wonder. Om een wonder te doen, is het voldoende zo: op de stof in te werken, dat de waarschijnlijkheid om een zekere uitwerking te verkrijgen anders wordt. De stof blijft stof, met al de eigenschappen der afzonderlijke “deeltjes”, al wat men doet, is de werking der kleine “deeltjes” op een of andere wijze controleren. Die bijzondere werking bemerkt men alleen aan de uitslag, niet aan het verloop der afzonderlijke gebeurtenissen. Wat is dan een wonder? Een verandering in de waarschijnlijkheid. In een bepaalde ruimte en tijd gebeurt dan iets op een geheel andere wijze. En toch blijft alles even “natuurlijk”. Of men wilt: alles blijft even bovennatuurlijk. Het is even natuurlijk als men de “deeltjes” beschouwt, even bovennatuurlijk als men de aandacht vestigt op de controle van die deeltjes.

In deze tegenwoordige aïoon geschiedt alles gewoonlijk op een zekere wijze, omdat God, door middel Zijner schepselen de afzonderlijk werkingen zo controleert, dat er een zekere waarschijnlijkheid is dat iets zo of zo zal gebeuren. Het kan echter ook heel goed anders en in andere aïonen zal dat ook wel het geval zijn. Ook nu reeds kan God bijzonder ingrijpen en tijdelijk de dingen anders doen gebeuren. Ook kunnen de geestelijke machten tegen Gods wil de gebeurtenissen wijzigen.

Het naïeve materialisme, dat de mogelijkheid loochende, dat iets op een andere wijze kon gebeuren dan de gewone, dacht God uit de natuur verbannen te hebben! Er was geen plaats voor God in de materialistische wereld, die geheel door “wetten” beheerst was! Let op het woord beheersen. De waarschijnlijkheid dat iets zo en zo geschiedt, nam men voor iets dat heerste! Het gevolg werd oorzaak. Een wonder kon niet bestaan want het was tegen de welbekende natuurwetten! Dus gaf men zich nog zelfs de moeite niet de gevallen te onderzoeken, die tegen die wetten schenen in te gaan. De menselijke lichtgelovigheid en dwaasheid heeft werkelijk geen grenzen.

Dat de stof geheel andere eigenschappen kan hebben dan die waaraan we gewoon zijn, weten we uit de Schrift. In de hemelse en overhemelse sferen gelden niet de “natuurwetten” der aardse sfeer. Reeds Henoch heeft dit ondervonden toen de Heere hem wegnam. De stof is niet noodzakelijk onderworpen aan wat wij zwaartekracht noemen. Denk maar aan de hemelvaart van de Heere Jezus Christus en aan de opname van velen in de toekomst. De stof is ook niet noodzakelijk ondoordringbaar, zoals de Heere toonde door in een gesloten vertrek te komen. Ze kan ook onbeïnvloed zijn door vuur, wat Daniëls vrienden ondervonden. Bij het opstandingslichaam wordt de stof door de Heilige Geest beheerst. Spreekt het niet vanzelf dat Hij de individuele gebeurtenissen dan zo zal controleren, dat die stof juist de eigenschappen zal hebben die overeenkomen met de nieuwe sfeer?

De gelovigen, die de Schrift hebben tot onderwijzing, zouden hun gedachten eens moeten verruimen en zich niet zo in slavernij laten houden door de begrippen der “wereld”. Ook het begrip “stof” moet herzien worden. De Schrift is Goddelijk ruim. Alleen de “godsdienstige” afwijkingen der Schrift hebben mede aanleiding gegeven tot de reactie van materialisme en bolsjewisme.

Vraag en Antwoord.

VR. Een tijdschrift heeft me wat in de war gebracht aangaande de vraag of de Heilige Geest van Zich zelf spreekt of niet. Op blz. 1 staat dat “Hij niet spreken zou van (uit) Zichzelf” en op blz. 11 staat “dat de Heilige Geest niet van (of over) Zichzelven spreekt”. Hoe zit dat nu?

ANTW. Dit is een goede gelegenheid om u te oefenen in zelfonderzoek. Neem eerst een Griekse tekst en zie wat voorzetsel gebruikt wordt, (b. v. apo. peri, ek) in Joh. 16:13. U kunt daartoe gebruik maken van de lijst der Gr. letters, die we in Deel IV N^t 9 gegeven hebben. U zult dan zien dat het “apo” is (hier verkort tot “af” vóór eautou). Om nu de betekenis van “apo” te vinden, zoeken we naar enige andere teksten, waarin ook het woord “spreken” met een voorzetsel gebruikt is. Daartoe zien we eerst welk Gr. woord er in Joh. 16:13 voor “spreken” staat. Het blijkt “lalèsei” te zijn, een vorm van het werkwoord “laleoo”. Dit laatste zoeken we in een concordantie, die de Gr. woorden geeft (b.v. de Englishman’s Greek Concordance) en vinden daar onder meer de volgende teksten.

1. Met “peri”: Luk. 2:33; Joh. 7:13; 9:21; 12:41.
2. Met “apo”: Joh. 7:17, 18.

3. Met “ek”: Joh. 3:31; 12:49.

4. Met “upo”: Hand. 16:14.

De teksten met “peri” zeggen duidelijk dat de betekenis is dat er *aangaande* iemand gesproken wordt. “Ek” zegt dat het niet of wel “uit” hen komt, maar iemand of iets hen hiertoe aanzet. “Upo” duidt aan dat “door” iemand gesproken werd. Joh. 16:13 wil dus *niet* zeggen dat de Heilige Geest niet *aangaande* Zichzelf zou spreken. De betekenis, mede uit Joh. 7:17, 18 is dat hetgeen Hij zou spreken niet van Hem. zou komen, zijn oorsprong niet bij Hem zou hebben. Zo was dat het geval bij de Heere Jezus: **“Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, die Mij gezonden heeft”** (Joh. 7:16). Die leer is uit God (vs. 17). Joh. 16:13 voegt er dan ook bij: **“maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken”**.

Het schijnt dus zeer duidelijk dat Joh. 16:13 niet zegt dat de Heilige Geest niet *aangaande* Zichzelf zou spreken, maar alleen dat hetgeen Hij zou spreken zijn oorsprong niet zou hebben bij Hem. Moest de Heilige Geest niet *aangaande* Zichzelf spreken, hoe zouden we dan na de Evangelieën nog iets over Hem lezen? Tenzij men loochent dat het de Heilige Geest is, die de Schrift heeft ingegeven.

Genesis

Weet u dat het boek Genesis zestig maal in het Nieuwe Testament aangehaald is?

Volgens de Schrift is Mozes de schrijver. Zie Deut. 31:9, 10. 24-26; Jozua 1:7; 8:32, 35; 23:6; 1 Kon. 2:3; 2 Kon. 14:6; 23:25; 2 Kron. 23:18; 30:16; 34:14; Ezra 3:2; 7:6; Neh. 8:1; Dan. 9:11, 13; Mal. 4:4; Mark. 12:26; Luk. 2:22; Joh. 7:23; Hand. 13:39; 15:5; 28:23; 1 Cor. 9:9; Heb. 10:28. De Moderne Kriek beweert dat anderen dit boek geschreven hebben. Wie zullen we geloven?

Het Probleem van het Kwaad

Er worden sinds enige jaren gedachten verspreid in verband met het probleem van het kwaad, die zo godslasterlijk zijn, dat men zou denken, dat geen waar schriftonderzoeker zich er zou door laten verleiden. Toch hangen meerdere gelovigen die leer aan. Dat die gedachten terrein winnen is waarschijnlijk, omdat ze alle verantwoordelijkheid van de mens wegnemen.

God wordt beschuldigd de zonde in de schepping gebracht te hebben en Hij zou daartoe verplicht zijn geweest om de schepselen beter het contrast tussen goed en kwaad te doen zien. Men meent zo beter Gods almacht en liefde te doen uitkomen en beweert op de zuivere woorden der Schrift te steunen.

We willen er hier in het kort enkele dingen over zeggen. Het is mogelijk, dat we dit soms met woorden en uitdrukkingen zullen doen, die niet geheel zuiver zijn, maar in afwachting van een betere Nederlandse vertaling is dit gemakkelijk verklaarbaar. Men denke er ook aan, dat men wel moet trachten alle ingegeven woorden tot hun recht te laten komen, maar dat daartoe een zuiver mechanische rangschikking niet voldoende is. De inwerking van de Heilige Geest blijft steeds onmisbaar.

DE WIL VAN GOD.

Veel hangt af van de betekenis, die men hecht aan het woord “thelèma” (wil). Als het God betreft, is het dan iets, dat noodzakelijk tot uitwerking komt, of heeft het meer de zin van verlangen? Zij, waarvan we hier de gedachten bestrijden, beweren dat het woord thelèma geen verlangen is, maar iets dat vast besloten is en noodzakelijk tot uitwerking moet komen. Merkwaardig genoeg geven ze daartoe wel allerlei redeneringen, doch geen schriftuurlijk argument, waar ze anderen toch soms zo bitter verwijten niet genoeg acht te geven op de Schrift.

Nu is het wel moeilijk de juiste betekenis van een woord, zoals thelèma uit te drukken, maar we kunnen gemakkelijk nagaan welke de Schriftuurlijke grondgedachte is. Het komt er op aan te weten of Gods thelèma noodzakelijk moet geschieden of niet. Zo ja, dan kunnen we zeggen, dat dit woord een onherroepelijk besluit uitdrukt. Zoniet, dan blijkt het, dat het slechts een soort verlangen is, iets dat God graag zou zien gebeuren. Het schijnt ons voldoende de twee volgende teksten daarvoor te onderzoeken:

Mat. 6:10 *“Uw wil geschiede”*.

Math. 23-27 *“Jeruzalem, Jeruzalem! gij die de Profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild”?*

Wat ook de juiste betekenis moge zijn van “wil” en “willen”, het kan geen twijfel lijden, dat het mogelijk is, dat die wil niet geschiedt. Het heeft inderdaad geen zin te zeggen: “uw wil geschiede” als de spreker, zoals dat hier het geval is, juist weet wat hij zegt en die wil noodzakelijkerwijs onmiddellijk moet geschieden. De tweede tekst laat dit nog beter uitkomen: “hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen”. Had er nu gestaan: “hoe

menigmaal is Mijn wil om uw kinderen bijeen te vergaderen niet tot zijn recht gekomen”, dan had men kunnen zeggen, dat die wil dan toch eens zou geschieden. Maar nu zegt de Schrift, dat de Heere menigmaal gewild heeft. Geen dezer willen heeft een resultaat gehad. Dat een toekomstige wil eens zal leiden tot het bijeenvergaderen van Jeruzalems kinderen, is een geheel andere zaak.

Er is echter meer. Als de Schrift een onherroepelijk besluit van God wil aanduiden, gebruikt ze een ander woord: “boulèmai” (of een verwant woord). Men zie slechts Hand. 5:38 (raad) en Heb. 6:17 (willende: boulèma; raad: boulè).

Nu zegt men misschien, dat al wat God betreft, noodzakelijk absoluut is en als God iets wil, in de zin van verlangen, dat toch eens moet gebeuren. Hier ligt misschien het uitgangspunt van de verkeerde opvatting, die we bestrijden. Ze houdt verband met wat we van de Christus denken. Is Hij God of niet? Onze tegenstanders zeggen openlijk, dat Hij niet God is. Voor hen is alleen de Vader God en al wat de Vader wil, moet noodzakelijkerwijs eens geschieden, al kan het tijdelijk weerstaan worden. Met deze laatste gedachte kunnen we meegaan. Maar gelooft men, dat Christus God is en Hij de sfeer van het absolute verlaten heeft om de schepping tot de Vader te brengen, dan kan men ook begrijpen dat Zijn wil niet absoluut is. Werpt men dan tegen, dat zekere teksten toch van des Vaders wil spreken, zo b.v. 1 Tim. 2:3 **“Want dat is goed en aangenaam voor God, onze Zaligmaker (Behouder); Welke wil (thelèma) dat alle mensen zalig (behouden) worden, en tot de kennis der waarheid komen”**, dan is het antwoord, dat “God onze Behouder” heel goed de Heere Jezus Christus kan aanduiden. Dit blijkt onder meer uit Tit. 2:13, dat we in het Gr. lezen: **“Verwachtende de gelukkige hoop en heerlijke verschijning van onze grote God en Behouder, Jezus Christus”**. Zij, die we bestrijden, zijn het eens met die vertaling. Verder ook b.v. uit 2 Petr. 1:1 **“Van onzen God en Behouder Jezus Christus”**. Zo ziet men dan, dat men eerst zou moeten bewijzen, dat 1 Tim. 2:3, 4 van de Vader spreekt, voor men uit deze tekst de conclusie mag trekken, dat alle mensen dus noodzakelijk zullen behouden worden.

Men ziet dus de fout. Men denkt God te verheerlijken met Zijn wil absoluut te maken. Een wil van God in de zin van een verlangen, dat niet noodzakelijk behoeft uitgevoerd te worden, kent men niet, omdat men loochent, dat Christus God is.

En nu de gevolgen dezer dwaling. Neemt men Gods wil als noodzakelijk absoluut, dan moet men er ook toe besluiten, dat de mens geen wil heeft, die, al was het maar ten dele, in hem zijn oorsprong heeft.

DE WIL VAN DE MENS.

Voor onze tegenstanders is er dus maar één oplossing mogelijk: de mens heeft wel een wil, maar deze wordt hem van buiten af opgelegd : er is geen spoor van vrije wil. Vrijheid is een ijdel woord voor hen: de mens is slechts een pop. Ook hier redeneert men wel, maar bewijst niets met de Schrift. En daarbij gaat de redenering mank. Men meent, dat onze wil verdwijnt als we Gods wil doen. Hier is een gedachten verwarring. Zeker als we eerst iets willen, dat niet overeenstemt met Gods wil, dan moet deze wil van ons verdwijnen. Maar als we leren willen wat God wil, dan is er wel een samenvallen, maar nog geen te niet doen van onze wil. Als we zeggen: “niet mijn wil, maar Uw wil”, dan drukken we daarmee uit, dat we bereid zijn onze wil te veranderen, afstand te doen van onze eerste wil en nu willen wat God wil. Die wil om Gods wil te doen is echter nog altijd onze wil, alleen is hij niet meer onze *vroegere* wil. Evenmin als bij de kinderen, moet men de wil fnuiken, doch in de goede richting leiden. En daarom is het zo belangrijk, goed Gods wil te leren kennen uit de Schriften. Gelovigen moeten geen poppen worden zonder eigen wil, maar integendeel hun wil ontwikkelen en op energieke wijze willen wat God wil.

Men wijst echter op het feit, dat we door allerlei zaken beïnvloed worden, inbegrepen de geestenwereld, en we dus zeker niet vrij zijn. We zouden wel menen vrij te zijn omdat we onbewust zijn van de vele invloeden, die op ons werken, maar in feite zouden we slechts een pop zijn. Nu is het heel waar, dat we aan velerlei invloed onderworpen zijn, wie zou dat loochenen, maar daarover gaat het niet. Wat moet bewezen worden is dat die invloeden volledig onze wil bepalen. Niemand zal beweren geheel vrij te zijn, maar er moet aangetoond worden dat er absoluut niets van ons afhangt. We stemmen toe, dat de uitwendige invloeden voor 99 procent medewerken om onze wil te vormen, of zelfs voor 99,9 procent of meer. Maar het gaat nu over de overblijvende 1 of 0,1 procent. Het is heel gemakkelijk te zeggen: onze wil is niet vrij, maar daarmee heeft men niet bewezen, dat onze wil niet in zekere mate vrij is.

Men tracht de redeneringen enigszins te rechtvaardigen door te verwijzen naar Fil. 2:13 **“Het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken”**. Zeker, hoe zouden we iets goeds kunnen willen en uitwerken zonder God? Het betreft hier gelovigen, die niet alleen der zonde gestorven zijn, maar die “ten allen tijd gehoorzaam geweest” zijn (v. 12). Zij hebben geleerd Gods wil te willen, ze zijn gewillig geweest hun vroegere wil op te geven, voor zover hij niet met Gods wil overeenstemde. Dan werkt God ook Zijn wil in hen. Door hun wil zijn ze in nauwe gemeenschap met Christus gekomen en nu kunnen ze in alle dingen van hun leven op God rekenen. God werkt in, zij werken uit. Dat is geheel iets anders dan een poppenspel.

Maar niet alleen leert de Schrift niet dat wij geen vrijheid hebben, heel de Schrift zegt dat we die wel hebben. De geschiedenis van Satan, Adam, Israël, enz., is in grote lijnen steeds dezelfde: God geeft een mogelijkheid iets te doen en nodigt dan uit die mogelijkheid goed te gebruiken. Steeds doet Hij een beroep op hun (ten dele) vrije wil, nooit behandelt Hij ze als poppen.

Meer nog, neem alle vrijheid weg en daarmee verdwijnt ook alle verantwoordelijkheid. Dus oordeel en straf hebben geen zin meer. Onze tegenstanders zijn consequent genoeg om de verantwoordelijkheid te loochenen en gaan zelfs zo ver te zeggen, dat de leer der persoonlijke verantwoordelijkheid demonisch is (1).

(1) Men hoort soms zeggen, dat men toch niet gevraagd heeft om geboren te worden en dat men toch niet verantwoordelijk kan zijn voor vele dingen, die voortspruiten uit de omgeving waarin we geplaatst werden. Hier ligt inderdaad geen verantwoordelijkheid, maar wel, dat we in die toestanden blijven als we gelegenheid hebben er aan te ontsnappen. God is tot niets verplicht. Beter in een slechte omgeving geboren te worden, dan niet te leven. Onze verantwoordelijkheid ligt in het gebruik maken van Gods genade.

Maar ze zijn niet consequent, als ze oordeel en straf aannemen. Het is waar, dat de Schrift in dit opzicht zo duidelijk spreekt, dat men ze wel moet aanvaarden. Doch zo is er dan tegenstrijdigheid in hun stelsel. Denk eens aan: God behandelt de mensen als poppen. Hij brengt de zonde in hun wereld. Hij doet ze zondigen. En nu oordeelt en straft Hij ze daarvoor! Men ziet hoe men tot erge godslasteringen komt. Daarbij heeft men geen almachtige God meer: Hij is slechts de God ener poppenwereld en is verplicht Zijn toevlucht te nemen tot het kwaad om die poppen tot Hem te leiden. Waar de mens geen vrijheid heeft, kan die God er ook geen hebben, want de mens is naar zijn beeld geschapen. God is ten slotte ook een pop!

We willen nog wijzen op een argument onzer tegenstanders. Ze zeggen, dat de mens beweert vrij te zijn uit hoogmoed. Maar is het hoogmoed, Gods gaven aan te nemen? Meer nog, nu het mensdom in de zonde ligt, is deze toestand niet veel meer vernederend indien Adam vrij was, dan in geval hij het niet was? Zonder vrijheid zou de mens een verontschuldiging hebben, maar nu? De vrijheid verheerlijkt God, Die ze gaf. Het misbruik der vrijheid vernedert de mens.

Gemengde Gesprekken

3.

- C. — Ik weet te veel om te kunnen geloven in een persoonlijke God. Toon mij slechts een enkel geval waar God rechtstreeks ingrijpt. Niemand zal loochenen, dat er natuurwetten zijn. Wie nu van een wet spreekt, verwijst naar een samenhang van oorzaak en gevolg, die geen tussenkomst van God toelaat. Alleen een onwetende kan in God geloven.
- X. — Ik zou u kunnen spreken over de wonderen en de getuigenissen van vele mensen, die minstens evenveel kennen als u. Waarom zou u die getuigenissen verwerpen en er andere aanvaarden in verband met de “natuurwetten”, de geschiedkundige gebeurtenissen en uw eigen leven? Maar ik stap daarover heen en wil u tonen, dat u dwaalt, omdat u niet genoeg kent. Laat ons aannemen, dat in de “natuur” zekere wetten heersen, wat heeft dat te stellen met hetgeen niet tot die natuur behoort? Zouden die wetten bewijzen, dat er geen geestelijke wereld bestaat?
- C. — Zeker, want dan zou men in de natuurlijke wereld iets bemerken van de invloed van die andere wereld. De getuigenissen waarvan u spreekt steunen op lichtgelovigheid. Die mensen werden bedrogen, opzettelijk of onvrijwillig. Waarom zou ik, die zo lange tijd wetenschappelijke onderzoeken ingesteld heb, nooit iets dergelijks gezien hebben?
- X. — Kunt u uit de afwezigheid van een feit de zekerheid hebben, dat de oorzaak, die het mogelijk zou kunnen maken, niet bestaat? U hebt iets niet gezien, wil dat nu zeggen, dat u het nooit zult kunnen zien? Durft u dat op de gewone wetenschap toe te passen? Uw argument heeft dus geen waarde.
- C. — Kunt u me dan een goede reden opgeven waarom men tegenwoordig nooit wonderen ziet?
- X. — Welzeker en een zeer eenvoudige : het is er nu de tijd niet voor.
- G. — Ik zie niet in, waarom juist nu geen wonderen zouden geschieden. Als er eens bovennatuurlijke dingen plaats grepen, is er geen reden waarom deze niet altijd zouden gebeuren.
- X. — U denkt te veel aan uw “natuurwetten”, die blindelings werken. Wonderen geschieden niet bij toeval, dus niet min of meer regelmatig, maar wel door tussenkomst van persoonlijke wezens. Een onderbreking is dus zeer wel mogelijk, tenminste voor wat betreft de soort wonderen, die u bedoelt en die voor iedereen zichtbaar zijn.
- G. — Ik moet u eerlijk bekennen, dat, al zag ik iets buitengewoons, ik nog liever zou geloven dat ik mij vergist had of bedrogen werd, dan aan een bovennatuurlijke werking te denken.
- X. — En zo getuigt u zelf dat uw ongelof niet steunt op uw kennis, maar op uw onwil te geloven. Tenzij uw woorden niet juist uw werkelijke gedachten weergeven en u ook bevreesd zijt voor hetgeen “men” van u zou zeggen, als men zou gaan veronderstellen, dat u in iets bovennatuurlijks gelooft. Wees oprecht tegenover uzelf en erken, dat uw ongelof niet veroorzaakt wordt door uw kennis, maar omdat u niet wilt geloven. Ik wil niet zeggen, dat u maar heel gemakkelijk allerlei zonder bewijs moet geloven, men kan niet voorzichtig genoeg zijn met zijn geloof en indien u in deze zin gesproken had, zou ik geheel met u overeenstemmen. Ik ben echter overtuigd, dat als u werkelijk de waarheid wenst te geloven, u genoeg dingen gehoord en gezien hebt, die dat geloof zouden rechtvaardigen en redelijk maken. Een natuuronderzoeker vooral heeft steeds de wonderlijke schepping voor zich en kan daaruit de onzinnelijke dingen verstaan en doorzien, Gods eeuwige kracht en goddelijkheid. Newton en Faraday

waren ook geleerde mensen, doch nooit stond hun kennis hun geloof in de weg. Integendeel, dit werd er door verbreed en verhelderd.

De Doop

(vervolg)

MISBRUIKEN IN VERBAND MET DE DOOP.

Het toepassen in onze bedeling van een ceremonie die tot een andere bedeling behoort en het niet onderscheiden der posities waarin een gelovige door God geplaatst kan worden, kon niet anders dan de grootste verwarring stichten, tot de grootste strijd en verdeeldheid aanleiding geven, voor velen de weg der behoudenis afsnijden of op die weg hinderpalen leggen en ook aanleiding geven tot allerlei kritiek en ongeloof. Heel de "kerkgeschiedenis" is hiervan een bewijs.

Nu zegt men misschien, dat al die strijd nog niets beslist tegen de waterdoop en dat de meeste Schriftuurlijke dingen aanleiding gegeven hebben tot misbruik. Dit laatste geven we gaarne toe, maar dan was dit vooral door hen die een vijandige houding aannamen tegenover Gods Woord. Hier echter, zoals bij het avondmaal, zijn die misplaatste ceremoniën oorzaak van verdeling en strijd tussen gelovigen, die in beginsel de waarheid lief hebben. Elke groep heeft een deel der waarheid en door de verschrikkelijke verwarring, wordt dan dat deel der waarheid gesteld tegenover een ander deel. Wij menen dat onze zienswijze, hoe gebrekkig ze ook nog moge zijn en hoe onvolkomen uitgewerkt en voorgesteld, beter alle waarheid tot een eenheid samenvoegt en aldus Gods Woord beter tot zijn recht doet komen.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de waterdoop velen tot zegen geweest is, tenminste schijnbaar en tijdelijk. God gebruikt ook de verkeerde dingen. Maar dat maakt ze nog niet recht. In onze boze aïon is uitwendige "zegen" geen bewijs, dat men in de waarheid staat. Daarbij zal die betrekkelijk goede werking van de uitwendige vorm weinig gewicht in de schaal leggen tegenover de onberekenbare schade die er sinds bijna twee duizend jaar door aangericht is. Men lere toch niet steeds te zien naar wat men meent eigen "zegen" te zijn. Men denke aan Gods verheerlijking en dat kan alleen door te vragen wat naar Zijn wil is. En deze wil vinden we alleen in de Schrift, als we die recht verdelen. Wat van dichtbij misschien heel stichtelijk kan schijnen, kan in zijn geheel genomen misschien heel veel kwaad aanrichten, vooral door de gevolgen.

We kunnen hier niet stil staan bij al de verschillende opvattingen over de doop, we beperken ons tot een viertal gevallen in betrekking tot de waterdoop en de wedergeboorte.

1. Wedergeboorte door waterdoop.

We menen dat hier een der grondoorzaken ligt van de dwalingen der Roomse kerk. Voor haar geeft de waterdoop, op bepaalde wijze uitgevoerd, de wedergeboorte, Men is dan kind van God en behoort tot de kerk. Alle gedoopten kunnen dus rekenen op Gods inwerking en zo naar Zijn wil werken, d.i. goede werken doen, die een genadeloon tot gevolg hebben.

Terwijl het populaire Rooms-katholicisme tot heel wat kritiek aanleiding kan geven, is dit veel minder het geval met de Roomse theologie, of althans met dat gedeelte hunner theologie dat steunt op de Schriften. Neemt men aan, dat de "Kerk" de plaats van Israël inneemt en dat de waterdoop de wedergeboorte geeft, dan wordt het al heel moeilijk om veel tegen het R. K. stelsel in te brengen.

Voor wat de doop betreft ziet men, dat de gedachte dat alle in-water-gedoopten reeds wedergeboren zijn, de toegang tot de weg der behoudenis afsnijdt. De beste wijze namelijk om iemand van iets af te houden, is te zeggen dat hij het reeds bereikt heeft. Dan doet hij van zelf niets meer om er toe te komen. Voor hen heeft evangelisatie dan ook geen zin, uitgezonderd voor de niet-in-water-gedoopten. Zij die tot het geloof komen door de prediking van anderen, worden afvallig genoemd als ze misschien juist tot de wedergeboorte gekomen zijn. Voor de overgrote meerderheid is heel die “godsdienst” een ijdele, uitwendige vorm of gewoonte. Dat belet niet, dat er niettegenstaande hun dwalingen toch ook enkelen tot het geloof in Christus komen, al blijven ze deel uitmaken van die “Kerk”. De doop wordt voor hen tot een band gemaakt, die hen aan de R. K. Kerk verbindt. Alle mensen die in water gedoopt zijn, behoren rechtswege tot de R. K. Kerk, als de juiste doopsformule tenminste gebruikt is geworden. Inderdaad, daar zij menen DE Kerk te zijn en alle gedoopten kinderen Gods zijn, behoren al deze dan tot de R. K. Kerk. Zij, die niet in water gedoopt zijn, of niet op de goede wijze, staan buiten de Kerk en zijn dus verloren! Behalve dan zij, die *begeren* op de juiste wijze gedoopt te worden. Dat noemt Rome de “doop der begeerte”. Men veroordele hen niet, zij weten niet beter, daar zij meestal van jongs af onder de invloed der overlevering staan en hun veelal de Schrift onthouden wordt, naar deze althans te weinig verwezen als enig richtsnoer. Het Protestantisme kan hen veelal ook niet helpen.

2. De wijze van dopen.

Steeds is er de grootste verdeling geweest tussen oprechte gelovigen over de vragen: hoe, wie en wanneer men in water moet dopen. Besprenging, onderdompeling, wederdoop, doop in stromend water, kinderdoop, doop na onderwijs en beproeving van geloof enz. zijn steeds oorzaken van geschil, veroordeling, uitsluiting enz. geweest. Men heeft zelfs onderzocht, welk water gebruikt moest worden, of ook andere vloeistoffen toelaatbaar zijn, enz. De afwezigheid van wel bepaalde voorschriften liet in dit alles de weg vrij voor allerlei verschil. Met dit alles werd de vorm dan zo op de voorgrond geschoven, dat men gaandeweg bij het woord doop alleen is gaan denken aan het uitwendige. Die verdeeldheid en de wederzijds onchristelijke behandeling hebben zeker ontelbare mensen van God verwijderd gehouden. Men besluit zo licht van het een tot het andere en verwerpt dan maar alles.

De Heere Jezus

De naam “Heere” (Gr. kurios) duidt in de Hebreeuwse Schriften God (Jehovah) aan.

“Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest” (1 Cor. 12:3). Het is dan ook wel merkwaardig dat Judas wel “Rabbi “ zei (Mat. 26:25), doch niet “Heere” zoals de andere Apostelen (v. 22).

Omgekeerd wordt Judas door de Heere niet “vriend” (philos) genoemd, een eretitel, maar “kameraad” (etairos) (Mat. 26:50). Dit laatste woord is nog slechts tweemaal gebruikt, n.1. in Mat. 20:13 voor de murmurerende arbeider en in Mat. 22:12 voor de gast, die geen bruiloftskleed wou aantrekken. Jammer dat de vertalingen dit onderscheid niet weergeven.

GEN. 4:26.

“Toen begon men den Naam des Heeren aan te roepen”. Het betekent niet dat men de Heere aanbad, want dat was reeds vroeger het geval. De bedoeling is waarschijnlijk dat ze toen aan zichzelf of hun afgoden de naam des Heeren gaven. Daarom moest Enoch profeteren tegen die **“goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en wegens al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben”** (Jud 14, 15).

Het hedendaagse Chiliasme

Een antwoord van U. D. S. aan Ds. Dubois.

1. SAMENVATTING VAN HET BETOOG VAN Ds. D.

- a. *De Gereformeerde belijdenis is volkomen Schriftuurlijk.*
- b. *Die belijdenis veroordeelt de onderscheiding van Israël en de gemeente.*
- c. *Velen onderscheiden toch Israël en de gemeente.*
- d. *Dus zijn ze in strijd met de belijdenis en daarom zijn ze ook niet Schriftuurlijk.*
- e. *Daarbij toont het doorwerken van dit beginsel aan, dat de gevolgen ook in strijd zijn met de belijdenis, wat nogmaals een bewijs is, dat het beginsel on-Schriftuurlijk is.*

Alles komt ten slotte neer op de vraag of de Gereformeerde belijdenis Schriftuurlijk is of niet. Ds. D. tracht niet te bewijzen dat het eerste het geval is.

2. HET ONDERSCHIED TUSSEN ISRAËL EN DE GEMEENTE.

Laten we elkaar goed verstaan. Israël is een VOLK, door God uitverkoren tot het volbrengen van een opdracht. Daartoe leidt God het op. Soms wijken ze zo sterk af van Gods weg, dat ze tijdelijk "Niet-Mijn-Volk" zijn. In de toekomst moet Israël, als VOLK, de andere volken ten zegen zijn en tot God voeren. Doch al komt Israël, als volk, eens tot zijn doel, daarom komen in de toekomstige eeuw alle Israëlieten nog niet zo ver. Ook het O.T. vroeg de besnijdenis des harten. Niet alle Israëlieten zijn zo besneden en niet alle natuurlijke afstammelingen van Abraham zijn dus echte Joden, zoals God die wil hebben. Het wedergeborene, geestelijke, Israël zal bestaan uit wedergeboren Israëlieten.

Als we alles letterlijk nemen, vinden we van Israël een doorlopende geschiedenis, al zijn er onderbrekingen, zoals nu, waar ze niet als "Mijn volk" aangemerkt worden.

De bekering van vele afzonderlijke Joden kan op zichzelf nooit als de vervulling der profetieën aangezien worden. Israël moet als VOLK hersteld worden.

Wat verstaat men nu onder "gemeente"? De Schrift gebruikt dit woord niet om er alle wedergeborenen van alle tijden mee te omvatten. Soms duidt het een groep Israëlieten aan, soms een groep in-Christus-gelovigen, soms een bijzondere groep waarvan Christus het Hoofd is. Om niet te spreken van eenvoudige vergaderingen van gelijk welke mensen. Sommige van die gemeenten kunnen uitsluitend Israëlieten omvatten, andere zowel Israëlieten als "heideneën".

De gedachte, dat er slechts één gemeente is, voert tot de grootste moeilijkheden. Deze bestaan niet, als men de Schrift eenvoudig neemt zoals deze er staat. En dan maakt men van zelf onderscheid tussen Israël als VOLK en de verschillende gemeenten.

3. EENHEID.

"De Gereformeerde belijdenis leest de Heilige Schrift onder het gezichtspunt van de éénheid van Israël en de gemeente", zegt Ds. D.

Als we door “Israël” het wedergeboren volk Israël der toekomstige eeuw (aioon) verstaan en door “gemeente” een bijzondere groep gelovigen uit de volken, dan vormen ze allen een eenheid, want ze zijn allen KINDEREN GODS. Maar de vraag is, of er tussen de kinderen Gods geen onderscheid is (we zeggen niet: scheiding).

De mensheid is een eenheid, maar toch zijn er kinderen, jongelieden, volwassenen. De Schrift, eenvoudig gelezen, leert heel duidelijk een onderscheid tussen de wedergeborenen. Zo b.v.: tussen het wedergeborene Israël, als volk beschouwd, en de wedergeborene uit de volken. Tussen wedergeborenen, die aan het begin van de weg der behoudenis staan, anderen, die “zonen” genoemd worden en nog andere, die de “vollen wasdom” bereikt hebben, tussen hen die MET Abraham gezegend worden en anderen, die DOOR Abraham (en Israël) gezegend worden.

Ook in de geestenwereld is een eenheid en toch zal Ds. D. niet loochenen dat er verschil bestaat tussen de aartsengel Michaël, de cherubijnen, de engelen, enz.

4. OVERLEVERING.

Onder “overlevering” verstaan we gewoonlijk menselijke begrippen en wel in het bijzonder zekere begrippen, die in de loop van de tijd vat gekregen hebben, al zijn ze niet uit de Schrift te bewijzen. In absolute zin is ook alle waarheid “overlevering”, maar het spreekt vanzelf dat, als men de Schrift tegenover de overlevering stelt, deze absolute zin niet bedoeld is.

Dat ook onze gedachten reeds door anderen uitgedrukt zijn, zegt dus geenszins, dat ze ook als “overlevering” aangezien moeten worden. We beweren juist niet met “iets nieuws” te komen, doch eenvoudig de Schrift aan te nemen. Die Schriftuurlijke gedachten konden de eeuwen door gekend zijn, zonder dat ze onder “overlevering” gerangschikt behoeven te worden. We vragen ook niet onze gedachten als Schriftuurlijk aan te nemen zonder onderzoek. Integendeel dringen we steeds aan op nieuw persoonlijk onderzoek.

“Overlevering” wordt als basis opgegeven. Onze gedachten nemen we nooit in die zin. We geloven iets niet omdat anderen het geloofd hebben, maar wel omdat het in de Schrift staat. Ds. D. gelooft iets omdat het in de belijdenis staat. Als die belijdenis een goede samenvatting is van Schriftuurlijke gedachten, dan is dat heel goed, maar dat moet men eerst zelf onderzocht hebben. Volgens de belijdenis zelf is die belijdenis niet volmaakt. Als samenvatting en zolang een zekere zaak, die misschien vroeger niet voldoende onderzocht is, niet in het bijzonder besproken wordt, is de belijdenis misschien voldoende. Maar gaat het over een betwiste gedachte, dan kan alleen de Schrift dienen, vooral als de belijdenis er niet uitvoerig over spreekt.

We kunnen heel goed begrijpen dat Ds. D. zich aan de Gereformeerde belijdenis houdt, maar hij vergete dan ook het 7° artikel niet: *“Men mag ook gener mensenschriften, hoe heilig zij geweest zijn, gelijkstellen met de Goddelijke Schrifuren, noch de gewoonte met de waarheid Gods, (want de waarheid is boven alles), noch de grote menigte, noch de oudheid, noch de successie van tijden of personen, noch de conciliën, decreten of besluiten; want alle mensen zijn uit zichzelf leugenaars en ijdelers dan de ijdelheid zelve.”* Zeggen dat de belijdenis volkomen Schriftuurlijk is, komt overeen met ze gelijk te stellen met de Schrift, wat tegen de belijdenis is. Ze blijft steeds voor verbetering vatbaar. Ds. D. zegt dan ook voorzichtig: *“omdat wij nog altijd geloven dat onze belijdenis op Gods Woord gegrond is”*. Een belijdenis genomen voor wat ze waard is, kan grote diensten bewijzen; een belijdenis als absolute waarheid genomen, kan onberekenbaar kwaad doen. In de eerste plaats aan de Kerk die ze bezit.

5. REFORMATIE.

Ds. D. is “gereformeerd” in engere zin, niet in bredere zin. De hoofdgedachte der Reformatie was : de Schrift voorop en desnoods ten koste van een algemeen heersend kerkbegrip en kerkorganisatie (b. v. de Roomse Kerk), als deze zich niet wil aanpassen aan de Schrift. Gods Woord is te kostbaar om opgeofferd te worden, al kan het in vele opzichten nog zo goed zijn. Een zoon der Reformatie zegt steeds weer : “Wat zegt de Schrift?”.

6. VERLIES EN WINST.

Ds. D. wenst een diepe indruk te maken op zijn lezers en beklemtoont vooral, dat de uitwendige kerkorganisatie en de godsdienstige ceremonieën in het gedrang komen. Hij gebruikt dan uitdrukkingen als :

“Alles, wat ons heilig en dierbaar is, de genadeslag krijgt”.

“Geheel de belijdenis schier verworpen”.

We veronderstellen niet, dat voor de meeste leden der Ger. Kerk “alle” godsdienst bestaat in het uitwendige. En aan de belijdenis behoeft zeker niet zo veel veranderd te worden. Het is meer vervollediging dan wijziging, die nodig is.

Laat ons eens heel in het kort onze balans van verlies en winst opmaken.

Van ons standpunt bezien

verliezen we : een vergeestelijkte Bijbel;	- doch winnen we : de gehele Schrift zoals ze er staat;
zijn we niet Israël;	- een innige gemeenschap met Christus;
staan we niet in het Nieuwe Verbond;	- vereenzelviging met Christus;
leven we niet in een tegenwoordig koninkrijk;	- toegang in de Geest tot de rechterhand Gods;
hebben alle ceremoniën afgedaan.	- de geestelijke werkelijkheid.

We kunnen er hier ook nog even op wijzen, dat Ds. D. zich vergist als hij meent, dat voor ons de gemeente een “bijzaak” is en Israël het einddoel. Als men van een tussenperiode der gemeente spreekt, wil dat zeggen, dat die gemeente dan op de voorgrond staat, terwijl Israël tijdelijk verworpen is. Daarom verdwijnt de gemeente niet na die tussenperiode.

We onderscheiden drie sferen van zegening : de aardse (Israël en de wedergeboren volken), de hemelse (de gerechtvaardigden, die een nieuwe schepping vormen) en de overhemelse (die tot de volmaaktheid gekomen is). Het einddoel is : God alles in allen. Dan zijn de twee eerste sferen gekomen tot de derde. Israël moet dienen om de massa mensen op de weg der behoudenis te helpen. Dat volk is een middel, geen doel. Ds. D. blijft feitelijk in de eerste sfeer, daar hij de plaats van Israël wil innemen. Wij wijzen op de drie sferen en stellen de derde tot doel. Wie is de verliezer? We zeggen ook dat alles wel voor allen is, doch alles *niet gericht* tot alle drie sferen.

En gaat het in de eerste plaats over ons? Over onze Kerk, onze belijdenis, onze gewoonten, enz.? Is het niet Gods verheerlijking die ons bovenal moet bezighouden? Laat geen vrees van verlies ons tegenhouden Schriftuurlijk te zijn en God te verheerlijken.

We herhalen hier ook nog eens dat we geen letter der Schrift verliezen. We zeggen niet, zoals Ds. D. meent, dat al wat vóór Hand. 28 geschreven is, voor de Joden is. Wel dat de Joden toen nog niet, als volk, verworpen waren, de omstandigheden geheel anders waren, en niet alles aangezien kan worden als *tot* ons gericht. Toch is alles *voor* ons en nuttig...

7. MOEILIJKHEDEN.

Zelfs met de meest radicale vergeestelijking, blijven er steeds nog onoverwinnelijke moeilijkheden als men Israëls toekomst niet erkent. We geven er enkele aan:

1. Nemen we aan, dat Israël een symbolisch volk is, dan moet het een volledig symbool zijn. Na de afwijking moet de herstelling komen. Waarom het verleden letterlijk en de toekomst geestelijk? Israël was een uitverkoren volk, zal dan de uitverkiezing falen?
2. Wat doet men met beloftenissen zoals Gen. 13:15 : **“Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad, tot in eeuwigheid”**? Daar Abraham, noch Izaäk, noch Jakob dit land bezeten hebben (Hd. 7:5; Heb. 11:9), zal die belofte dan niet vervuld worden?
3. Waarom die grote hoeveelheid bijzonderheden over de tempel van Ezechiël, als dit geestelijk moet verstaan worden? Waarom worden beide besnijdenis des harten en des vleses in Ezech. 44:7, 9 vermeld? Wat betekent die verdeling van het land tussen de 12 stammen Israëls?
4. Als “Israël” al de gelovigen omvat, wat zijn dan die volken, die door Israël gezegend, naar het “huis van de God Jakobs” opgaan en in Gods paden wandelen (Jes. 2:2, 3; 11:9; 29:24; Jer. 3:17; Zach. 14:16)? Zie ook Rom. 15:8 - 12.
5. Als Paulus werkelijk zo tegen de ceremoniën der wet schrijft, waarom bewijst hij dan door offeranden te offeren, dat hij “ook zelf de wet onderhoudt”? (Hand. 21:21-26).
6. Hoe komt het, dat Paulus verlaten werd door allen (2 Tim. 1:15), die meenden Israël te vervangen?
7. Wie kan nu geloven dat we in deze “boze eeuw” in het 1000-jarige koninkrijk leven en Satan, de “god dezer eeuw”, gebonden is? Als de Gereformeerde Kerk dit Koninkrijk moet “uitbreiden”, schijnt het dan niet alsof dit op een volkomen mislukking zal uitlopen?

8. BULLINGERISME.

Het principe van Bullinger was, evenals dat der Reformatie, dat men steeds weer naar de Schrift moet teruggaan en niemand of niets als een “autoriteit” aanzien in zake de dingen Gods. Bullinger heeft geen “leer”. Zijn werken tonen dat hij steeds zijn eigen gedachten uitzuiverde door ze, als dat weer nodig bleek, opnieuw aan de Schrift te toetsen. U. d. S. neemt hetzelfde standpunt in en is alleen in die zin “bullingeristisch”. Nooit is Bullinger onze “autoriteit”. Hij wees op zekere dingen, wij onderzoeken de Schrift of het zo is en dan wijzen we er ook op of we wijzen op iets anders.

Evenals “Chiliasme”, is “Bullingerisme” een slecht gepaste uitdrukking, die getuigt tegen hem, die ze gebruikt.

9. BESLUIT.

Ds. D. heeft slechts gesproken over enkele onzer geschriften. We hopen dat hij ook de andere zal onderzoeken en door een betere kennis van het geheel, zal inzien, dat ons standpunt een eenheid vormt, die de gehele Schrift, eenvoudig gelezen, tot haar recht laat komen en méér God verheerlijkt dan een vergeestelijkte Bijbel. Moge vele Gereformeerden weer eens opnieuw, door Gods Geest geleid, de Schrift zelf gaan onderzoeken. We vragen hun niet “Bul-

lingerist” te worden, maar wel waarlijk Gereformeerd, d.i., voortdurend zuiverend.

Wat de Konkordatie leert

AL DE SCHRIFT IS VAN GOD INGEGEVEN

De kritiek heeft beweerd, dat 2 Tim. 3:16 vertaald moet worden: “*Alle schrift, van God ingegeven, is ook nuttig...*”. Wat dan kan betekenen, dat alle delen van Oud en Nieuw Testament niet van God ingegeven en sommige dan ook niet nuttig zijn. Nu is het een feit, dat het woordje “is” niet in de Griekse tekst voorkomt. Maar in deze taal worden dikwijls woorden weggelaten, waar we dat in het Nederlands niet kunnen doen. Gevallen als Hand. 2:36; Rom. 7:12; 1 Cor. 11:30; 2 Cor. 10:10; Ef. 2:21; 1 Tim. 1:15; 2:3; 4:4, 9; Heb. 4:13, waar het werkwoord “zijn” ook niet in het Grieks gebruikt wordt, tonen duidelijk dat men het in de vertaling wel moet bijvoegen. Iedereen stemt dat dan ook toe, maar nu komt het er op aan te weten, waar het werkwoord moet staan. Men kan schrijven:

“*Alle Schrift (is) van God ingegeven en nuttig...*” of:
“*Alle Schrift, van God ingegeven, (is) ook nuttig..*”.

Men moet toegeven, dat de eerste vertaling juister en natuurlijker is dan de tweede. Maar er is een moeilijkheid. Men kan toch niet beweren, dat al wat geschreven is, van God is ingegeven? Als er nu nog stond: “Alle Heilige Schrift”, of “Alle profetische Schrift”, of “De Schrift”. Er staat echter heel eenvoudig: “schrift”, zonder nadere bepaling en zonder lidwoord. Is men dan niet verplicht de tweede vertaling aan te nemen?

Hier hebben we weer een geval, waar een eenvoudige gelovige met zijn Concordantie heel wat verder kan komen dan vele geleerde mensen, vooral als deze de Schriften niet als een onaantastbare basis nemen, doch menen ze te mogen en te kunnen oordelen.

Alles hangt hier namelijk af van de betekenis van “schrift”. Is het gelijk welk geschreven document? Dan kan men inderdaad niet vertalen op de eerste manier. Hij die de Schrift zelf wil laten beslissen, zoekt op welk Gr. woord door “schrift”vertaald wordt. In een goede Concordantie (1) vindt hij, dat het de vertaling is van twee Gr. woorden: “gramma” en “graphè”. Nu gaat hij alle teksten opslaan waar die twee woorden gebruikt worden, om zo hun betekenis te leren kennen. Zonder enige moeite bemerkt hij, dat “gramma” voor allerlei geschreven documenten gebruikt wordt (2), terwijl “graphè” er slechts een enkel aanduidt: de Schrift (3). Nu is in 2 Tim 3:16 “graphè” gebruikt en men kan dus zeer goed vertalen: “Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig...” of zelfs: “De gehele Schrift is van God ingegeven”(4). In v. 15 sprak Paulus van de “Heilige Schriften”(hieros grammata) (5). Hier gebruikt hij het algemene “gramma”(meervoud), doch bepaalt het door er “heilige” bij te voegen. Van diezelfde Schriften spreekt hij in v. 16 en zegt, dat ze geheel ingegeven zijn door God en dus ook nuttig...

(1) In het Nederlands kan alleen de *volledige* uitgave van Trommius goede diensten bewijzen. In het Engels heeft men de goedkopere “Englishmans Greek Concordance”, die ook door niet-Engels-lezenden zonder veel moeite gebruikt kan worden.

(2) Ziehier alle teksten waar “gramma”(ook in het meervoud) voorkomt: Luk. 16:6, 7:23-28; Joh. 5:47; 7:15; Hd. 26:24; 28:21; Hom. 2:27, 29; 7:6; 2 Cor. 3:6, 7; Gal. 6:11; 2 Tim. 3:15.

(3) Ziehier alle teksten waar “graphè”(ook in het meervoud) voorkomt: Mat. 21:42; 22:29; 26-54, 56; Mark. 12:10, 24; 14:49; 15:28; Luk. 4:21; 24:27, 32, 45; Joh. 2:22; 5:39; 7:38, 42; 10:35; 13:18; 17:12; 19:24, 28, 36, 37; 20:9; Hd. 1:16; 8:32, 35; 17:2, 11; 18:24; 28; “Rom. 1:2; 4:3; 9:17; 10:11; 11:2; 15:4; 16:26; 1 Cor. 15:3, 4; Gal. 3:8, 22; 4:30; 1 Tim. 5:8; 2 Tim. 3:16; Jak. 2:8, 23; 4:5; 1 Petr. 2:6; 2 Petr. 1:20; 3:16.

(4) Ter oorzaak van de afwezigheid van het lidwoord vóór Schrift, heeft men soms vertaald: “alle schrift”.

In geval er een lidwoord had gestaan, zou men geschreven hebben: “al de Schrift” of: “de gehele Schrift”. Nu komt het dikwijls voor, dat het Gr. het lidwoord weglaat, b.v. als het over een zaak gaat, waarvan er maar één bestaat. Zo b.v. in:

Mat. 2:3 Geheel Jeruzalem.

Rom. 11:26 Geheel Israël.

Als men dus inziet, dat “graphè” juist iets enigs is en niet gelijk welk geschreven document, dan is men bijna verplicht te vertalen: “de gehele Schrift”.

(5) Men kan opmerken, dat Rom. 1:2 ook van de “Heilige Schriften” spreekt, doch het Gr. hier “hagiais graphais” heeft, een geheel andere uitdrukking. Hagiais komt van “hagios” (heilig). “Hieros” (in 2 Tim. 3:15) moet men in het Nederl. wel door “heilige” vertalen, bij gebrek aan een ander woord. Het duidt een “uitwendige” ceremoniële heiligheid aan, zoals die der priesters, van de tempel, enz. Hagios betreft meer het inwendige, persoonlijke. De Schrift is in alle opzichten heilig.

Iemand die de ingeving der Schrift niet tracht te loochenen, houdt rekening met aanduidingen als:

Joh. 7:15-18	Goddelijke leer.
Joh. 14:24	Goddelijk woord.
Joh; 14:26	Lering van de Heilige Geest.
1 Thes. 2:13	Gods Woord.
1 Petr. 1:25	Het Woord des Heeren, dat ons verkondigd is.

Voor hem is er dan absoluut geen twijfel mogelijk over de vertaling van 2 Tim. 3:16. Alleen hij die de ingeving niet wil aannemen, kan zoeken anders te vertalen en zo een voorwendsel menen te vinden voor zijn ongelooft.

Joh. 7:15-18, dat we zo even aanhaalden, is belangrijk in dit opzicht. Het zal ook wel gebeuren, dat men van ons zegt: “*Hoe weet deze de Schriften, daar hij ze niet geleerd heeft*”, of beter: “*Hoe is deze zo geleerd, daar hij niet onderwezen is*”? Gelukkig als we dan kunnen antwoorden: “*Mijn leer is de mijne niet, maar Desgenen, Die mij gezonden heeft*”. Wie Gods wil wil doen, die zal erkennen of de leer der Schrift uit God is. Wie niet wil, zal in zijn eigen duisternis blijven ronddolen en anderen van God afleiden. Het komt er in de eerste plaats niet op aan of men geleerd is, maar wel of men gewillig is. Dan geeft God wat nodig is. Ook geleerdheid.

Een ernstig gelovige houdt wel rekening met wat de geleerden te zeggen hebben, maar steunt er niet op. Want dan zou hij vaak tussen tegenstrijdige uitspraken te kiezen hebben en nooit zekerheid kunnen verkrijgen. De geleerden kunnen heel wat doen om persoonlijk Schriftonderzoek te vergemakkelijken. Ze zouden het Woord meer toegankelijk moeten maken voor allen, maar nooit hun eigen conclusie moeten opdringen. De Schrift zelf is de rots en de Heilige Geest de enige ware Autoriteit. In dit stukje geven we een voorbeeld, hoe elke gelovige, wie dan ook, die kan lezen, ook zelf, met Gods hulp kan uitmaken wat hij moet geloven.

We geloven, dat de gehele Schrift van God is ingegeven en dat Hij alles bepaald heeft wat er in moet staan. Ook de leugens en zondige geschiedenissen van de mens. Echter is God daarmee niet de Auteur der zonde, maar de Auteur van de beschrijving er van. Niet de zonden enz., waren goed, maar de beschrijving er van is juist.

Het Probleem van het Kwaad

(Vervolg)

DE ZONDE.

Zij, wier gedachten we hier bestrijden, menen het probleem der zonde opgelost te hebben. Helaas, hun oplossing doet alles te niet: de mens is geen mens, God is geen God.. Hoe leggen ze nu de zonde uit? Het schepsel heeft geen vrije wil, de zonde kan dus van daar niet komen. Dus blijft er slechts over dat God Zelf de zonde inbracht! Ze stellen hun volgelingen gerust met te zeggen, dat God dat met een goed doel gedaan heeft! Zo zullen ze Zijn liefde leren op prijs stellen door het contrast. Anders zou God niet tot Zijn doel kunnen komen! Men ziet de consequentie: niet alleen is God niet vrij en slechts een poppen-god, maar Hij is daarbij nog afhankelijk van de zonde. En deze blijkt dan ten slotte de ware god te zijn. Neem nu aan, dat de schepselen slechts poppen zijn, dan zou men nog verwachten, dat het een ideaal poppen-spel zou zijn en ziet men helemaal niet in waarom daar nu nog zonde en kwaad moeten heersen.

In alle opzichten gaat dus deze oplossing mank en voert tot tegenstrijdigheden. Nog een voorbeeld hiervan. Ze zeggen dat God het schepsel doet zondigen, dat is: tegen Zijn wil handelen. Daartoe versterkt Hij ze zelfs. Maar dan doen ze juist Gods wil, dus, zondigen niet! Men tracht aan die moeilijkheid te ontkomen, door te spreken van Gods verborgen en geopenbaarde wil. God schijnt wel iets te willen, maar eigenlijk wil Hij iets anders! Het schepsel dat dan te goeder trouw meent Gods wil te doen, zondigt, want het handelt nu tegen Gods verborgen wil! Welke verschrikkelijke verwarring en godslastering.

DE OPLOSSING VAN HET VRAAGSTUK.

Voor een meer uitgebreid onderzoek verwijzen we naar "De Weg der Behoudenis". We voegen hierbij alleen nog maar een kort overzicht, dat kan doen uitkomen hoe de vrijheid van het schepsel God verheerlijkt en de aanwezigheid van het kwaad uitlegt.

God schiep uit liefde een schepsel. Dat was geen andere God, en dus ook niet volmaakt. Het was ook niet iets zonder vrijheid, dat Hem niet zou waardig zijn. De absolute vrijheid kan zich begrenzen en aan het schepsel een relatieve vrijheid geven. Tussen beide is geen tegenstelling. In de sfeer der schepping kan God Zich ontleiden en Zijn kracht begrenzen. Dat is geen bewijs van zwakheid, maar van kracht. Hij houdt daarbij steeds het bestuur van alles in handen. Als men die vrijheid van het schepsel niet aanneemt, dan moet men er toe besluiten, dat God ook niet vrij is, want dan zou Hij verplicht zijn, wil Hij scheppen, iets zonder vrijheid te scheppen. Loochent men de vrijheid van het schepsel, dan loochent men dus God.

Als God een vrij schepsel wil, dan wil Hij dat ten volle en zal het schepsel tot volmaking doen komen, het in volkomen gemeenschap met Zichzelf brengen: Hij wil alles in allen zijn. Maar dat moet in vrijheid geschieden, wil het enige waarde hebben. Zijn wil kan dus tijdelijk tegengestaan worden door een deel van de schepping. Alle dwang zou van het schepsel een ding maken. Het is echter God Die de mogelijkheid geeft aan het schepsel om te doen wat Hij verlangt en Hij verwacht dat het daarvan zal gebruik maken. Is er groter verheerlijking van God mogelijk, dan dat een schepsel, dat van Hem alles heeft, ook de vrijheid, zich nu tot Hem richt in vrijheid? Het schepsel moet dus zelf worden wat het in Gods gedachte reeds is. Het moet zich zelf verwerkelijken. Het moet zijn vrijheid niet opgeven, zijn wil niet te niet

doen, maar slechts goed gebruik maken van die vrijheid en ze alzo vervolledigen. Het moet zijn wil laten samenvallen met die van God. Gods vrije liefde, die tot de schepping voerde, moet een weerklank vinden in de liefde van het schepsel. Gedwongen liefde bestaat niet en ook hier ziet men dan, dat vrijheid de spil is waarom alles draait.

Nu moeten we nog even terug komen op de twee vragen: Hoe kwam dan de zonde? en: Stuurt het vrije schepsel Gods plan dan niet in de war? De zonde en het kwaad zijn geen dingen, die geschapen worden. Ze zijn een gebrek aan iets. Een gebrek aan gehoorzaamheid, aan heerlijkheid, aan liefde, een missen, een afwijking, een te kort komen. Dus niet iets positiefs. Zonde is: geen gebruik maken van wat God heeft mogelijk gemaakt of Zijn gaven tot wat anders gebruiken. Het is een schepsel als middelpunt nemen, in plaats van God. Ziet men niet in hoe ernstig het is Gods gaven te verachten?

De oorspronkelijke schepping was goed, doch geen God, dus niet absoluut volmaakt. Door de vrijheid was er ook mogelijkheid van zonde. De vraag: Kon God dan geen schepping voortbrengen zonder zonde heeft geen zin. Want dat komt neer op de vraag: Kan God geen schepsel scheppen dat tegelijkertijd vrij en niet vrij is. De zonde was dus mogelijk, doch niet door God gewild. Integendeel wou Hij de schepping tot volmaaktheid brengen, en Hij wil dit nog, door de zonde heen. Om het schepsel in vrijheid tot zijn doel te laten komen, heeft Hij Zijn Zoon gezonden.

Nu de tweede vraag. Voor God is er geen tijd: Hij is. Hij weet. Zo weet Hij, buiten de tijd om, op welke wijze een vrij schepsel zal handelen in de scheppings sfeer en in de tijd. Zijn plan, dat buiten alle tijd valt, omvat dus ook de vrije wil der mensen en wat die vrije wil uitwerkt. Er kan dus geen sprake zijn, dat die vrije wil Gods plan zou in de war sturen. Om dat mogelijk te maken zou ofwel God aan de tijd onderworpen moeten zijn, dus geen God meer zijn, ofwel zou het schepsel op gelijke rang met God moeten staan.

Men lette er echter ook op, dat het van te voren kennen door God van de wijze waarop het schepsel zal gebruik maken van zijn vrijheid, die vrijheid niet te niet doet. Anders zou men er moeten toe besluiten dat God geen vrij schepsel kan scheppen, omdat Hij noodzakelijk weet, buiten de tijd om, wat Zijn schepsel zal doen.

Men ziet hoe alles zijn plaats heeft: Gods almacht en liefde, Zijn voorkennis en de vrijheid van het schepsel, de verantwoordelijkheid en afhankelijkheid enz. De hoofdzaak is God niet te plaatsen in de scheppings sfeer en de schepping niet te verlagen tot een poppenspel.

De Doop

(Vervolg)

3. De doop der gelovigen.

Sommigen poogden zeer Schriftuurlijk te zijn en spraken liefst niet van kinder- of volwas-sendoop, maar van “de doop der gelovigen”. Daarbij bepalen ze gewoonlijk niet juist wat ze door geloof verstaan, doch bedoelen geloof in Christus. Ze verkondigen dan allerlei Goddelijke boodschappen aan de mensen om ze tot het geloof te brengen en vergeten, dat de ziellij-ke mens de geestelijke dingen niet kan verstaan en dat de onwedergeborene niet kan geloven dat Christus voor hem gestorven is. Waarom gaan ze niet beter na wat de Schrift zegt over de weg der behoudenis? Waarom doen ze niet zoals Paulus, die eerst geloof en bekering tot God vraagt (Hand. 14:15; 15:19; 26:20)? De mogelijkheid tot dit geloof en die bekering hebben alle mensen (Rom. 1:19-21; 2:4; Hand. 17:27-31; 2 Petr. 3:7-9 enz.). Na die bekering volgt de vergeving van zonden en de wedergeboorte en dan eerst kan men geloven, dat Jezus is de Christus (zie 1 Joh. 5:1 Gr. tekst). Ze openen dus de deur des geloofs niet voor velen, doch

sluiten ze toe door het onmogelijke te vragen.

Zij zeggen:

eerst geloof (in Christus), dan doop (in water en geest).

De Schrift zegt:

eerst geloof en bekering” op” God en de Heere
en gedurende Handelingen ook waterdoop,
dan wedergeboorte,
doop in heilige geest
en geloof dat Jezus is de Christus.

Door “gelovige” verstaat men gewoonlijk iemand die gelooft, dat Jezus is de Christus. Dit geloof moet volgens hen aan de doop voorafgaan. Volgens de Schrift kan dit geloof slechts volgen na doop (eventueel in water en) in geest. Daar ze geloof en doop niet juist genoeg bepalen, komen ze tot moeilijkheden en een on-Schriftuurlijke eis.

Daarbij verstaat men dan gewoonlijk onder doop, de doop tot Christus’ dood, het met Christus sterven en begraven zijn. Nu behoort dit bij het zoonschap, een hogere positie dan het kind van God zijn en in elk geval iets, dat eerst op de wedergeboorte kan volgen. En daartoe nodigt men zelfs de in-God-ongelovigen uit! Ze nemen aldus het begin van de weg der behoudenis weg: geloof en bekering “op” God en de Heere. Hoevelen hebben zich niet gestoten aan een prediking die ze niet konden verstaan omdat ze de weg niet wisten, terwijl ze misschien God zochten?

Maar, zal men tegenwerpen, er zijn er dan toch ook die wel in een gekruisigde Christus geloofden als ze de boodschap hoorden, dat Hij voor hen gestorven is. Zeker zijn er die, maar onderzoek eens of ze niet reeds in God geloofden en zich tot Hem keerden om hulp? Waren dat niet juist die welke met de vraag kwamen: “Lieve Heere, wat moet ik doen om behouden te worden?”, zoals de stokbewaarder van Hand. 16:30. Juist zij die bij de prediking dat Jezus de Christus is, geloven, waren reeds door de Heere wedergeboren. Het is de prediking niet die hen behouden heeft, ze werden bewust van hun positie en werden verder geleid op de weg der behoudenis. Voor hen is de uitslag dus zeer goed. Maar zou het niet mogelijk zijn méér rekening te houden van de toestand van de toehoorders? Of kan men tenminste de niet wedergeborenen niet zeggen, dat er voor hen een andere boodschap is? Men zegge ook niet, dat door de waterdoop de gelovigen “verzegeld” worden. Nooit zegt de Schrift dat van water, wel in verband met de Heilige Geest.

4. Geen wedergeboorte in onze bedeling?

Sinds de laatste 50 tal jaren is een kleine minderheid gelovigen meer en meer teruggegaan naar het geïnspireerde Woord en heeft ook 2 Tim. 2:15 leren toepassen. Tegelijk zijn er echter ook weer andere dwalingen ingeslopen en dit moet meehelpen ons zeer ootmoedig te houden, want ook wij zullen wel niet geheel vrij zijn van verkeerde gedachten of gevolgtrekkingen, al willen we dat niet en al zien we dat nu niet in. We vragen dan ook steeds om onderzoek en terechtwijzing

Sommigen menen, dat er van de volken geen bekering gevraagd wordt, maar wel geloof. Israël moest zich bekeren, wij niet. We hebben deze zaak reeds onderzocht in “De Weg der Behoudenis” en herinneren er hier slechts aan, dat Hand. 20:21; Rom. 2:4; Heb. 6:1; 2 Petr. 3:9; Hand. 17:30; 26:20 alle mensen betreft. De weg der behoudenis leidt zelfs door méér dan één soort bekering.

Anderen zijn verder gegaan en hebben gezegd, dat de wedergeboorte, evenmin als de water-

doop, voor onze bedeling is. Wedergeboorte zou volgens hen alleen voor Israël zijn en nu zou men ineens tot de rechtvaardiging komen, iets wat boven de wedergeboorte en de vergeving van zonden staat. Deze dwaling is nog veel ernstiger, want ze vraagt niet alleen van de mens het onmogelijke, doch maakt het onnodig uit de Geest geboren te worden.

Het is waar, dat er meest over wedergeboorte gesproken wordt in verband met Israël, doch dit is zeer natuurlijk, omdat zij als uitverkoren volk eerst tot de wedergeboorte moesten komen, voor ze die boodschap aan de volken konden brengen. Toch spreekt Tit. 3:5 over de wedergeboorte buiten Israël.

De rechtvaardiging behoort bij het zoonschap. Eerst moet de geboren zondaar echter kind van God worden door geboorte uit de Geest. Het opwassen kan snel plaats hebben, doch nooit kan een natuurlijke (ziellijke) mens ineens zoon worden, hij kan zelfs de geestelijke dingen niet eens verstaan; hoe zou hij ze dan geloven?

Al menen we dan, dat de waterdoop in onze bedeling niet naar Gods wil is, daarom verwerpen we noch bekering, noch wedergeboorte, noch doop. In onze bedeling staat het einde van de weg der behoudenis op de voorgrond: het volwassen man zijn, doch dit laat niet toe het begin weg te nemen of te verwaarlozen. Alleen de uitwendige vormen zijn verdwenen.

BESLUIT.

We menen te moeten besluiten met het volgende: Aan de doop en besnijdenis kan men niet genoeg belang hechten, want zonder deze is er geen wedergeboorte en behoudenis. Maar men denke bij het woord doop niet steeds aan de uitwendige waterdoop.

Het is voor ons niet Schriftuurlijk in onze bedeling de uitwendige ceremonie te houden. We beweren zelfs, dat men dat niet kan doen, naar Gods wil, omdat nauwkeurige aanduidingen daartoe geheel ontbreken. De tweeduizendjarige strijd over die vorm is hiervan het bewijs. Over diepe geestelijke waarheden kan men van gedachte verschillen. Over een ceremonie kan men het niet oneens zijn als deze duidelijk opgegeven was.

In onze bedeling zijn er, waar Israël niet meer Gods volk is, geen vormen, evenmin als er tekenen, krachten en andere zichtbare tussenkomst van God of van engelen zijn. Nu is het: *alleen geloof*. Als Israël weer hersteld is, worden ook de vormen weer naar Gods wil, tenminste voor hen die in het begin van de weg der behoudenis staan. Ook dan blijven ze echter een "beginsel" der leer van Christus. Nu is het uitwendige, waarbij de waterdoop, een hindernis en oorzaak van verwarring, strijd en ongelooft.

Er is voor ons nu slechts één doop. Geen twee, geen wateren geestesdoop. Evenmin als er twee Heeren zijn, Ef. 4:5, 6. We houden ons aan de doop in heilige geest (de kracht), door de Heilige Geest toegepast. Die doop volgt op de wedergeboorte, strekt zich uit tot het zoonschap, het met Hem gestorven zijn, en bereikt zijn einddoel in het Samenlichaam, de gemeente der Verborgenheid.

Gemengde Gesprekken

4.

D. — U meent dat het geloof in God van de mens zelf afhangt. Alsof de mens vrij zou zijn! In de gehele schepping zien we de wet van oorzaak en gevolg. Hoe zouden we vrij kunnen zijn, terwijl we toch afhangen van al hetgeen er vóór ons gebeurd is en van al wat ons omringt. Als men soms denkt vrij te zijn, is dat omdat men de oorzaken niet kent die ons doen handelen.

- X. — Daarbij had u me nog kunnen herinneren aan de nieuwere resultaten der biologie en de theorie van de chromosomen (kernlissen) en genen volgens welke al onze eigenaardigheden van te voren vastliggen in de sexuele cellen, die tot onze geboorte aanleiding geven.
- E. — Mag ik nog iets voegen bij wat D zei. Van menselijke vrijheid kan geen sprake zijn, want dan zou God niet soeverein zijn. Iets van de mens laten afhangen, is iets van God wegnemen.
- X. — Zo heb ik dan twee tegenstanders : een die op de menselijke wetenschap steunt en een die zich op de theologie beroept. Beide beziet u de zaak van een kant. Sta mij toe de andere kant aan te tonen.

De nieuwste theorieën aangaande de samenstelling der stof tonen, dat men in plaats van een streng determinisme, tot een onzekerheid komt. De elektronische verschijnselen kan men niet voorzien, maar ze worden slechts gekend nadat ze plaats gehad hebben. Daarbij is het al lang bekend, dat de natuurwetten van statische aard zijn en meer als waarschijnlijkheden dan als zekerheden moeten opgevat worden. Niemand kan aantonen, dat bovennatuurlijke machten de gang der natuurlijke dingen niet voortdurend controleren, zonder dat we er het minste spoor van kunnen bemerken. Er is een hevige reactie tegen het vroegere materialistische determinisme. Beste vriend D, ge weet veel, maar ge weet nog niet genoeg om van iets zeker te zijn. Steun niet op gebrekkige kennis om er een heel besliste opinie uit af te leiden. U hebt nu medelijden met de gedachten waartoe wetenschappelijke, mensen twintig jaar geleden besloten op grond van hun onvolmaakte kennis. Denk er aan, dat men u binnen twintig jaar juist op dezelfde wijze zal beoordelen.

En wat u betreft, vriend E, vraag ik of u de menselijke verantwoordelijkheid en de moraal loochent. Maakt u van de mens een levende pop, die slechts handelt naar hetgeen uitwendige invloeden haar verplichten te doen?

- E. — Neen, dat beweer ik niet. De mens zal door God geoordeeld worden, dus is hij in zekere mate verantwoordelijk.
- X. — Dan is er kans dat we het eens worden. Van mijn kant beweer ik geenszins, dat de mens volkomen vrij is. Wie zou durven loochenen, dat ontelbare invloeden, uit het verleden en het heden op hem werken? Maar ik ben verplicht, zoals u aan te nemen, dat hij in zekere mate, hoe weinig dan ook deel heeft in de beslissingen die hij neemt. Voor dat weinige is hij verantwoordelijk. Zonder die vrijheid zou hij geen mens zijn. U kunt dat niet loochenen zonder de woorden: moraal, gerechtigheid, goed, kwaad, enz., ijdel te maken. Meer nog, zonder het bestaan van God te loochenen!
- E. — U wilt zeker wat overdrijven?
- X. — Toch niet. De mens is naar Gods beeld geschapen, daarin onderscheidt hij zich van het dier. Als de mens niet de minste vrijheid heeft, dan heeft God die ook niet. Dus is Hij geen God in de ware zin van het woord. Als u verder, door het loochenen van enige vrijheid, de gedachte van goed en kwaad wegneemt, is de Schrift foutief, dus niet ingegeven en kan ons God niet openbaren. Ook op deze wijze neemt u God van ons weg. Ten derde, als de gehele schepping slechts een poppenspel is, is ze Gode onwaardig en loochent u zo nogmaals de almachtige en alwijze God.
- E. — Zo bezien moeten we inderdaad aannemen, dat de mens in enig opzicht een zekere vrijheid heeft. Maar wat doet u dan met Zijn almacht? Als de mens vrij is, ontsnapt er iets aan God, dus is Hij niet almachtig?

X. — Dat schijnt een moeilijk vraagstuk te zijn en toch kunnen we iets van de oplossing zien. God is absoluut vrij. Hij is ook liefde en wil het goede voor Zijn schepsel. Hij scheidt het naar Zijn beeld en deelt dus in zekere mate Zijn vrijheid mede. Deze blijft echter begrensd tot een zekere sfeer, waar God Zich om zo te zeggen ter wille van het schepsel ontledigt. Kunt u een machtiger en liefdevoller daad uitdenken dan deze? Toont juist hier God Zijn almacht niet? Overigens is God daarom het stuur nog niet kwijt, want Hij kan het steeds weer in handen nemen, ook in die begrensde sfeer van menselijke vrijheid. Deze is relatief in tijd en in mate. Die van God blijft absoluut, al kan Hij in de sfeer der schepping er anderen deel aan doen nemen.

E. — Maar heeft de val die vrijheid niet weg genomen?

X. — Neen, niet geheel, omdat de gevallen mens nog steeds verantwoordelijk is. Zijn vrijheid is verminderd, hij is in hoofdzaak slaaf der zonde, maar iets blijft er van over. Omgekeerd, hoe nauwer in gemeenschap met God, des te groter wordt zijn vrijheid.

De communist. — Ik verwerp uw moraal. Er is noch goed noch kwaad. Dat zijn allemaal burgerlijke gedachten en de nieuwe mensheid kan ze ontberen. Van persoonlijke vrijheid is er ook geen sprake, alleen de gemeenschap telt.

X. — Zo laat u dan op treffende wijze aan de heren D en E de gevolgen van hun determinisme zien. Als men alle vrijheid loochent, komt men noodzakelijk, wil men consequent zijn, tot het marxisme en Russische communisme. Geen moraal, geen God, geen individuele mens.

Israëls Herstel

Sommigen geloven de Profeten en zien dus, dat Israël eens als volk hersteld zal worden en een zeer belangrijke rol zal vervullen op aarde, onder de leiding van de 12 Apostelen. Maar toch blijven ze Pinksteren, het Nieuwe Verbond, het priesterschap, sommige inzettingen enz. aanzien als zeer in het bijzonder de gemeente betreffende. Ze zien niet in, dat de Joden gedurende de tijd der Handelingen en het Koninkrijk op aarde b.v. heel goed in Christus kunnen geloven, dus Christenen kunnen zijn, zonder daarom te behoren tot de Gemeente waarvan Paulus in zijn laatste brieven spreekt. Zo trachten ze dan al wat het boek der Handelingen en wat in de brieven tot de Joden gericht is, op de Gemeente toe te passen. Zo komen ze zwak te staan tegenover allerlei sekten, die meer consequent ook b.v. de pinkstergaven, de Sabbat enz. willen hebben. Maar daarbij kunnen ze moeilijk iets zeggen tegen hen, die Israëls herstel loochenen. Deze wijzen inderdaad juist op het Nieuwe Verbond en al de andere Joodse aangelegenheden waarvan de Brieven spreken, die tijdens de periode der Handelingen geschreven zijn. Als dat alles voor de Gemeente is, zeggen ze wel dan is dat een bewijs dat deze nu Israël vervangt. Al wat de Profeten dus van Israël zeggen, passen ze geestelijk toe op de Gemeente. Men moet toegeven, dat ze meer consequent zijn dan zij die wel Israëls herstel zien, doch al de gevolgen niet willen aanvaarden.

Waarom toch niet aan Israël gelaten wat aan dat volk behoort? Dan is alles duidelijk en komt de gehele Schrift tot haar recht. En verliezen we het N. V., het priesterschap en enkele vormen, dan hebben we oneindig meer dan dat in de plaats. Dat beste wat God ons aanbiedt zien we niet duidelijk zolang we Israëls goed vasthouden. En zo verheerlijken we dan God niet zoals het behoort.

Laat ons met Paulus voortjagen en niet bij de 12 Apostelen Israëls achterblijven.

UIT DE SCHRIFTEN

Deel IX

N° 9

Sept. 1934

Het Koninkrijk Gods en Het Koninkrijk der Hemelen

INLEIDING.

Vaak hoort men spreken over de komst van het Koninkrijk Gods (K.G.), de oprichting van het Godsrijk, de uitbreiding van de dienst in het Koninkrijk der Hemelen (K. d. H.) en wat voor andere termen daarover mogen zijn. Als men dan naar de betekenis vraagt, blijkt veelal, dat men hiermee bedoelt arbeid en dienst in of zending tot verbreiding van Gods Woord of opbouw in het geloof. Voor het merendeel worden die termen niet verstaan, ook niet door theologen. Het geen oog hebben voor het één, Israëls herstel, lijdt tot het geen inzicht hebben in het ander, het onderscheid tussen het K. d. H. en het K.G. en hun verhouding tot elkaar. We willen een en ander uiteenzetten en daarmee het verstaan der Schrift trachten te bevorderen, maar boven alles aantonen, hoe God God blijft en nimmer laat varen de werken Zijner handen.

HEMELEN EN AARDE.

“In den beginne schiep God de hemelen en de aarde” (niet: de hemel, zoals de S.V., zegt). Zij zijn het eigendom Gods. Hij heeft ze voortgebracht.

Hij deed meer. Hij schiep ook de hemelingen. En de aarde heeft Hij ook niet als een ledigheid geschapen, Jes. 45:18. In beide sferen zet Hij wezens en bepaalt de verhoudingen en rechten. Hij is Koning boven hen, hun Heerser.

Hemelen en aarde vormen het Koninkrijk Gods. Het K.G. in ruimtelijke zin omvat dus al het geschapene van Gen. 1 : 1. In zedelijke zin, d.w.z. t.o.v. de verhoudingen is het strikt genomen daar, waar het schepsel zich onderwerpt aan de door God gestelde wetten, waar het Zijn wil volbrengt. Anders is er opstand, afval en verstoring en moet God ingrijpen om in te gaan tegen het verkeerde.

God Zelf is niet alleen Koning. Hij geeft Zijn Koninkrijk in handen van Zijn schepsel. Hij stelt tronen, heerschappijen, overheden, machten. Col. 1:16. Hieruit volgt, dat ook zij andere wezens onder zich hebben, waarover zij regeren. God is dus Opperkoning boven allen,

GODS SOUVEREINITEIT (OPPERHOOGHEID).

Als absolute soeverein (Opperhoge) heeft God macht te doen met het heer der hemelen naar Zijn wil. Niemand kan zeggen: Wat doet Gij, Dan. 4 : 35, d.w.z. heeft het recht God te bedillen. God is Rechter, Hij vernedert deze en verhoogt gene, Ps. 75 : 8. Hij doet dit echter niet naar willekeur, naar grilligheid. De vastheid van Zijn troon toch zijn recht en gerechtigheid. Waar het schepsel deze overtreedt en zich daaraan niet onderwerpt, ontstaat een strijd tussen God en dat schepsel, die eindigen moet in vernedering en strafgericht, totdat erkend wordt dat de Allerhoogste macht heeft te vernederen die in hoogmoed wandelen. Dan. 4:37.

ADAM.

Is God de Koning des hemels. Dan. 4:37 Hij is het ook der aarde. Ook deze heeft Hij onder de macht van Zijn schepsel gesteld. Maar ook hier is opstand uitgebroken en trof een gericht. De aarde werd woest en ledig. Nu werd Adam geschapen, o.m. om op de aarde de heerschappij te verkrijgen. *“En God zeide: Laat ons mensen maken (Hebr.: Laat ons Adam maken,*

d.i. de soort, mens) dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels (der hemelen) en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.“

“En over de gehele aarde”. Hierin ligt uitgedrukt, dat de mens het koningschap zou hebben over de aarde, over al haar gewesten en gebieden. Dit zou echter niet zonder tegenstand geschieden. In vs. 28 wordt tot de geschapen mens gezegd: *“Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerpt ze.”* Hierin ligt een tegenstand opgesloten of althans een weerstand, de gedachte, dat iets niet geleidelijk gaat. Het Hebr. woord “kavash” komt nog in andere teksten voor; daaruit is de betekenis duidelijk op te maken. We geven al die teksten gerangschikt naar de Hebr. vormen, waarin zij staan.

“ONDERWERPEN”.

Zach. 9:15 *“... zij (de kinderen van Sion, vs. 13) zullen eten, nadat zij de slingerstenen (der Grieken, vs. 13) zullen ten onder gebracht hebben”*.

2 Kron. 28:10 *“Daartoe gedenkt gij (de kinderen Israëls, vs. 8) nu de kinderen van Juda en Jeruzalem u tot slaven en slavinnen te onderwerpen”*.

Esther 7:8: *“Zou hij (Haman) ook wel de koningin (Esther) verkrachten?”*

Jer. 34:11 *“Maar zij (de vorsten van Juda) keerden daarna wederom en deden de knechten en maagden wederkomen, die zij hadden laten vrij gaan en brachten ze ten onder tot knechten en tot maagden.”* (Zie ook vs. 16.

Mich. 7 : 19. *“Hij zal Zich onzer weder ontfermen. Hij zal onze ongerechtigheden dempen.”*

Neh. 5 : 5a *“... zie, wij onderwerpen onze zonen en onze dochteren tot dienstknechten”*.

Zie ook vs. 5 b.

Num. 32 : 32 *“... en het land voor het aangezicht des Heeren ten onder gebracht zij”*.

Zie ook vs. 29, Joz. 28 : 1 en 1 Kron. 22 : 18.

2 Sam. 8:11 *“... het zilver en het goud ... van alle heidenen, die hij (David) onderworpen had”*.

Men ziet uit deze reeks, dat het Hebr. woord in het algemeen betekent: brengen onder de heerschappij, de macht van, wat als regel tegen- of weerstand insluit.

Adam moest de aarde onderwerpen, heerschappij erover krijgen, de tegen- of weerstand breken, in macht der aarde tegenmacht overtreffen. Adam: moest een strijd voeren of tegenstand zien te overwinnen van de aarde. Welke die was, is in Gen. niet te vinden, maar kan uit de andere teksten mogelijk afgeleid worden. In al die teksten is feitelijk sprake van twee redelijk-zedelijke partijen, van twee elkaar bestrijdende bewuste machten, hetzij dat Israël dat is tegen de vijanden, hetzij dat Israël tegen Israël strijdt, hetzij dat Israëls sociale klassen strijd voeren. In Micha 7:19 wordt gesproken van het de ongerechtigheden dempen, maar ligt hierin feitelijk niet opgesloten een Godsworsteling met de mensen als dragers der ongerechtigheden? Gen. 1:28, in het licht der overige teksten bezien, voert tot de gedachte, dat Adam stond tegenover een andere redelijk-zedelijke macht, die hij onderwerpen moest.

DE ZONEN GODS.

Welke dat was? Wij vermoeden de zonen Gods, Gen. 6:2, de engelen, die hun woonstede verlaten hebben, Jud. 6, de zondigende engelen van 2 Petr. 2:4, de geesten (d.i. geestelijke wezens), die eertijds ongehoorzaam waren, 1 Petr. 3:20. Zij hadden een inval gedaan in die aarde. Adam moest ze verdrijven, althans die aarde onderwerpen

Men neemt veelal aan, dat die inval der zonen Gods in de dagen van Noach plaats had. Dit nu leert de Schrift niet. Wel het tegendeel. Laat ons slechts zien.

1 Petr. 3:20 zegt, dat ze in de dagen van Noach ongehoorzaam waren. Hieruit volgt zijdelings, dat ze er voor die dagen al waren. Dat wordt rechtstreeks bevestigd door Gen. 6:1 grondtekst: *“En het geschiedde als Adam (niet: de mensen Hebr. Ha Adam, dè Adam) en hun n.l. Adam en Eva, dochters geboren werden, dat Gods zonen de dochters van Adam. (niet der mensen, maar van dè Adam) aanzagen, dat zij schoon waren en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkoren hadden.”* En vs. 4-stelt dit boven allen twijfel vast: In die dagen waren er reuzen op de aarde ... dezen zijn de geweldigen, die *van de eeuw af* (Hebr. van olam) geweest zijn. Waar met Adam een nieuwe olam, een nieuwe aïoon, een nieuw wereldtijdperk begon, de oude wereld, zoals Petrus zegt, en Gen. 6 leert, dat de reuzen, voortgekomen uit de vermenging van engel en mens, vanaf de eeuw geweest zijn, d.i. van af de eerste tijden en zij niet eerst in de laatste tijden kwamen, daar is een en ander o.i. aanwijzing genoeg om vast te stellen, dat reeds bij Adams schepping de aarde in bezit was genomen door engelen, die hun woonstede, hun heerlijkheidsfeer verlaten hadden en zodra er dochteren van Adam waren, zich met die inlieten. Gen. 6:1, 2 is onjuist vertaald; er moet staan Adam, niet mensen. En hij die daaraan mocht twijfelen zij gewezen op Gen. 6:3 Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met of ook wel : blijven in Adam, dewijl hij ook vlees is. Wat moet dat woordje: ook er bij als Adam niet bedoeld was. Wie was dan nog meer vlees buiten de mensen, als we het moeten lezen volgens de S.V. De mens was ook vlees. Wie dan nog meer. Lezen we echter: Adam, dan is alles duidelijk. Mijn geest zal niet in eeuwigheid, d.i. de hele aïoon door in Adam blijven, hij moge dan de eerste mens zijn, hij is niet meer dan de anderen, hij is ook vlees. Zijn jaren zullen zijn 120 jaar. Dit werd dus gezegd, toen Adam 810 jaar oud was. Adams boosheid was toen menigvuldig op de aarde en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos. Hier vindt men Adams neergang en is hij type geworden van de mens der zonde.

Keren we nu na deze uitweiding terug tot Gods opdracht aan Adam, het onderwerpen van en het heerschappij voeren over de aarde. In deze opdracht ligt zijn koningsbestemming besloten. God wil Adam hier maken tot “erfgenaam” der wereld. Het woord erfgenaam is een minder juiste overzetting. Beter is: bezitnemen, wat dezelfde gedachte weergeeft als het onderwerpen van Gen. 1:28.

HET KONINKRIJK GODS.

God wilde Zijn koninkrijk op aarde stichten, het rijk, waarin Zijn wil volkomen gedaan werd. Daartoe schiep Hij Zich een zoon, Adam, de Zoon Gods (Luk. 3:38). Deze zoon was niet de gezondene, maar de uit de aarde geformeerde; de eerste mens is uit de aarde 1 Cor. 15:47. Niettemin wilde God zijn vermogens zo ontwikkelen, dat hij Gods opdracht kon vervullen. Zolang Adam Gods wil volbracht, was het Kon. Gods op aarde, in zijn persoon, God regeerde er door Adam.

ADAMS OPSTAND.

Adam zondigde echter, gaf verder aan Satan gehoor en werd daarmee opstandeling, rebel, revolutionair tegen God. Het koninkrijk Gods kon niet door hem komen, want de koning werd ondermijner van zijn troon, en verwierp Hem, Die hem tot die troon geroepen had. Evenals Israël later de Heere verwierp, deed Adam dat toen hij zondigde, hij verbrak het ver-

bond, dat God met hem gemaakt had, Hos. 6:7 (indien dat de juiste lezing is) en verloor daarmee zijn koningschap. Van nu af was de zoon Gods de vijand Gods geworden, de strijder voor God de strijder tegen God, de oprichter van het rijk de samen spanner tegen het rijk.

HET ZAAD.

Wat zal God nu doen. Zal Hij de koning wegnemen en een ander scheppen. Hij kan dit. Hij heeft macht te doden even zoo goed als Hij kon scheppen. Hier staan we voor een conflict. Naar Zijn recht moet de rebel sterven, maar naar Zijn barmhartigheid en liefde moet hij leven. Wat doet God nu? Hij slaat een hogere weg in. Het koningschap is verloren, de oprichting van het rijk Gods moet uitgesteld worden, maar nochtans zal de mens tot zijn roeping en opdracht komen. Gods eer duldt niet, dat Hij zou terug keren op Zijn schreden en de schepping van de mens ongedaan zou maken. Dan had God Zijn doel gemist, dus gezondigd, (zonde is doelmissing). Als dan de mens niet kan en wil, dan zal de Zoon des mensen het doen, God neemt de een weg om de ander te stellen. En in de z.g. moeder belofte ligt in omsluisde taal de belofte vervat voor Hem, Die als het Zaad des mensen eenmaal hem, die de opperleiding in alles gehad heeft, de kop zal vermorzelen nadat deze Hem de verzenen heeft vermorzeld. God zal Zijn rijk *op aarde* ondanks Adams zonde en verleiding, toch oprichten.

OP WELKE AARDE.

Hier komt de vraag naar voren: Op welke aarde. Wie alles door denkt, zal zeggen: Op een soortgelijke aarde als de eerste. Immers de laatste Adam moet doen wat de eerste naliet. Adam moest de aarde die toen was, onderwerpen, en over de aarde regeren. Christus als Zoon des mensen moet Adams werk doen, dus eveneens de aarde onderwerpen. Christus vervangt Adam dus moet Hij zijn werk doen. Als Christus de heerschappij krijgt op een nieuwe en heerlijke aarde, dan neemt Hij Adams taak niet over, dan is Hij niet de Zoon des mensen die in diens rechten en plichten intreedt.

Men zie dat wel in. Hierin ligt in beginsel het inzicht in het koningschap van Christus. Zegt men: Hij richt het koninkrijk op, op een van alle tegenstand gezuiverde aarde, dan treedt hij niet op als Adams vervanger en heeft God dit deel van de opdracht aan de mens laten vallen. Ziet men echter dat Christus doen zal, wat Adam had moeten doen, *de aarde onderwerpen*, daarover heerschappij hebben, dan komt de zaak anders te staan en volgt daaruit, dat Christus Koning moet zijn over de gehele gevallen nog niet opgerichte aarde.

NOG NIET.

Men zegge niet: Dat is Hij al, want Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde. Zeker, we stemmen dat volmondig toe. Maar tussen het de macht geven en het die uitoefenen, is verschil. Christus als de welgeboren Man is wel weg gereisd om het koninkrijk te ontvangen en heeft het reeds ontvangen, maar in het koninkrijk is Hij nog niet wedergekeerd. Hij is er nog niet gehuldigd, Hij zit nog niet op de troon Zijner heerlijkheid Mt. 25:31. Hij is nog in des Vaders troon. Heb. 2:8 en 9 is hierin beslissend. **“Doch nu zien wij nog niet, dat Hem alle dingen onderworpen zijn”**. Zeker, we geloven, dat Hem alle macht, daartoe gegeven is, maar wij zien nog niet, dat de onderwerping zelfs maar begonnen is. Die kan niet plaats hebben voor Hij *op aarde*, wedergekomen is. Hij is afgereisd van de aarde, Hij moet wederkomen tot en op de aarde. En het is eerst bij het schallen van de zevende bazuin, dat er grote stemmen zullen geschieden: **“Het koninkrijk (niet: de koninkrijken) der wereld is geworden onzes Heeren en van Zijn Christus.”** Op. 11:15. En niemand heeft nog ooit dit Christus' koningsstoel inleidende bazuingeklank vernomen.

Voorwaardelijke en Onvoorwaardelijke Verbonden

De verbonden met Abraham en het Nieuwe Verbond zijn voorbeelden van wat men noemt: “onvoorwaardelijke verbonden”. Het Oude Verbond was daarentegen “voorwaardelijk”. Men weet dat het Oude Verbond niet verward moet worden met de Wet, die aan Mozes gegeven

werd. Deze is Gods geopenbaarde wil voor Israël en moet (en kan) alleen door dat Volk gevolgd worden als het in zijn land is. Wat niet belet dat alle mensen te allen tijde moeten voldoen aan de kern der Wet: onze naaste liefhebben als onszelf. Het Oude Verbond vraagt het onderhouden van de Wet, zonder daartoe het middel te geven: de genade. Israël aanvaardde dat Verbond zonder de genade, in onbedachtzaamheid en meende die Wet in eigen kracht te kunnen volgen. De zegening (het Koninkrijk en het eeuwige leven op aarde) hing af van het volbrengen der Wet. Het was dus in die zin een voorwaardelijk of werkverbond.

Daar tegenover staat nu het Nieuwe Verbond, dat ook met Israël gesloten wordt (Jer. 31 : 31). Door hun gedachte, dat ze alles konden doen wat de Heere zei, waren ze onder de vloek der Wet, in slavernij gekomen. In het N. V. zou de wet in hun hart geschreven worden (Jer. 31 : 33), ze zouden vermaak hebben in de Wet Gods (Rom. 7 :22; Ps. 119). Ze moesten natuurlijk nog steeds Gods wil volbrengen, dus de Wet volgen. Doch nu moesten ze dat niet meer trachten te doen in eigen kracht, maar ze konden het nu doen door genade, in Gods kracht. Al was het O.V. nu te niet, de Wet bleef en het N.V. gaf de mogelijkheid aan de eisen der Wet te voldoen.

Wie werkt dan eigenlijk in het geval van een onvoorwaardelijk verbond? God Zelf. Door de gelovige heen. En dan zien we duidelijk, waarom zulk een verbond zeker tot zijn recht moet komen. God Zelf vervult het.

Toen God de Wet aan Israël gaf, heeft Hij hun nooit gevraagd die Wet in eigen kracht te vervullen. Van den beginne hadden ze Zijn genade moeten inroepen en alzo aan Zijn wil moeten voldoen. Nu ze het niet deden, moesten ze, daar ze een zekere mate vrijheid bezaten, door ondervinding leren dat ze uit zich zelf Gods wil niet konden doen, dat ze werkelijk zondaars waren en genade nodig hadden. Zo zou de Wet hen dan tot Christus brengen.

Wat men dus een “onvoorwaardelijk” verbond noemt, is dat er een die door God Zelf vervuld wordt en deze vervulling is dus zeker en volledig. Maar die uitdrukking heeft menig gelovige in de war gebracht. Men heeft b.v. gezegd: Christus heeft de Wet in mijn plaats volbracht, dus behoef ik ze niet meer te volgen. Hier nu is verwarring. Wij, gelovigen uit de Volken, hebben nooit de Wet, aan Mozes gegeven, moeten houden. Niet omdat Christus ze voor ons volkomen volbracht heeft, maar omdat ze nooit aan ons gericht was. Wel verlangt God vele dingen van ons en onder meer wat ook de basis der Wet was: onze naaste liefhebben, maar daarom nog niet het overige dat speciaal van Israël verlangd werd. En wie toestemt, dat we ook onze naaste moeten liefhebben, zal toch niet beweren dat we dat nu eigenlijk niet meer zelf moeten doen omdat Christus het volbracht heeft? Meer nog, als Israël terug is in zijn land moet het ook weer zelf de gehele Wet volbrengen, zelfs in het Koninkrijk. Het woord “plaatsvervanging” heeft ook hier de verwarring gesticht. Men vervange daarom de gedachte van plaatsvervanging door die van gemeenschap. Christus volbrengt Gods wil en de gelovigen, die met Hem in gemeenschap staan kunnen aldus, door die gemeenschap, ook Gods wil volbrengen. Zij worden er niet van ontslagen, doch kunnen het nu doen, niet in eigen kracht, maar in Gods kracht. Ze krijgen wat aan het O.V. ontbrak: de genade.

God volbrengt het en daarom is het zeker en volledig. Doch ook de mens moet het volbrengen, door Gods inwerking, in gemeenschap met Christus.

Als we dan van een onvoorwaardelijk verbond spreken, versta men hieronder niet een verbond waaraan wij, zonder voorwaarde, deel aan hebben. Waar wel een verbond, dat zonder voorwaarde door God Zelf, zal vervuld worden, dus absoluut zeker is. Wil nu de mens deel hebben aan dat verbond en wat het uitwerkt, dan is er wel degelijk aan een voorwaarde te voldoen, namelijk : gemeenschap met God.

Christus heeft het N.V met Israël met Zijn bloed verzegeld. Het is in en door Hem vervuld. De mens had daartoe aan geen enkele voorwaarde te voldoen. Maar de Jood heeft wel een voorwaarde te vervullen om er zelf deel aan te hebben: geloof en bekering.

Zo zijn al de Abrahamietische verbonden door Christus vervuld zonder voorwaarde. God heeft Zijn belofte aan het Zaad gehouden, en dat Zaad is Christus. De mens was er hier ook voor niets tussen. Maar wil de mens er deel aan hebben, dan moet hij in gemeenschap komen met het Zaad. Ook hier is er weer aan een voorwaarde te voldoen. Niet om de belofte te verwezenlijken, maar om er zelf deel aan te hebben. De belofte was niet aan “de zaden” (Gal. 3:16), aan vele afzonderlijk staande mensen, maar aan “Een”, Christus. Wie met dat Zaad in geloofsgemeenschap staat, heeft ook deel aan de belofte.

Steeds komt God de mens tegemoet. Hij stelt hem in staat te doen wat Hij van hem verlangt. Hij schikt alles opdat hij nooit op zichzelf behoefte te steunen, maar alleen op Hem. Christus sterft voor allen. God verzoent de wereld. Dat is onvoorwaardelijk. Maar nu vraagt Hij ons gebruik te maken van Zijn genade, men moet nu *met* Christus sterven, men moet zich *laten* verzoenen. Dat is bezit nemen, door het geloof, van wat God bereid heeft en dus voorwaardelijk.

God vraagt nooit het onmogelijke. Zelfs als Hij de Wet geeft en vraagt ze te houden, is het Zijn bedoeling niet, dat dit geschiedt in eigen kracht, wat onmogelijk zou zijn. Hij geeft steeds het middel om te doen wat Hij vraagt en wil men dat middel niet, dan zal Hij de mens door ondervinding laten zien, dat hij zonder dat bepaalde middel niet kan. Heel de Schrift geeft daarvan voorbeelden. In het bijzonder in Israël.

We klagen over onze kinderen omdat ze niet naar goede raad luisteren, doch telkens weer door ondervinding en schade tot meerdere wijsheid moeten komen. Maar zullen we zelf niet eens wat beter gaan letten op wat God van ons verlangt en op de wijze waarop we dat verlangde kunnen volbrengen? Vooreerst willen we vaak niet op Gods wil acht geven. En willen we dat wel, dan is het nog telkens in eigen kracht, op onze manier. Waarom toch allerlei bittere ondervinding tegemoet gaan en God Zelf niet laten werken door ons? Laat ons dan ten volle afstand doen van onszelf en Gods genade ten volle aanvaarden. Men weet dat het einddoel is: God alles in allen. In beginsel moet dat hier reeds geleerd worden. En wel door ons zelf op te geven en uit te werken wat Hij inwerkt (Fil. 2 : 12, 13).

UIT DE SCHRIFTEN

Deel IX

N° 10

Oct. 1934

Het Koninkrijk Gods en het Koninkrijk der Hemelen

(Vervolg)

VAN ADAM TOT NOACH.

Door Adams feilen en falen kan het Koninkrijk Gods geen voortgang hebben. Van nu af worden de kinderen des koninkrijks, zij, die het in geloof tegemoet zien verdrukt. Daar is een Abel, die gedood wordt omdat zijn werken goed zijn, daar is een Lamech, die treurt over het werk van 's mensen hand, daar is een Noach, die nog alleen maar rechtvaardig was, d.i. onbezoedeld onder zijn tijdgenoten.

En daartegenover staan nu de reuzen, het mengprodukt van engel en mens, de geweldigen, die de aarde *voor zich* opeisen. Zij bezitten de aarde, zij voeren er heerschappij. Maar niet in gerechtigheid. En het Kon. Gods is gerechtigheid, vrijheid, vrede. God laat de gevolgen zien van Adams mislukking. Ze zijn hard en bitter. En de vromen der oude wereld zitten of treurend neer, of profeteren, dat de Heere zal komen met Zijn vele duizenden heiligen om gericht te houden tegen allen en te straffen alle goddelozen vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem; gesproken hebben, Jud.:14.

In de oude wereld zien we geen Kon. Gods op aarde. Het uitgangspunt, de hof van Eden verdwijnt met de vloed en het schijnt alsof al Gods werk tevergeefs is. De kinderen des Koninkrijks worden verdrukt en de goddelozen nemen toe in macht,

DRIEERLEI GROEP.

In de oude wereld zien we drieërlei groep. Daar zijn er, die met God wandelen. Type Henoeh. Zij zijn de wedergeborenen en gerechtvaardigden van die aioon Zij zijn uit God geboren en voorbestemd tot onderdanen en ook leidslieden van het toekomstige koninkrijk. Een bepaald middelpunt op aarde hebben zij buiten hun familiegroep niet.

Tegenover hen staan zij, die uit de Duivel zijn, zoals Kaïn. Satan bootst God na in Zijn wedergeboorte en maakt velen uit de mensen tot duivelskinderen, die vijandig en moordend staan tegenover de Godskinderen. 1 Joh. 3:11, 12.

En tussen die beide is een Adamsgroep, een neutrale middenstof, die her en derwaarts gedreven wordt door vrees. De reuzen en geweldigen verdrücken hen, doch vervolgd te worden om der gerechtigheid wil, willen zij ook niet. Onder hen werkt Satan bezoedelend in, zodat ten slotte alleen Noachs gezin nog ongerept van spiritistische invloed staat en de ganse aarde zijn weg verdorven heeft.

Boven deze groepen staat in geweld de groep der reuzen, die een mengras zijn van engel-mens. Zij beheersen de wereld naar de lichamelijke krachtzijde. Alleen het geloof kan over hen triomferen en een Henoeh en een Noach treden op als predikers van oordeel en gerechtigheid. Eindelijk grijpt God in en doet de aioon eindigen in de vloed, het bezoedelde mensen en het onzure mengras verdoende, de weinige getrouwen wegrappende voor de dag des kwaads of bewarende in de ark.

HET NOACHIETISCH VERBOND.

Na de vloed ontvangt Noach een zegen, die veel overeenkomst heeft met die, aan Adam gegeven, doch één ding mist. Men zie slechts:

Gen. 1.	Gen. 9.
Weest vruchtbaar.	Zijt vruchtbaar.
Vermenigvuldigt.	Vermenigvuldigt.
Vervult de aarde.	Vervult de aarde.
<i>Onderwerp ze.</i>	
Hebt heerschappij over de dieren	Vrees en verschrikking over de dieren

Van een onderwerpen van de aarde lezen we niets in het Noachietisch verbond. Dit is merkwaardig. Het koningschap over de aarde is voor de Noachietische mensheid niet weggelegd. Dat wordt de mens thans niet opgedragen. Hiermee zijn alle wereldveroveraars geoordeeld. Zij gaan in tegen het door God opgerichte verbond. Dat doet ook Rome dat het koningschap over de gehele aarde opeist, is het dan niet in staatkundige, dan toch in zedelijke zin.

Achteraf blijkt, wat Gods voornemen was. De mensheid kon die heerschappij niet dragen. Waar Adam; het verzondigde, kan de mensheid het niet herwinnen. God moet een bijzondere weg inslaan om het koninkrijk op aarde op te richten.

BABEL.

Met Noach was een nieuwe aïoon, de tegenwoordige wereldgang, begonnen, “deze eeuw”, Lk. 20:34, 35, Mt. 12:32. Uit zijn drie zonen ontstaan de 70 huisgezinnen, Gen. 11:32 (14 uit Jafeth, 30 uit Cham, 26 uit Sem, de geslachten des aardrijks), waarin de volkeren der wereld hun oorsprong vinden.

Lijnrecht in strijd met Gods bevel om de aarde te vervullen, willen zij in Babel een wereldstad en wereldrijk stichten onder leiding van Nimrod. Hiermee matigen zij zich het koningschap aan, dat God voorbehouden had. Zij zijn weerspanning voor God. Nimrod betekent dan ook: Laat ons weerspanning zijn of: Weerbarstige, weerspanning. Uit deze naam blijkt, dat de geslachten des aardrijks welbewust tegen God ingingen. Zij kenden God, maar verheerlijkten en dankten Hem niet, maar werden verijdeld in hun overleggingen, Rom. 1:21. Hun onverstandig hart werd verduisterd. Zij keren God de rug toe. Daarom geeft God hen over in de begeerlijkheden hunner harten, 1:26.

Babel is een geweldige crisis in de historie der mensheid. Deze gaat tegen God in en als Hij haar haar zin niet geeft, keert zij zich van Hem af. Vandaar dat God ze nu laat wandelen in het goeddunken van hun verdwaasd hart. Het gevolg is een voortgezette verduistering in het verstand, door de onwetendheid, door de verharding van hun hart, Ef. 4:18.

Nimrod, de geweldige jager voor het aangezicht des Heeren, die een rijk op aarde wil oprichten, is de eerste voorloper van de Antichristus, die dat nog eenmaal in de eindtijd zal doen. God heeft Zich de oprichting van het Koninkrijk voorbehouden. Om te verhinderen, dat de mens nogmaals voorbarig en overijld een poging daartoe onderneemt, verwart hij de talen der volken en verstroot hen over de aarde.

Nu is er ruimte voor Zijn weg. Waar niet de mens, maar Zijn Zoon de heerschappij zal verkrijgen, ligt daarin mede opgesloten, dat God een afzondering daar moet stellen. De Zoon des mensen draagt wel de hele mensheid in Zich, maar is er nochtans van onderscheiden. Hij zal in die mensheid staan, maar er niet in op- of ondergaan. Zo eist dan ook Zijn voortbrenging

een afgezonderd deel dier mensheid, mede als type van Zijn afzondering.

ABRAMS ROEPING.

Met Abrams roeping slaat God de weg der afzondering in, van het particuliere, dat reeds in de moederbelofte vervat ligt. Abrams roeping is dan ook een grote gebeurtenis op de weg naar de oprichting van het koninkrijk. De betekenis van zijn roeping moet goed in het oog gehouden worden. Gods plan is het koningschap en het koninkrijk over de aarde. Daar gaat Hij geen duimbreed van af. Het Koninkrijk zal er komen. En wel in de lijn, zoals het door Adam had moeten komen: Vanuit een bepaald centrum en zich dan uitbreidend over het rond der aarde. Dat plan geeft God niet op, daarvoor is Hij God. In Babel wilde de mens het van uit zijn centrum oprichten. Dat was Gods centrum niet. Noch ook was het Gods wil, dat de mens het. zou oprichten. Hij had daartoe het recht niet meer.

Aan Abram begint God de belofte te geven, dat Hij het zal oprichten in Zijn lijn. Hij zal beginnen uit zeker standpunt en van daar uit zal het komen over de gehele aarde. Het Koninkrijk zal de gehele aarde onderwerpen. God laat niet varen, wat Hij voorgenomen heeft. Ondanks de zonde, de doelmissing, zal Hij tot Zijn oogmerk komen.

DE BELOFTEN

God roept Abram uit Ur der Chaldeën. Niet daar, dicht bij Babel, begint het Koninkrijk. Abram moet gaan naar het land, dat God hem wijzen zal, Hand. 7:3, Gen. 12:1. Abram gaat uit en komt eindelijk, na een oponthoud te Haran, in Kanaän aan. God heeft hem de belofte gegeven, dat Hij hem tot een groot volk zal maken en in hem alle geslachten des aardrijks zuilen gezegend worden. Hierin ligt mede de wereldheerschappij besloten. Niet Nimrod, maar Abram zal de leider der volken zijn. Niet de Weerspannige, maar de Verheven vader zal de volken ten zegen zijn.

Na zijn terugkeer uit Egypte en zijn scheiding van Lot, hoort hij het tweede woord der belofte: Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven en uw zaad tot in eeuwigheid (Hebr. de duur der eeuw) Gen 13:15. In dit woord ligt de oprichting van het Koninkrijk voor goed vast. Het begint bij het land, aan Abram en zijn zaad tot in eeuwigheid beloofd. Hij zal tot een groot volk worden, zijn zaad zal zijn als het stof der aarde, ontelbaar.

Men lette wel op wat er staat. God belooft aan *Abram* en aan zijn zaad het land Kanaän tot in eeuwigheid. *Hij* zal het hem geven.

Gemengde Gesprekken

5.

F. — Mag ik u iets vragen? Ik heb met belangstelling uw gesprekken gevolgd en wat u hebt gezegd over het willen geloven. Er is voor mij een grote moeilijkheid, die vrees ik, onoverkomelijk is en mij belet heeft mijn toevlucht tot God te nemen. Ik meen dat werkelijk te wensen maar niet te kunnen.

X. — Voor hen, die wat over deze zaken hebben nagedacht, kan men wat verder in het onderwerp dringen. Ik sprak in het algemeen over geloof in God. Hier moet men nog onderscheiden. Er is een geloof dat Hem nauwelijks bereikt en in Hem vooral de Schepper ziet en er is een geloof in God, dat verder reikt. Hij die, zoals de Schrift zegt, opnieuw geboren is, ziet in Hem méér dan de Schepper. Hij staat tegenover God als een kind tot zijn vader. U vindt deze gedachte ontwikkeld in het boek “De Weg der Behoudenis”.

Nu meen ik u genoeg te kennen om te mogen geloven dat u wel in God als Schepper

wilt geloven en ook werkelijk gelooft, maar allerlei zaken in u beletten in Hem als Vader te geloven. U zult wel geneigd zijn u tot Hem te keren als Beginsel van alle dingen, maar niet als een Wezen dat u liefheeft. Het eerste wilt u en kunt u, het tweede wilt u niet en kunt u niet. Het is echter ook mogelijk, dat u in de grond van de zaak toch wel wilt geloven in een liefhebbende God, doch tijdelijk door uw omgeving te-gengehouden wordt wegens schijnbare moeilijkheden die men u in de weg gelegd heeft. Het beste is dan de zaak ernstig te bespreken en uw vraag te onderzoeken.

- F. — Ik verzeker u, dat ik een oplossing zou wensen. Die dingen nemen mij reeds een hele tijd in beslag en ik heb tot nu toe geen bevredigend antwoord kunnen krijgen.
- X. — Wilt u in enige woorden uw moeilijkheden samenvatten?
- F. — Ziehier : een ware God moet heilig zijn. Hij kan geen zwakheid, geen ongerechtigheid, geen kwaad, geen zonde toelaten. Maar hoe zou ik mij dan tot Hem durven wenden? Ik voel me klein en schuldig voor Hem en daarom kan er geen gemeenschap met Hem zijn of Hij houdt op God te zijn. En toch! De ware God moet ook een God van liefde zijn en liefde vergeeft. In het kort: God moet me beiden: verwerpen en aannemen, wil Hij God zijn. U ziet de onmogelijkheid dit op te lossen.
- X.— U hebt gezegd “onmogelijkheid”. Hier zit de oplossing : God kan ook het onmogelijke, d.w.z. hetgeen voor ons onmogelijk is of schijnt.
- F. — Die opmerking doet me reeds inzien waar mijn grondfout ligt. Ik heb God willen uitleggen door middel van gedachten, die slechts gelden voor de menselijke sfeer. God is er echter ver boven verheven en wat onmogelijk is bij ons, is mogelijk bij Hem. Ik dank u voor die hulp, maar als u de zaak nog nader wil uiteenzetten, zal ik dat zeer op prijs stellen.
- X. — Ik zal u trachten te helpen, maar zal waarschijnlijk alleen kunnen verstaan worden door hem, die reeds opnieuw, dat is uit de geest, geboren is. De oplossing van het vraagstuk ligt vast in Jezus Christus.
- F. — Jezus zou dus méér zijn dan een martelaar voor een goede zaak en dan een voorbeeld voor ons?
- X. — Men mag Gods gerechtigheid niet opofferen aan Zijn liefde, noch het omgekeerde. Beide moeten onaangetast blijven bestaan. Voor wat de mens betreft zou Gods gerechtigheid noodzakelijk tot gevolg hebben, dat hij moet sterven. Daartegenover vraagt Gods liefde, dat hij zou leven. Het vraagstuk is dus: hoe kan de zondige mens sterven en toch leven?
- F. — Nu u dit zegt, begin ik de oplossing beter te begrijpen. God zendt Zijn Zoon tot ons in de vorm van een dienstknecht. Gods Beeld wordt mens. Hij kan het oordeel dragen en na Zijn sterven levendgemaakt worden. Aan de gerechtigheid is voldaan en de liefde heeft nu een open weg.
- X. — Dat is grotendeels waar, maar nu is de vraag of aan de gerechtigheid voldaan is als een mens sterft in de plaats van een ander. Al heeft Gods oordeel nu Jezus Christus getroffen, daarom zijn we nog niet persoonlijk gerechtvaardigd.
- F. — De meeste rechtzinnigen leggen toch de nadruk op het plaatsvervangend sterven van Christus? Ik heb die bloedtheologie nooit kunnen aannemen, doch begin nu toch te denken dat ze ten slotte juist hebben gezien.
- X. — Denk toch niet, dat ik iets wil af nemen van de noodzakelijkheid en waarde van Christus' bloed. In zoverre zijn ze zeker Schriftuurlijk. Maar daarom is de nadruk op het plaatsvervangen nog niet gerechtvaardigd. Als reactie tegen de gedachte, dat we in Christus alleen een voorbeeld hebben, kan men het enigszins verontschuldigen. Toch

heeft het op zijn beurt veel onheil gesticht, want het werd een zwakke plek in het Christendom. Het gaf aanleiding tot twijfel, ongeloof en erger.

- P. — Maar ik heb velen toch horen zeggen, dat de Schrift het plaatsvervangend sterven telkens en telkens op de voorgrond brengt. Als men Gods woord werkelijk als geheel ingegeven aanvaardt, zoals u dat doet, moet men dan niet noodzakelijk tot het begrip van plaatsvervanging komen?
- X. — Ik zal deze zaak hier niet uitvoerig behandelen, doch u slechts verwijzen naar het boek “De Weg der Behoudenis”. U kunt daar zien, dat de Griekse tekst nooit zegt dat de Heere in onze plaats geleden heeft en gestorven is. Steeds wordt er gezegd, dat het **VOOR** ons is.
- P. — Dan begrijp ik er niets meer van. Was mijn vroegere opvatting, dat Christus maar een voorbeeld voor ons was, dan toch juist? Maar dan ben ik verloren, want ik zie nu in, dat ik niet naar dat voorbeeld kan handelen.
- X. — De algemene gedachte van plaatsvervanging is juist in de zin, dat Hij iets deed wat wij niet konden doen. De hoofdgedachte moet echter zijn : gemeenschap met Hem. Door het geloof in Christus is er een band gelegd, geschiedt er een werk Gods in ons, kunnen we *met* Hem sterven. Zo heeft dan de mens persoonlijk deel aan het oordeel dat de Zoon trof. Hij stierf dus niet in onze plaats, maar wel voor ons, en na geloof in Hem sterven we met Hem. Zo ziet u de oplossing van het onmogelijke : gerechtigheid en liefde worden beide strikt gehandhaafd. God ziet geen zonde door de vingers, de straf trof Christus in haar gehele vreselijke werkelijkheid. Zo is de verzoening mogelijk. Zij, die reeds wedergeboren zijn, kunnen zich nu laten verzoenen door in Christus te geloven. Dan hebben ze in de geest deel aan het oordeel. Christus stierf wel voor alle mensen, maar alle mensen hebben daarom nog geen deel aan Zijn sterven en zijn dus nog niet gerechtvaardigd “in Christus”.
- P. — Zo heb ik het nog nooit gezien. God bewijst Zijn liefde door het zenden van Zijn Zoon. De Zoon bewijst Zijn getrouwheid door voor de mensen te sterven. Nu verwacht God van de wedergeborenen dat ze in Christus geloven en alzo door die geloofs-gemeenschap gerechtvaardigd worden en niet langer zondaars zijn. Alles komt tot zijn recht. Laat ons God verheerlijken. Nu geloof ik in God als Vader en daarbij in Zijn Zoon.

Het Lijden van Christus

De oplossing van het grote vraagstuk, hoe God de zondaar kan redden en rechtvaardigen en toch rechtvaardig kan zijn en de schuldige geenszins voor onschuldig kan houden, ligt in de gemeenschap waarin de zondaar kan komen met de Heere Jezus Christus. Die gemeenschap begint bij de wedergeboorte, is nauwer bij het “zoonschap” en is volkomen in het Lichaam. Men moet die gemeenschap, zoals al het overige der Schrift, ernstig nemen, niet slechts als een “leer”, die maar uitwendig blijft. Die gemeenschap moet dan ook grote gevolgen in ons leven hebben. We willen hier slechts op één dezer wijzen: het lijden met Christus. Laat ons de drie sferen van gemeenschap, de drie trappen van de weg behoudenis, nagaan.

1. *De Wedergeboorte.*

De 12 Apostelen hadden (en zullen hebben) als bijzondere taak het brengen der goede boodschap der wedergeboorte door bekering tot God. In de aïoon der wedergeboorte zullen ze op twaalf tronen zitten en de twaalf stammen Israëls leiden, die als koninklijk priesters de volken tot de wedergeboorte zullen brengen. Toen Petrus zich tot de Joden der Verstrooiing richtte 1 Petr. 1:1), die wedergeboren waren (1 Petr. 1:23), schreef hij: **“Gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus”** (1 Petr. 4:13).

Sprak hij van het lijden van Christus aan het kruis? Neen, dat was voor onze zonde en daar kon niemand gemeenschap aan hebben. Dat maakt deel van Christus' volkomen werk, dat volbracht is. Christus lijdt niet meer voor de zonde. Maar nog wel om de mensen, en hier in het bijzonder voor de wedergeborenen. Het is hun lijden, maar het is ook het Zijne, want er is gemeenschap. Het is juist daarom, dat ze gesmaad en gelasterd worden. Ze zijn "welgelukkig", niet omdat ze lijden, maar om hun gemeenschap, want nu rust de heerlijke, Goddelijke Geest op hen (v. 14). Daar ze "van boven" geboren zijn, werkt inderdaad de Heilige Geest in hen.

2. *Het Zoonschap.*

Nadat Paulus in Rom. 7 de worstelingen van de wedergeborene beschreven heeft, gevangen door de wet der zonde (v. 23), kan hij in Rom. 8 spreken en juichen over de toestand van hen, die vrijgemaakt zijn van die wet (v. 2), door het sterven van Christus. Er is dan niet alleen een tijdelijke en gedeeltelijke inwerking van de Geest, maar nu kan Hij in hen *wonen*, d.i. er voortdurend in verblijven (v. 9 en 11). En dan voegt hij er bij: "**Want zovelen door den Geest Gods geleid worden, die zijn Zonen (niet slechts kinderen) Gods**" (v. 14). Zij hebben ontvangen een geest van zoonschap (v. 15). Maar dan komt hij onmiddellijk tot het "**met Hem lijden**" (v. 17). Maar wat er ook gebeure, **ze zijn méér dan overwinnaars** (v. 37). en **niets kan hen scheiden van de liefde Gods** (v. 38). Natuurlijk niet, want ze staan in nauwe gemeenschap met Hem in Wie Gods liefde geconcentreerd is.

Bij het zoonschap behoort het "nieuwe schepping" zijn, de rechtvaardigheid en de verzoening. Men is dan aan het oude mensdom gestorven (Rom. 6:6, 8; Gal. 2:20) en leeft nu met Christus (Gal. 2:20) in het nieuwe mensdom. Paulus spreekt als "zoon" tot de nieuwe schepselen (2 Cor. 5:17) alzo:

"Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons" (2 Cor. 1:5).

Maar de gemeenschap heeft dan ook tot gevolg, dat "door middel van" Christus de vertroosting overvloedig is. Paulus werd verdrukt ten bate van de andere "zonen" en zijn lijden was ook dat van Christus.

3. *Het Samenlichaam.*

Paulus leed ook verdrukking voor het Lichaam van Christus. "**Mijn verdrukkingen ten bate van u**" zegt hij in Ef. 3:13 en in Fil. 3:10 spreekt hij van de "**gemeenschap Zijns (Christus) lijdens**". Dus is het lijden ten bate van hen ook het lijden van Christus. Hij maakt dit verder duidelijk in Kol. 1:24:

"Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus voor Zijn Lichaam, hetwelk is de gemeente"

(In al de opgegeven teksten is "verdrukking" de vertaling van "thlipsis" en "lijden" die van "pathema." of een verwant woord.)

Ook hier is het niet het volbrachte werk aan het kruis, maar betreft het de voleinding van de gelovigen.

Als we dit alles overzien, en er misschien nog beter van bewust zijn dat Christus (en met Hem menig gelovige) nu nog voor ons lijdt, zullen we dan dat lijden niet zoeken te verminderen door daartoe zelf geen aanleiding te geven? Want waarom lijdt de Heere Jezus nu? Onder meer omdat wij niet naar onze positie wandelen. Voor we naar de misgrepen van anderen wijzen, laat ons dus eerst zelf eens doen wat, God van ons verwacht. En zien we naar anderen, dan zij het met de gezindheid, die in Christus is. Zo zullen we dan in de praktijk met Hem gemeenschap hebben... en ten bate van anderen lijden.

Het Koninkrijk Gods en Het Koninkrijk der Hemelen (vervolg)

HET KONINKRIJK DER HEMELN.

In de beloften van Gen. 12:2: *“Ik zal u tot een groot volk maken”* en 13:15: *“Al dit land, dat gij ziet zal Ik u en uw zaad geven tot in eeuwigheid”* wordt de aanvang gegeven van wat in de Evangeliën genoemd wordt: het K. d. H. Waar men de fout gemaakt heeft in de Evangeliën niet de voortzetting te zien van het in de Wet en de Profeten beloofde, waar men over het hoofd gezien heeft, dat Rom. 15:8 leert, dat Christus een Dienaar der Besnijdenis geworden is *opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaders*, heeft men gemeend, dat met het K.d.H. iets geheel anders bedoeld werd dan het rijk op aarde. Dat nu is niet zo. Achteraf beschouwd blijkt, dat reeds in Gen. 12 en zeker in Gen. 13 beloofd is, dat de Heere het zal oprichten. Het wordt van Boven uit, door God, van uit de hemelen opgericht. Het is het Koninkrijk der, d.i. van de Hemelen.

Dit kan niet anders, want wat de Eerste Adam; niet deed, doet de tweede. En Deze is uit de hemel, zegt 1 Cor. 15:46. Hij richt het rijk op van uit de hemelen, en daarom heet het: het K. d. H. Men zegge niet, dat Hij gezegd heeft: *Mijn koninkrijk is niet van deze wereld*. Dat zegt de S.V.; het Grieks heeft echter: *uit de wereld*, d.i. van beneden af opkomend. Het wordt van Boven uit, van de hemelen gevestigd. Op aarde.

KENMERKEN.

Het K. d. H. is het Kon., dat aan Israël zal worden opgericht. Het heeft de volgende kenmerken.

- 1° Het is een nationaal rijk. Het omspant niet alle volken, maar wordt opgericht aan één volk, het Grote Volk.
- 2° Het is een politiek rijk. Het zal tot alle andere Volken in een zekere betrekking staan. En wel deze, dat het het hoofd zal zijn van alle rijken. Het politieke centrum der wereld wordt Jeruzalem, de stad des groten Konings.
- 3° Het heeft tot grondgebied het gehele land Kanaän, zich uitstreckende van Nijl tot Eufraat, Gen. 15:18.
- 4° Eenmaal opgericht, is het een bestendig rijk, het zal zijn in de toekomstige eeuwen. Dan. 2:44 volgens grondtekst.
- 5° Het heeft tot Koning Christus, de Koning der Joden, de Koning Israëls, de Koning over het Huis Jakobs in de eionen. Daar zal Eén uit Jakob heersen.

Deze Ene blijkt Dezelfde te zijn, Die deze beloften deed. De rechtvaardige Spruit is *“de Heere onze gerechtigheid”*. Jer. 23:5, 6. De Heere is de Koning Israëls, Jes. 44:6. ‘Zie Joh. 1:50. Hij is de Eerste en de Laatste, Hij belooft en vervult, Jes. 44:6, Op. 1:8, 22:13 Jehovah-Jezus.

DE LOOP.

Wie dat inziet, zal verstaan, dat het bestendige Koninkrijk niet kon komen totdat de Koning Zelf verschenen was. Dat lag niet aan Gods zijde, maar was vanwege de zonde der mensen. Israëls historie is de historie van het onbestendige Koninkrijk, door handen van mensen geleid. Vandaar het feilen en falen, vandaar het in ellende neerliggen, vandaar de neergang. En indien de Heere niet telkens Zijn bewarende, oprichtende, sterkende en zegenende macht had gegeven om Israël voort te leiden, alles ware vergaan.

In het verval had Satan niet het minst de hand. Het was er hem alles om te doen het Koninkrijk te verhinderen. Voor de Vloed verhinderde hij reeds het Zaad te doen komen door de inval van de zonen Gods en de vermenging der twee soorten wezens: engelen en mensen. Na de Vloed wilde hij het rijk tegen houden door in Babel zijn rijk te vestigen. Maar in het bijzonder in Israëls historie is Zijn hand te zien. We willen dat nagaan.

Zodra Abram uit Ur uitgegaan is onder leiding van zijn vader Terah, komt, er oponthoud in Haran. Terah gaat niet verder en Abram blijft eveneens staan. Eerst na zijns vaders dood, moet de Heere hem in Kanaän overbrengen. Zie Gen. 11:31, Hand. 7:4 Vandaar de nieuwe belofte, Gen. 12:1-3 (voor "had gezegd" is: "zeide" te lezen). Inmiddels hebben de zonen Gods een nieuwe inval gedaan. Gen. 6:4 zegt, dat er in die dagen, n.l. van de aïoon vóór de Vloed, reuzen op aarde waren en ook *daarna*, dus na de Vloed. Deze waren geboren uit de vermenging van tweeërlei zaad. De verspieders zagen reuzen in Kanaän. Num. 13:33, de nakomelingen van deze tweede inval. Hierdoor wilde Satan de volken bezoedelen en Israël bevreesd maken. Vandaar was het mede ook, dat Israël de Kanaänietische volken moest, uitroeien.

Toen Abram in het land woonde, kwam er hongersnood en ging hij naar Egypte. Daar werd zijn vrouw hem ontnomen. De Heere greep in, anders was Zijn belofte onvervuld gebleven: Ik zal u tot een groot volk maken, in welke Sara mede begrepen was.

Daarna overstromen de vijanden het land. Mogelijk hoopte Satan, dat ook Abram weggevoerd of gedood zou worden. Het gelukte niet.

Daarna port hij Sara aan om Hagar aan Abram te geven en een mengbloed te krijgen, dat God niet wilde, want uit Sems lijn moest het zaad zijn. En zo is er meer in Abrams leven. Men zoekte dat zelf op.

Bij Izaäk maakt hij gebruik van de zwakheden des vleses en wil de zegen in handen spelen van een onheilige, waardoor Jakob het land moet verlaten.

Bij Jakob openbaart zich zijn tegenstand in de persoon van Laban, in de daden zijner zonen, in het verkopen van Jozef, in de bezoedeling van Juda, Gen. 38.

Dan komt er hongersnood, waardoor Jakobs Huis Kanaän moet verlaten.

Nu volgt de verdrukking in Egypte. Farao is er op uit Israël te vernietigen, de komst van het Zaad en de vervulling der belofte te verijdelen. Echter de Heere leeft. Hij bindt de strijd aan met Satan, die zich bedient van Farao. Het eind is een grote nederlaag voor de tegenstander.

In de woestijn drijft Satan Israël tot afgoderij, tot vrees, tot verzet. En ondanks dat alles brengt God Israël tot het land der vaderen.

Dan volgt de tijd der Richters, een tijd van vallen en opstaan, van verdrukking en bevrijding. Israël blijft.

In Saul meent het zijn koning gevonden te hebben. Doch ook deze valt uit, mede door Satans invloed.

Dan komt David. Ook deze wordt meer dan eens een prooi van Satans listen (Bathseba, Absalom, Volkstelling). Desondanks is hij de man naar Gods hart, aan wie God het Kon. bevestigt door hem te beloven, dat zijn huis bestendig zou zijn. ***Doch uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk tot in eeuwigheid voor uw aangezicht, uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid*** 2 Sam. 7:16. David kan niet anders dan daar ootmoedig voor danken. O.m. zegt hij: ***“Ja het worde waar en Uw naam worde groot gemaakt tot in eeuwigheid, dat men zegge: De Heere der heerscharen, de God Israëls, is Israëls God en het Huis Davids, Uws knechts, zij bestendig voor Uw aangezicht. Nu dan, het heeft U liefd te zegenen het Huis Uws knechts, dat het in eeuwigheid voor Uw aangezicht zij, want Gij, Heere, hebt het gezegend en het zal gezegend zijn”*** 1 Kron. 17: 24,27.

In Salomo's dagen komt het rijk tot grote luister, is er uitwendige rust en vrede. Maar toch geen bestendigheid. Satan grijpt Salomo in zijn zwak en hij wordt ten speelbal zijner vele vrouwen.

Na Salomo knot God de macht van Davids Huis in, het rijk wordt gesplitst en van nu af ontstaat er een scheiding, die nimmer is opgeheven.

Eindelijk wordt het rijk der 10 stammen weggevoerd en blijft nog het Tweestammenrijk over. Ook dan blijft de zonde doorgaan en ten slotte komt Nebukadnezar en neemt stad en tempel en troon weg en ligt geheel het volk vertreden. Satan kan triomferen. Zijn werk schijnt gelukt. Een ding echter is er nog, dat hem niet behagen kan: het Huis Davids is wel de troon, maar niet het bestaan kwijt, steeds zijn er nakomelingen. Echter: het ligt onder het oordeel Gods: Nimmer kan iemand uit Salomo's lijn meer op de troon zitten, want tot Chonia, Juda's koning is gezegd, dat hij geen meer zal hebben, die op de troon Davids zal zitten, Jer. 22:30. Satan, die het Koninklijke zaad had proberen te verdelen door Athalia, 2 Kron. 22:8-12 doch daarin faalde, die door Hiskia's ziekte een nieuwe kans had om de voortzetting van de lijn te verhinderen, daar deze geen zoon had, kan tevreden zijn, het koningschap is afgesneden.

In Babel zet hij echter zijn werkzaamheid voort. Hij verhindert Israëls terugkeer door bovenaardse tegenstand. Dan. 10:20. Later wil hij, als een deel teruggegaan is, de opbouw van stad en tempel verhinderen (Nehemia).

Ondanks alles zet God Zijn voornemen door. Israël moge dan voor het merendeel in den vreemde zijn blijven wonen, het teruggekeerde deel onder de heerschappij der wereldmachten blijven (Perzië, Griekenland, Rome), Hij zal een Rijsje doen voortkomen uit de *afgehouden tronk* van Isai en een scheut uit zijn wortelen doen vrucht dragen. Het Zaad zal komen en daarmee de Oprichter van het Koninkrijk op aarde.

En zo is geschied. Eindelijk werd de Koning der Joden geboren, Mt. 2:2 met Wie het Koninkrijk een nieuwe aanvang kon nemen.

Israëls positie in het O.T.

De idee van Calvijn en de andere Hervormers, dat de Gemeente *in de plaats* van Israël geko-

men is, een mening die toegepast is in het Adventisme, geeft blijk, dat men Israëls positie in het O.T. niet begrijpt. Men meent, dat Israël in het O.T. al een koninklijk priesterdom geweest is. Laat ons daar een en ander over mogen zeggen.

We lezen in Ex. 19:3-7: ***“En Mozes klom op tot God en de Heere riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het Huis Jakobs spreken en den kinderen Israëls verkondigen: Gijlieden hebt gezien wat Ik den Egyptenaren gedaan heb, hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijn stem, zult gehoorzamen en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn. En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn”...***

De vraag is: Heeft Israël deze taak volbracht? We zien daar niets van in het O.T. Nergens lezen we, dat Israël de Volken tot God geleid heeft. En dat toch is de taak van een priester. Dat Israël enige tijd, en dan nog maar zeer kort, het *koninkrijk* over de omliggende volken gehad heeft, moet toegestemd worden. Dat er van alle volken gekomen zijn om de wijsheid van Salomo te horen, is te vinden in 1 Kon. 4:34. Maar dat Israël uitgegaan is om Gods heil te boodschappen over de aarde, om *zendingsvolk* te zijn, om te vervullen: ***“Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschapt, die den vrede doet horen,”*** dat het evenals een Paulus het evangelie als een priester bediende om de offerande der Heidenen Gode aangenaam te maken, (Gr. Rom. 15:16) daar is geen spoor van. Integendeel, Gal. 3:23 zegt, dat Israël onder de wet in bewaring was gesteld en besloten was tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. De wet, in stede van Christus uit te doen dragen tot de volken, moest dienen om Israël zelf eerst tot Christus te leiden. De wet stelde onder bewaring. Ze was een “*pedagogos*”, een begeleider van de opgroeiende knapen tot de Meester. En voor dat Hij Zijn onderricht geëindigd had en Israël “de aanneming tot kinderen” had verkregen, d.i. het in een zoonverhouding verkregen had, of om het in Westerse taal om te zetten: geestelijk meerderjarig was geworden, kon het niet zijn in de dingen des Vaders en zelf niet als eerstgeboren Volkenzoon optreden om de andere Volkenkinderen tot de Vader te leiden. Paulus zegt, dat zo lange tijd de erfgenaam een kind is, het in niets van een dienstknecht verschilt en hoewel het een heer is van alles, toch onder voogden en verzorgers is tot de tijd door de vader bepaald Zo ook Israël. Eerst in de volheid des tijds kon het “zoon” worden. Gal. 4:1-5. Onder het O.T. was Israël “kind”. En een kind kan geen priester zijn.

Onder het O.T. was het dus Israëls tijd niet als priestervolk op te treden. Nog afgezien dat het er niet rijp voor was, was het er bovendien niet toe in staat. Het kind was niet alleen onvolwassen, maar ook onmachtig, verlamd, krachteloos. Alle vlees is krachteloos door de zonde. Israël, dat tot priestervolk bestemd was, was zelf onrein. ***“Wie zal een reine geven uit een onreine,”*** Job. 14:4. ***“Hetgeen uit vlees geboren is, is vlees,”*** Joh. 3:6. Hoe kon het heilige priesterdienst vervullen. In Jozua de hogepriester met de onreine klederen, Zach. 3, vinden we Israëls onreinheid getypeerd.

Om inzicht te geven in die onreinheid, werd het: “Indien” gesproken in Ex. 19:5. ***“Indien ”u naarstiglijk Mijn stemme zult gehoorzamen en Mijn verbond houden...”*** Israël kende zichzelf niet en zei in onbedachtzaamheid: ***“Al wat de Heere gesproken heeft, dat zullen wij doen”*** 19:8. En 40 dagen na het geven van de wet, die ook het maken van enig gesneden beeld verbood, danste het om het gouden kalf. Israël was onbekwaam, onmachtig om *uit zichzelf* priesterlijk koninkrijk te zijn. Daarom klinkt 's Heeren woord: **Indien...**

Velen hebben geen recht inzicht in de betekenis der wet.

Zij zeggen: Waarom geeft God een wet, als die toch niet gehouden kan worden. Is dat niet de grootste dwaasheid. Zij vragen, wat Paulus gevraagd werd. Als die wet dan niet gehouden

kon worden, is die wet dan geen zonde. M.a.w. mist God er dan Zijn doel niet mee. Schiet Hij Zijn doel niet voorbij. Wat is Paulus' antwoord: Dat zij verre. Waartoe is dan de wet? Dit zegt hij er bij: Om de zonde te openbaren. **“Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet...”** Rom. 7:7. De wet is heilig en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed, vs. 12. Door de wet is de kennis der zonde. Door de wet moest Israël aan zichzelf ontdekt worden om te komen tot het einddoel (het einde) der wet, Christus. Zij die menen, dat Israël de wet kon volbrengen, zeggen daarmee, dat het einde der wet de wet zelve was, dat is, dat God die wet gaf om die wet en niet om de noodzakelijkheid van Christus, de Vervuller en Aanvuller, te openbaren.

Israël kon de wet niet houden. Toch had God een wijze bedoeling met die wet. Uiterlijk maakte die wet een afscheiding tussen Israël en de volken, was zij “de middelmuur”. Innerlijk ontdekte het Israëls gelovigen aan hun innerlijke krachteloosheid. Het toonde hun hun onheiligheid. En zo had de wet een negatief en een positief nut. Negatief wat het gehele volk betraf: het onder bewaring en afzondering stellen. Positief, wat de gelovigen betrof: kennis der zonde aan te brengen om op de Heere te hopen, bij Wie vergeving was. De wet was als een spiegel, die iedereen, die er zich recht voor plaatste, zijn vuilheid en zwartheid liet zien. Israël moest zijn zonde leren zien in de spiegel der wet om te vragen naar het reinigende bloed, het is dan ook eigenaardig, dat direct na de wetgeving, Ex. 20, sprake is van het oprichten van een aarden altaar, vs. 24, bewijs, dat de verzoening niet door de wet kon plaats hebben.

(Wordt vervolgd.)

“Laat Ons”

Onder deze titel zegt de “Bode des Heils in Christus”, van Mei 1934 het volgende:

“Er zijn in onzen tijd ware gelovigen, die een eenzijdig standpunt innemen met betrekking tot de waarheid Gods. Zij beweren, dat het Evangelie naar Mattheus alleen voor de Joden geschreven is, en niets te maken heeft met de Gemeente zoals Paulus deze als een verborgenheid heeft geopenbaard. Ook het Boek der Handelingen staat volgens hen op den bodem van het Koninkrijk Gods. De Brieven van Jakobus en Petrus, en van Paulus aan de Hebreëen, zijn volgens hen evenmin voor de Gemeente. Er blijven ten slotte voor wat zij de Hemelse Gemeente noemen, slechts een drietal Brieven over : die aan de Efeziërs, Filippiërs en Kolossers.

Deze eenzijdigheid levert een groot gevaar op, want we missen daardoor heerlijke instellingen, belangrijke onderwijzingen, noodzakelijke vermaningen. Zeer zeker neemt de Gemeente een hemels standpunt in, en heeft Paulus omtrent haar bijzondere openbaringen gekregen, maar dit neemt niet weg, dat over de Gemeente te voren wordt geschreven en belangrijke dingen over haar worden gezegd, die ook nadat Paulus zijn openbaringen gegeven had voor haar bleven gelden; terwijl de gelovigen, die de Gemeente vormen niet alleen haar hemels standpunt hebben te kennen en dienovereenkomstig zich hebben te dragen, maar ook rekening hebben te houden met de Brieven, waarin over de in alle bedelingen geldende regering Gods wordt gesproken.”

Er is hier een misverstand van de schrijver. We hebben steeds beklemtoond, dat de gehele Schrift “voor” ons is en nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing in de gerechtigheid. We zijn het dus eens met de schrijver dat we niet alleen een drietal Brieven hebben. Alleen beweren we, dat vele dingen niet *tot* ons gericht zijn en wel b.v. tot het aardse

volk Israël. Ook maken we een verschil tussen wat men de “hemelse” Gemeente kan noemen, en de “overhemelse” Gemeente waarvan Paulus spreekt na Handelingen. Onze geschriftjes “Om en over de Verborgenheid “ kunnen in dit opzicht de schrijver van bovengenoemd stuk helpen juister in te zien welk standpunt we innemen. We danken hem overigens voor zijn vriendelijke houding.

In hetzelfde nummer komt het volgende antwoord voor op een vraag.

“Maar op het kruis legde de Heer Jezus ook de grondslag voor het nieuwe verbond met Zijn aardse volk Israël. Daarom wordt door Hem bij de instelling van het Avondmaal gezegd : “Dit is Mijn bloed, het bloed des nieuwen verbonds”. Wij, gelovigen, die tot de Gemeente behoren, maken geen deel uit van dit nieuwe verbond, hoewel wij de zegeningen ervan genieten. Vandaar de heen wijzing naar het verbond met Israël.”

We merken hierbij alleen op dat, wat men het Avondmaal noemt, deel maakt van het Joodse Pascha en geen nieuwe instelling is en dat het overigens al heel merkwaardig zou zijn, dat, bij een instelling voor de Gemeente, zo heel in het bijzonder het Nieuwe Verbond met Israël zou genoemd worden. De volken zullen gedurende de toekomstige eeuw (aioon) zeer zeker delen in de zegeningen van dat Nieuwe Verbond, maar zijn onze tegenwoordige zegeningen niet “in het overhemelse” en reiken deze niet veel verder? We verblijden er ons echter in dat ook de Broeders inzien dat het N. V. Israël geldt.

Het Onderzoek van de Bijbel

(Een uittreksel uit een boek met deze titel, verschenen in het Engels in 1862, de schrijver noemt zich niet.)

HOE KOMT HET, DAT DE CHRISTENHEID DE BIJBEL ZO VERSCHILLEND LEEST?

“Bij het zoeken naar een antwoord op deze vraag zijn we tot de conclusie gekomen, dat de ware verklaring hiervoor te vinden is in het overheersende gebrek de Bijbel als een geheel te zien wat hieruit voortkomt, dat men hem altijd bij kleine stukjes leest; in het uit het oog verliezen van het bijzondere doel waartoe het Boek gegeven is; in gebrek aan inzicht aangaande de inspiratie er van; in dwalingen betreffende de Heilige Geest; in het verwarren van geopenbaarde feiten met menselijke gevolgtrekkingen; in twijfelingen van een of andere soort; in het lezen hetzij tot “stichting”, hetzij tot streling van een vroom gevoel zonder eerst zich vergewist te hebben van de betekenis van wat gelezen wordt; in de gewoonte van de Schrift pas klaar te maken of die te bederven door overdrijving, voor insloping of andere verkeerde toepassing van teksten; in het vergeestelijken er van onder de invloed van een ongebreidelde verbeelding; in het verkeerd te pas brengen van teksten en verwijzingen; in het duister maken van de betekenis, wat vaak veroorzaakt wordt door onoordeelkundige verdeling in hoofdstukken en verzen; in het aannemen van uitleggingen die ontleend worden aan de berijmde psalmen en gezangen; in het verzaken en het consequent misbruiken van de onvervulde profetie; in het niet goed inzien van de aard van de bijzondere bedeling waarin we leven; in dwalingen t.o.v. het gezag der Kerk en de waarde der traditie; in misplaatst vertrouwen in het onderzoek dat het beroep van de bedienaren van het Woord meebrengt; in het maken van hulpmiddelen tot hinderpalen; en boven alles in de voortdurende onverschilligheid d.w.z. de eis die de Schrift aan elkeen bij voortgezet onderzoek, tot wezenlijk hoofdeis stelt : verheffing door middel van haar zedelijk karakter.

(Vertaald uit “The Berean Expositor”, Apr. 1934, Red. C. H. Welch).

Het Koninkrijk Gods en Het Koninkrijk der Hemelen

(Vervolg)

ONDERWERP VAN HET O.T.

In het licht van deze stralen, die gemakkelijk te versterken zijn, leze men nu eens het O.T. Het O.T. spreekt bijna uitsluitend over de komst van het K. d. H. Israëls geschiedenis is de geschiedenis van het Kon. op aarde, doch toevertrouwd aan de zondige mens. Dat kan niet anders dan falen. Wat de geschiedenis met eentonige maar daarom des te sterker doordringende stem herhaalt. Israël faalt onder de Priesters in Jozua's en der Richteren dagen, onder de Koningen in latere tijd. Ook onder de leiding van Farizeën en Schriftgeleerden in Christus' dagen. Alles, alles is tegen. En ondanks alles volvoert God Zijn raad. Het Koninkrijk zal er komen.

Vandaar de profetieën der O.T. profeten. Zij voorspellen de komst van het Kon. op aarde, zij voorzeggen Israëls heerlijke toekomst onder de van God gegeven Koning.

Wie inziet, dat God de aarde wil onderwerpen, wie naar de Schrift aanneemt, dat Israël het daartoe verkoren instrument is, kan niet anders dan Israëls herstel en toekomstige opbloei en heerlijkheid zien. Wie dit verloochent, doet God geen God meer zijn en vernietigt Zijn raad. En Hij heeft gezegd, dat Zijn raad bestaan zal.

ENKELE UITSPRAKEN.

We geven ten bewijze enige uitspraken der profeten. *“En de Heere zal tot Koning zijn over de ganse aarde”* Zach. 14:9. (Men kan hier ook lezen: over het ganse land, op het lidwoord na dezelfde term als in Gen. 17:7). Wie is die Heere? het Is Hij, Die zij zullen aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, Zach. 12:10, de Koning, de Heere der heerscharen, die door alle geslachten der aarde te Jeruzalem aanbeden zal worden, Zach. 14:16, 17. Dan zal des Heeren woord uit Jeruzalem uitgaan, Jes. 2:1-4. Te dier tijd *zullen zij Jeruzalem noemen des Heeren troon* en alle Heidenen zullen tot hetzelfde vergaderd worden om des Heeren Naams wil, te Jeruzalem en zij zullen niet meer wandelen naar het goeddunken van hun boos hart. In Gods verbond ligt Israëls herstel en roeping vast. Evenmin als de ordeningen des hemels wijken, evenmin zal Israël verworpen worden om alles wat zij gedaan hebben, Jer. 31:35-37. De naam van Jeruzalem zal eenmaal zijn: De Heere is aldaar. Ez. 48:35.

HET N.T.

We wezen er reeds op, dat Christus kwam om de beloftenissen der vaders te bevestigen. Hij kwam dus om alles wat het O.T. *aan Israël* beloofde, en nog onvervuld was, tot vervulling te brengen. Vandaar is het, dat we lezen van de aankondiging van het K. d. H. Christus kwam dus om het K. d. H. op te richten. Het was nu nabij gekomen. En wel in Zijn Persoon. De geboren Koning was er, indien het Volk Hem aannam, kon het Kon. komen. Om de komst van dat Koninkrijk leerde de Heere Zijn discipelen bidden: Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.

Israël kon deze dingen weten. Zij hadden Mozes en de Profeten. Zij hadden die slechts te horen.

We weten de afloop. Israël verwierp Zijn Koning en Hij ging ten kruisdood. Zijn bloed over ons, riep men uit. Christus bad echter. En God verhoorde Hem. Andermaal werd het Kon. aangeboden door de 12 Apostelen (de 11 en Matthias). Doch ook dat faalde. Israël liet zich niet gezeggen en ten slotte werden de heerlegers gezonden om de doodslagers te vernielen en de stad in brand te steken. Mt. 22:7. Zie ook Luk. 19:43, 44. 21:2.

HET EINDE.

De vraag is: Wat nu. Messias is uitgeroeid. Het was niet voor Hemzelf, d.i. de Zijnen namen Hem niet aan, Joh. 1:11. Zal nu het Kon. niet komen. Heeft God dan toch gefaald. Zeker, de Koning is verrezen. Doch ten hemel gevaren. Keert Hij niet weder?

Welzeker. De welgeboren Man is slechts tijdelijk heengegaan. Hij had recht op het Kon., doch laat dat zich door de Hoogste Macht geven. Hij is het Kon. gaan ontvangen. Geboren om Koning te zijn, zal Hij het ook zijn. Eenmaal komt Hij terug, Luk. 19:11-15. Ondanks de haat der burgers.

Hieraan moet Zijn openbaring voorafgaan. Die vinden we aangeduid in vele profetieën en uitgewerkt in het laatste Bijbelboek. De tegenstand van Satan zal ook dan openbaar worden en onmachtig om het zaad, Dat hij eenmaal de verzenen vermorzeld heeft, te vervolgen, zal hij zich in woede keren tegen Israël, dat God ondanks alles tot op heden toe in stand heeft gehouden. En zal houden. De Vrouw (Israël) zal wel moeten vluchten, doch God zal haar bewaren om het Kon. aan het Grote Volk op te richten.

Daartoe zullen grote oordelen moeten medewerken. Zoals Israël eenmaal uit Egypte bevrijd werd door grote gerichten, zal God het andermaal, doch veel machtiger bevrijden uit de toekomstige wereldmachten. Door zegelen, bazuinen en schalen (fiolen) zal Hij de kluisters openen, en het Kon. doen komen. En dan zal het wezen: **“Het koninkrijk der wereld (d.i. op aarde) (niet de koninkrijken der wereld, zie Op. 12:10) is geworden onzes Heeren en van Zijn Christus en Hij zal als Koning heersen in de aionen der aionen”** (de 2 toekomstige aionen). Op. 11:15. Dan zet Zich de Zoon des mensen neer op Zijn troon, Mt. 25:31. Nu zit Hij nog in 's Vaders troon, Op. 3:21 dan op de troon Zijner heerlijkheid. Daarmee vangt Zijn heerschappij aan en de onderwerping der aarde. Door Israël. Het eens nabij zijnde K. d. H. trok zich terug. Dan zal het zijn ononderbroken loop aanvangen en al de rijken vermalen totdat het heerschappij heeft over de gehele aarde en een berg wordt, die de wereld vervult, Dan. 2:44, 45.

Alle heerschappen zullen Hem eren en gehoorzamen, Dan. 7:27. Dan brengt de Heere, de Allerhoogste de grote: Koning de Volken onder Israël en regeert God over de Heidenen, Ps. 47:4, 9

Gemengde Gesprekken

5.

- G. — Hoe zou ik in een levende, liefhebbende God kunnen geloven als men overal het kwade ziet. Denkt u dan nooit aan al die verschrikkelijke oorlogen, hongersnoden, ziekten? En zeg niet dat dit rechtvaardige oordelen zijn, want zij treffen allen zonder onderscheid, zowel de onschuldigen als de schuldigen. Een ware God kan dergelijke dingen niet willen en zou ze moeten kunnen beletten.
- X. — Het vraagstuk van het kwaad is zeer ernstig en belangrijk. Onder allerlei vormen heeft men het als voorwendsel gebruikt om zijn ongeloof en vijandschap tegen God te verdedigen. Zelfs de gelovigen hebben zich door valse redeneringen laten beïnvloeden en daarom vind ik het wenselijk deze zaak met u te onderzoeken. De waarheid heeft niets

te vrezten.

Maar sta mij voor alles toe u iets te vragen : Wenst u dat mijn antwoord zo zal zijn, dat het u misschien zal toelaten te geloven of is uw vraag alleen de uitdrukking van een verbolgen vijandschap tegen het geloof? Ik wil mijn tijd nuttig gebruiken en niet iemand trachten te overtuigen, die het niet wenst te zijn.

G. — Ik wens de waarheid.

X. — Zoekt u een zuiver intellectuele voldoening?

G. — Ik wil meer dan dat.

X. — Dan kunnen we de zaak verder onderzoeken. Vóór alles zou het wenselijk zijn in te zien, dat u het onderzoek kunt missen, indien u werkelijk wenst te geloven. Geen enkele gedachte die voortvloeit uit menselijke redeneringen is waarlijk een beletsel voor ons geloof. Zij wordt het slechts als men zich heeft laten overtuigen dat ze een beletsel is. Op zich zelf zou zij het slechts kunnen zijn als ze geheel juist ware, als we dus door onze overleggingen tot de zuivere waarheid zouden kunnen komen. Maar als dat niet zo is, als onze gevolgtrekkingen nooit geheel met de waarheid overeenstemmen en er dus nog altijd een andere oplossing mogelijk blijft, hoe zou dan zo'n gebrekkige gedachte ons kunnen beletten te komen tot wat voor ons het hoogste goed is, nl. God? Als we redelijk waren zou de duisternis nooit in staat zijn ons af te houden van het licht. De duisternis vermag niets. We hebben onze ogen slechts te openen voor het licht. We moeten niet eerst door duistere redeneringen het licht gaan bewijzen.

G. — Maar het probleem van het kwaad doet sommigen zeggen dat er geen licht is. Moeten we dan eerst het vraagstuk niet onderzoeken om te weten of het er wel is?

X. — Het licht is God en als u in het bestaan van God gelooft, is er voor u dus niet meer door redeneringen uit te maken of Hij bestaat. God kent men uit de schepping en daarmee hebt u geen moeilijkheid meer. Wel echter met de vraag hoe Gods almacht en liefde te rijmen zijn met het bestaan van het kwaad. Al zou dit vraagstuk nu nog zo moeilijk zijn, dan heeft dat niets te maken met het bestaan van God.

G. — Wat verstaat u in deze vergelijking door het openen der ogen? Als hét de geestelijke ogen zijn, is het dan juist te zeggen, dat alle mensen het licht, dat zijn de geestelijke dingen, kunnen zien?

X. — Dat is inderdaad onmogelijk voor de natuurlijke mens. Door ogen versta ik dan ook in ons geval de natuurlijke vermogens van de mens. Elk mens kan uit de schepping Gods kracht en goddelijkheid verstaan en doorzien. Er is slechts één ding dat ons werkelijk kan beletten dat te doen en dat is als we het niet willen. En als u me zegt dat we niet kunnen willen, dan is mijn antwoord, dat God ons die mogelijkheid wel gegeven heeft, zodat het ten slotte alleen van ons afhangt te doen wat God in dit geval vraagt.

G. — Maar als u van zien spreekt, is dat niet in tegenstelling met geloof?

X. — Het zien betreft hier een zaak, het geloof een andere. Het zien is het gebruik maken der natuurlijke vermogens, het geloof betreft God.

G. — U hebt echter gezegd, dat we door middel van onze natuurlijke gaven geen zekerheid kunnen verkrijgen en daaruit besloten dat die gebrekkige kennis ons dus niet van God zou moeten af leiden. Moet ik u dan nu niet tegenwerpen, dat men op deze wijze dan ook geen zekerheid kan hebben van het bestaan van God?

X. — Mijn antwoord is eenvoudig. Het openen der ogen, het gebruik der natuurlijke vermogens geeft op zichzelf geen zekerheid. Deze komt door een inwerking van God,

die plaats grijpt na het openen der ogen. Ons gebruik van Gods natuurlijke gaven heeft aanleiding gegeven tot iets bovennatuurlijks en hier kan zekerheid zijn. In onze vergelijking met het licht is het openen der ogen slechts een daad onzerzijds. Deze op zich zelf helpt ons nog niet. Maar nu dringt het licht binnen en werkt op ons in. Zo wil ook God zich aan elk mens openbaren. Hij zal dan ook werken als we die werking slechts verlangen en aanvaarden, d.w.z. als we maar eerst gebruik maken van wat God ons reeds gegeven heeft : de mogelijkheid door middel van de schepping zijn onzienlijke dingen te verstaan. Het geloof en de daarmee gepaard gaande zekerheid komt dus niet uit ons, maar is mogelijk, omdat er een werking van God is. Zou God ons niet door de schepping kunnen toespreken, op een wijze die ons zekerheid geeft?

- G. — Waarom geloven alle mensen dan niet in God? U zegt toch, dat er geen werkelijke hinderpalen bestaan en dat ieder kan geloven?
- X. — Omdat het kunnen niet voldoende is maar er ook een willen moet zijn. Omdat iemand kan, wil hij nog niet. *Ware* hinderpalen zijn er dan ook niet, ze kunnen alleen dienen als verontschuldiging voor hen die niet willen. Ik bedoel niet, dat er geen invloeden zijn die *tijdelijk* heel krachtig werken en van het geloof afhouden. Let er ook op, dat we nu spreken over geloof in God. Ik looch niet, dat er andere dingen kunnen zijn, die we wel willen doch niet kunnen. Maar dan is het waarschijnlijk nog, omdat we wel de uitslag willen, maar niet de middelen die er toe moeten leiden. Denk ook aan wat de Schrift zegt : **“Dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht.”**
- G. — Uw manier om al de moeilijkheden in eens ter zijde te stellen is wel afdoende.
- X. — Ik werd vroeger zelf menigmaal door allerlei vraagstukken bevangen gehouden. Als het ene opgelost was, kwam er een ander. Zonder Gods genade komt er geen eind aan en kan men nooit tot een besluit komen. Men moet ten slotte toch de korte weg kiezen en eenvoudig geloven.
- G. — Ik meen dat u gelijk moet hebben. Maar toch zou ik graag nog iets meer horen over het vraagstuk van het kwaad. Ik wil geen volledige oplossing van u vragen, maar slechts enkele aanwijzingen, die laten zien, dat het zeer wel kan opgelost worden. Intussen zie ik duidelijk, dat het geloof in God als Schepper niet mag beïnvloed worden door latere moeilijkheden. Kunnen we daarvan de oplossing niet zien, dan moeten we onze onmacht bekennen en ons tot God wenden om hulp. Als men echter met die moeilijkheden komt vóór men in God als Schepper gelooft, begint men alles te verwarren en kunnen die vraagstukken een ernstige hinderpaal zijn en ook gemakkelijk als uitvlucht gebruikt worden voor gewild ongeloof. Er moet dus orde zijn in onze gedachten en overleggingen. Ook hier ontstaat veel duisternis en kwaad door wanorde.
- X. — In een volgend gesprek zullen we dan een en ander over het kwaad onderzoeken.

Israëls Positie in het O.T.

(Vervolg)

Terugkomend op ons uitgangspunt blijkt, dat Israël niet alleen geen priesterlijk-koninkrijk geweest is, maar toen ook niet kon zijn. Te zeggen, dat het in die taak te kort geschoten is, is hetzelfde als van een kind te verwachten, wat alleen een volwassen zoon kan verrichten. Israel had in het O.T. nog niet tot taak de volken tot God te leiden. Het moest eerst van onder het eerste verbond bevrijd worden. Zij hadden aanvaard in eigen kracht alles te volbrengen. En kwamen zo onder het oordeel der wet, die iedereen strafte, die niet bleef in al hetgeen in het

boek der wet geschreven was. Van onder dat oordeel moesten ze eerst bevrijd worden. En dat leidde tot het zenden van Gods Zoon in de wereld, Gal. 4:4. Hoe kon Israël dan priesterlijk-koninkrijk zijn, waar het met onreine klederen rond liep en zelfs niet eens koninkrijk kon zijn vanwege zijn ongerechtigheid.

Wordt hiermee Israëls verantwoordelijkheid ontkend. Geenszins. Als men slechts let op wat Israëls taak was. Dat was niet de Volken tot God te leiden, maar *de Kanaänietische volken uit te roeien*. Dat was dus heel wat anders. En dat had het kunnen doen als het in Gods kracht door het op die taak gerichte geloof, was voortgegaan. In Ps. 106 wordt hun o.m. dit verweeten. *“Zij hebben die volken niet verdelgd, die de Heere hun gezegd had, maar zij vermengden zich met de Heidenen en leerden derzelve werken en dienden hun afgoden en zij werden hun tot een strik,”* vs. 34-36, zie ook vs. 37-39. “Dus is des Heeren toorn ontstoken tegen Zijn volk en Hij heeft een gruwel gehad aan Zijn erfdeel en Hij gaf ze in de hand der Heidenen en hun haters heersten over hen”, vs. 40, 41. Zie ook Vs. 42-46.

We komen dus tot tweeërlei slotsom: Israël was wel geroepen om een koninklijk priesterdom te zijn, maar is in het O.T. daartoe niet gekomen om tweeërlei redenen.

1e Het was nog een kind, geen zoon en: het was onmachtig, krachteloos.

2e God had hun eerst een andere taak opgedragen, die zij niet vervuld hebben. Daarom zijn zij door hun vijanden onderdrukt, en uitgeteerd door hun ongerechtigheid, Ps. 106:42.

Nu komt de vraag: Is dit het laatste woord. Heeft Gods: “Indien” alleen een voorwaardelijk menselijke strekking. Hier gaan de wegen uiteen. Bijna het gehele Christendom, opkomend uit de Kerkvaders, leert, dat het met Israël uit is. Het had priesterlijk-koninkrijk moeten zijn, is dit niet geworden en nu komt de “N.T. Gemeente”, de “Kerk des Heeren” daarvoor in de plaats. Het is als een vader, die tot zijn zoon zegt: Jongen, als je je best doet, zal ik je een beloning geven of voor een goede positie voor je zorgen. Maar de jongen doet zijn best niet en nu vervalt ook de belofte. Zo leert het christendom in Rooms Katholicisme, Calvinisme, Adventisme en meer vaag ook in het Russellisme.

Zegt de Schrift dat nu ook? Zegt die, dat Israël geen koninklijk priesterdom zal zijn, dat het nu door een andere groep vervangen is, die zich vrij Israëls beloften mag toe-eigenen, die boelhuis mag houden in Israëls woning, die elk een stuk mag wegdragen, kopen doet men het niet eens, uit Israëls pronkkamer. Daar is er een, die tegenover die alle staat. Dat is Paulus. Met zijn machtige geesteskracht, tevens gedragen door Gods Geest, roept hij ons luid toe : *“Heeft God Zijn volk ver stoten? Dat zij verre ... God heeft. Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft.”* Rom. 11:1, 2. Hoe zit het dan met dat voorgeskende Israël? Wel, dat is een verborgenheid. En die geeft Paulus ons ook te verstaan: *“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt bij uzelve), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, TOTDAT de volheid der Heidenen zal ingegaan zijn.”* Rom. 11:25. Wat zal er dan geschieden? Wel dit: *“En alzo (dat is op de wijze die nu volgt) zal geheel Israël zalig (behouden) worden gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. En dit is hun een verbond van Mij als Ik hun zonden zal wegnemen,”* vs. 26, 27.

Israëls geval is dus niet hopeloos. Noch “geestelijk Israël”, noch de Kerk, noch welk “Isme” ook is voor Israël in de plaats gekomen. Zelfs Christus niet. Israël herkrijgt zijn plaats, het zal een priesterlijk koninkrijk zijn of een koninklijk priesterdom, een koninkrijk van priesters. Volgens Gods belofte. *“Doch gijlieden (hersteld Israël) zult priesters des*

Heeren heten” Jes. 61:6 a. Hier heeft men het priesterlijke. “Gij zult het vermogen der Heidenen eten” vs. 6 b. Hier heeft men het Koninklijke.

Wanneer zal dit zijn? In de toekomstige eeuw, als de Heere het “eeuwig verbond” maakt, Gen. 17:7, Jes. 61:8.

Paulus is in alles het voortype van wat komen zal in de toekomstige eeuw.

Ten eerste van het feit, dat Israël zal zien Hem, Dien zij doorstoken hebben. Paulus is door zien bekeerd op de weg naar Damascus en noemt zich in dat opzicht een ontijdig geborene 1 Cor. 15, d.w.z. te vroeg geborene. Hij is Israëls voorloper. Hij als vervolgende Israëliet had naar de tijd eerst geboren moeten worden bij of na Christus’ wederkomst. Hij was één dergenen, die een deksel op het aangezicht hadden, 2 Cor. 3. Toch riep hem de Heere toen reeds om hem tot voorloper en voorbeeld te stellen 1 Tim. 1:16.

Ten tweede is Paulus voorbeeld van Israëls zendingswerkzaamheid in de toekomstige eeuw. Vandaar dat hij een aparte positie heeft buiten de andere Twaalf om. Hij moet Israël typeren in zijn werk naar buiten en de priesterlijke werkzaamheid van het herstelde Israël. Zoals Paulus in Gods gunst hersteld werd, zo zal dat geschieden met gans Israël. Daartoe wordt het Nieuwe Verbond, door Christus’ dood bezegeld, voleind. Dan gaat Israël uit om Zijn heil te boodschappen tot aan het einde der aarde. Dat zien we in Paulus als voortype, hij wil overal het evangelie verkondigen, Rom. 15:20, 23. Hij dient als priester de volken Rom. 15:16 grondtekst.

Ten derde is Paulus een type van de hogere groep, die een hemelse roeping heeft en zal hebben. Zij kunnen de Heere tegemoet gaan in de lucht 1 Thes. 4. Zij uit de Heidenen, die mede in Christus het hogere heil zien, zullen in dit opzicht met de Joden een groep vormen, een “lichaam” uitmaken, in een geest tot een lichaam gedoopt zijn, 1 Cor. 12:13. Tot zulk een lichaam heeft Paulus ook behoord, Corinthe brief.

Paulus heeft een nog hogere roeping verkregen. Daarover spreken we hier niet. Het gaat hier alleen over Paulus als type van Israëls herstel. Israëls positie in het O.T. d.w.z. Israël onder de wet en in de belofte wordt in hem protypisch voortgezet en tot een voleinding gebracht. Wie zegt, dat Israël geen toekomst meer heeft, moet ook zeggen, dat Paulus tevergeefs gelopen heeft en niet tot de volmaaktheid is voortgevaren. Indien Paulus dit wel is, dan vindt Israël in hem zijn prototype, zijn voorbeeld, van wat het eenmaal zelf zal doormaken. Van onderwerper der volken wordt het priesterlijk dienaar van God. De eerstgeboren Volkenzoon zal zijn jongere “broeders” vrij maken en tot de Vader leiden, Die het heeft leren kennen. Niet alleen in nationale zin, maar ook in persoonlijk-geestelijke betekenis: zij zullen allen de Heere kennen van den kleinste onder hen tot den grootste onder hen, Heb. 8:11. Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken” vs. 12.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.